

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 468` 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

ΛΕΦΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ & ΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΜΑΣ

ΟΧΙ για Εξοπλισμούς – Καταστολή

ΤΩΡΑ Προσλήψεις – ΜΕΘ – Τεστ για όλους

Κάτω τα Αντεργατικά μέτρα. Απαγόρευση απολύσεων. Επίδομα σε όλους τους άνεργους. Υποχρεωτικά μέτρα προστασίας από τους εργοδότες.

ΚΑΤΩ ο Πτωχευτικός

Άμεση επίταξη – Εθνικοποίηση ιδιωτικής υγείας & μεγάλων επιχειρήσεων

Διαγραφή του Χρέους. Έξω από Ευρώ/ΕΕ. Φορολογία σε Κεφάλαιο – Πλούσιους. ΔΟΥΛΕΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ, με κρατικές παραγωγικές επενδύσεις.

Κάτω χουντοαπαγορεύσεις, πρόστιμα, «ατομική ευθύνη»

Εργαζόμενοι
Απολογισμός της απεργίας της 26ης Νοέμβρη

σελ. 4

Πολυτεχνείο 2020
Σκληρή καταστολή σε όλη την χώρα

σελ. 5

Βραζιλία
Ήττα Μπολσονάρο, άνοδος της άκρας αριστεράς

σελ. 12

Αφιέρωμα
Η ελληνική επανάσταση του 1821 (ε' μέρος)

σελ. 15-16

Ανακοίνωση της ΟΚΔΕ για τις κινητοποιήσεις και την καταστολή στις 6 Δεκέμβρη

Η φετινή επέτειος από την δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου και της νεολαιίστικης εξέγερσης που αυτή πυροδότησε, μετατράπηκε σε μνημείο αστυνομοκρατίας και καταστολής από την σύγχρονη χούντα του Μητσοτάκη. Πραγματοποιήθηκαν εκατοντάδες προσαγωγές και μοιρασθήκαν άλλα τόσα πρόστιμα. Πολιτικές οργανώσεις και συλλογικότητες αποκλείστηκαν/πολιορκήθηκαν από την αστυνομία στα γραφεία και τους χώρους τους. Αγωνιστές ξυλοκοπήθηκαν. Οι πραιτοριανοί του Χουντοχόιδη, επιτέθηκαν σχεδόν σε κάθε απόπειρα συγκέντρωσης επιδιδόμενοι για άλλη μια φορά, μέσα σε λίγες μέρες, σε ρεσιτάλ κατατρομοκράτησης των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Είναι η αναμενόμενη συνέχεια της κυβερνητικής πολιτικής του «Νόμου και της Τάξης» που έχει ξεπεράσει κάθε όριο με την κατά το δοκούν ενεργοποίηση της αντισυνταγματικής απαγόρευσης των συναθροίσεων που έχει ξεκινήσει από την επέτειο εξέγερσης του Πολυτεχνείου.

Καταγγέλλουμε το όργιο αστυνομοκρατίας. Είναι πια ξεκάθαρο πως όταν οι εξοργιστικές ασυναρτησίες του κάθε

Γεωργιάδη και Γεραπετρίτη δεν μπορούν να καλύψουν τις τραγικές ελλείψεις της δημόσιας Υγείας, όταν μας ετοιμάζουν νέα μνημόνια με τα εργατοκτόνα εκτρώματα όπως το νομοσχέδιο του Βρούτση και το πόρισμα της έκθεσης Πισσαριδίδη, ο αυταρχισμός και η καταστολή είναι το μοναδικό μέσο που έχει η κυβέρνηση, για να φιώσει την κοινωνία.

Χαιρετίζουμε τους εργαζομένους και νεολαίους που έσπασαν την τρομοκρατία για τρίτη φορά μέσα σε λιγότερο από ένα μήνα (βλ. επέτειος 17/11 και απεργία 26/11), συμμετέχοντας στις συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις. Που υπερασπίστηκαν το αυτονόητο και συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμά τους στη διαμαρτυρία. Που υπερασπίστηκαν στην πράξη τα δικαιώματά τους για αξιοπρέπεια, υγεία, ψωμί, παιδεία, ελευθερία. Που έδειξαν με τη στάση τους ότι η πανδημία δεν αντιμετωπίζεται με την καταστολή και την κρατική τρομοκρατία, με το σύστημα υγείας να καταρρέει και να μας σερβίρουν την ΕΛΑΣ ως... γιατρούς, κλειδαμπαρώνοντας μας στα σπίτια να αργοπεθαίνουμε από αρρώστιες και πείνα.

Η μόνη λύση θα έρθει με τους αγώνες μας για την ενίσχυση του δημοσίου συστήματος Υγείας, του εισοδήματος, του βιοτικού επιπέδου και όλων των δικαιωμάτων των εργαζομένων, την πύκνωση των δρομολογίων στα ΜΜΜ, τις προσλήψεις στην Παιδεία, στις Κοινωνικές Υπηρεσίες κ.λπ. Με τους αγώνες για να διώξουμε το συντομότερο την ανίκανη και επικίνδυνη κυβέρνηση της ΝΔ, με μια αναμέτρηση διάρκειας – πριν μας οδηγήσει στην ολοκληρωτική υγειονομική, οικονομική και κοινωνική καταστροφή. Δεν έχουμε τίποτα να περιμένουμε από τις δυνάμεις της δήθεν αντιπολίτευσης (ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ) που μας έφεραν σε αυτή την κατάσταση. Δεν έχει κανένα νόημα να προσαρμοζόμαστε στην αστική νομιμότητα που οι ίδιοι κόβουν και ράβουν στα μέτρα τους, όπως κάνει το ΜΕΡΑ25 αλλά και το ΚΚΕ παρά τα δήθεν επαναστατικά παχιά λόγια του. Η ΟΚΔΕ, όπως και στις δύο προηγούμενες δύσκολες αναμετρήσεις στις 17/11 και 26/11, όπως και σήμερα 06/12, θα είναι πάντα παρούσα σε αυτούς τους αγώνες και θα συνεχίσει να παλεύει με όλες τις δυνάμεις της για την επιτυχία τους.

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων

- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο

στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή

- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίνια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια άνεργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακαμαμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημομαρξιστικού/τροτσκιστικού και της 4ης Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα»), μέτπλα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4η Διεθνή.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε.**(Δεκέμβρης 2020 - Γενάρης 2021)**

Από τις αρχές Δεκέμβρη του τρέχοντος έτους και μέχρι τέλη Γενάρη του 2021 θα πραγματοποιηθεί η ετήσια οικονομική εξόρμηση της Ο.Κ.Δ.Ε. Καλούμε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες να συνεισφέρουν σ' αυτή την προσπάθεια.

Μοναδική πηγή οικονομικής στήριξης της Ο.Κ.Δ.Ε. είναι οι εισφορές των μελών της και η ενίσχυση από συναγωνιστές και φίλους. Στηρίζομαστε αποκλειστικά στις δικές μας δυνάμεις, γιατί η οικονομική ανεξαρτησία της οργάνωσής μας από το αστικό κράτος, τον κρατικό κορβανά - φανερό και κρυφό - και την αστική τάξη είναι βασική προϋπόθεση για την πολιτική της ανεξαρτησία. Απευθυνόμαστε σε κάθε εργαζόμενο και νεολαίο, σε κάθε αγωνιστή που γνωρίζει την αταλάντευτη πάλη της Ο.Κ.Δ.Ε. για την υπεράσπιση και διεύρυνση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Για την οικοδόμηση μιας μαζικής εργατικής, επαναστατικής οργάνωσης. Για την ανατροπή της δικτατορίας του κεφαλαίου και του σημερινού σάπιου καθεστώτος. Για την εγκαθί-

δρυση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας, που θα έχει στο κέντρο της τον άνθρωπο και τις ανάγκες του.

Σας καλούμε να στηρίξετε αυτή την προσπάθεια και οικονομικά με την συνεισφορά σας. Γνωρίζουμε ότι οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα υποφέρουν από τις βάρβαρες μνημονιακές πολιτικές και την καπιταλιστική κρίση. Γι αυτό η όποια συνεισφορά από το υστέρημα του καθενός προς την οικονομική καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε., όσο μικρή κι αν είναι, είναι πολύτιμη γιατί αποτελεί μια συνειδητή πράξη στήριξης της πάλης ενάντια στην ταξική εκμετάλλευση, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Μπορείτε να συνεισφέρετε με ταχυδρομική επιταγή στην διεύθυνση **Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα, υπόψη του Σωφρόνη Παπαδόπουλου**, ή επικοινωνήστε μαζί μας στέλνοντας e-mail στο ergatikipali@okde.gr ή στο τηλέφωνο **210-5247227** απογευματινές ώρες.

Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
www.okde.gr

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πάνανα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλείο "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Πάνανα

Ψυλικατζίδικο "Ψυλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Ενώ η πανδημία καλπάζει, το σύστημα υγείας καταρρέει και ο ελληνικός καπιταλισμός βυθίζεται όλο και πιο βαθιά στην κρίση, η κυβέρνηση Μητσοτάκη και οι κρατικοί μηχανισμοί παίζουν το πιο επικίνδυνο χαρτί τους. Σκληραίνουν διαρκώς την καταστολή, το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης που οικοδομούν μεθοδικά και τώρα επιχειρούν να παγιώσουν σε ένα ζοφερό καθεστώς.

Το ξέσπασμα της πανδημίας είχε δώσει «χρυσή ευκαιρία» στην κυβέρνηση να κάνει μια γενική πρόβα αστυνομοκρατίας, με την απαγόρευση της κυκλοφορίας, τα πρόστιμα, την συκοφάντηση και ενοχοποίηση της κοινωνίας με το άθλιο δόγμα της «Ατομικής Ευθύνης», επάξιο συμπλήρωμα του «Νόμου και Τάξης». Ορόσημο ήταν η ψήφιση του χουντονόμου απαγόρευσης των διαδηλώσεων, σε μια περίοδο όπου ΜΑΤ-ΔΙΑΣ πύκνωναν τα πογκρόμ στις πλατείες, για να επιβάλλουν «πατριωτική ευθύνη» ενάντια στους «ανεύθυνους» που... ξεσαλώνουν, ιδιαίτερα στη νεολαία, που πάσχιζε να πάρει μια ανάσα.

Οι απαγορεύσεις των συναθροίσεων, τα χτυπήματα των κινητοποιήσεων στην επέτειο της Εξέγερσης του Πολυτεχνείου και της δολοφονίας του Αλέξη Γρηγορόπουλου (δευτερευόντως και των απεργιακών συγκεντρώσεων στις 26/11) συνιστούν ένα επιπλέον σημείο καμπής. Τέσσερα είναι τα κύρια χαρακτηριστικά τους: **α) Η παραβίαση των ορίων της ιδίας της αστικής συνταγματικής νομιμότητας.** Όπως έχει τεκμηριωθεί, η απαγόρευση των συναθροίσεων είναι αντισυνταγματική. Αν και δεν είναι πρωτοφανές στην ιστορία του ελληνικού καπιταλισμού, ακόμα και στην εντελώς πρόσφατη (η επιβολή των Μνημονίων βρήκε τέτοιων στοιχείων), αυτή η κίνηση και μάλιστα με διαδικασίες εξπρές δείχνει τη συνολική αλλαγή που επιχειρούν τα αστικά επιτελεία. **β) Η μαζική, κατά χιλιάδες χρησιμοποίηση του αστυνομικού μηχανισμού, με όλο τον τερατώδη, φρεσκοπρομηθευμένο εξοπλισμό του (αύρες, κάμερες στις στολές, drones, ελικόπτερα κ.λπ.), ώστε να κυριαρχήσει στους δρόμους.** **γ) Η προσπάθεια να ενδυσθούν το ιδεολόγημα της υγειονομικής προστασίας.** Έτσι, ο Μητσο-

τάκης και τα φερέφωνα του, υπουργικά και μιντιακά, μας διαβεβαιώνουν ότι δεν συντρέχει λόγος ανησυχίας, δεν απειλείται το δημοκρατικό πολίτευμα από τέτοια έκτακτα μέτρα. **δ) Η στόχευση κύρια στις αγωνιστικές, ριζοσπαστικές δυνάμεις του κινήματος, ιδιαίτερα στην άκρα αριστερά.**

Αυτή η πορεία επιταχύνεται στο πλαίσιο του αντιδραστικού, επικίνδυνου ανταγωνισμού με τον τουρκικό καπιταλισμό, της ενίσχυσης του милитарιστικού κλίματος.

Η κυβέρνηση εκμεταλλεύεται τις δυνατότητες της συγκυρίας (κύρια τη φήμωση και τις αδυναμίες/κρίση του εργατικού κινήματος), ώστε να προωθήσει αυτή την ατζέντα, με το βλέμμα στις κοινωνικές εντάσεις και εκρήξεις που έρχονται. Ο συμβολισμός των κινήσεων της δεν πρέπει να υποτιμηθεί. Οι ορδές των ΜΑΤατζήδων να πλαισιώνουν σε στρατιωτικούς σχηματισμούς τις αύρες στις 17/11, είναι μια απόπειρα «ρεβάνς» του αστικού καθεστώτος ενάντια στην Εξέγερση του Νοεμβρίου 1973 – τόσο ποθητή για τους ίδιους, αλλά και τόσο χρήσιμη ενάντια στους εργαζόμενους και τη νεολαία! Το χτύπημα των φοιτητών στα Πάννενα και, στις 6/12, η μαζική προσαγωγή συντρόφων και στελεχών της άκρας και ριζοσπαστικής αριστεράς (μεταξύ άλλων συνηγόρων της πολιτικής αγωγής ενάντια στη ΧΑ) κ.ά. συνιστούν το ίδιο ενάντια στη μεγαλειώδη συγκέντρωση του Εφετείου στις 7/10, αλλά και ενάντια στους εφιάλτες που κατατρέχουν τους μνημονιακούς από την καυτή αγωνιστική διετία 2010-12.

Αυτή είναι η τροπή σε όλο τον κόσμο. Η αντιδημοκρατική αναδίπλωση βαθιάεινε, ενταφιάζοντας τα αστικοδημοκρατικά καθεστώτα με ένα σημαντικό εύρος και βάθος δημοκρατικών ελευθεριών, τα οποία είχαν προκύψει από τις μεταπολεμικές εξελίξεις, κυρίως στις ανεπτυγμένες χώρες και μέσα από τους αγώνες του εργατικού και επαναστατικού κινήματος. Το «καθεστώς εξαίρεσης» γίνεται όλο και περισσότερο ο κανόνας. Αυτό το νέο «Αυταρχικό Κράτος» είναι η σημερινή αστική δημοκρατία

(με ή χωρίς εισαγωγικά), που τείνει όλο και περισσότερο σε δικτατορίες με κοινοβουλευτική πρόσοψη.

Δεν μπορεί να υπάρξει άλλο καθεστώς, άλλη λειτουργία των κρατικών μηχανισμών, των αστικών πολιτικών δυνάμεων, της ιδεολογίας και της προπαγάνδας που καθοδηγεί και ντύνει την πρακτική τους. Ένα κράτος αστυνομοκρατούμενο (στην πορεία, στρατοκρατούμενο επίσης), με τους μηχανισμούς καταστολής να δρουν σε καθεστώς πλήρους απουσίας ελέγχου και ατιμωρησίας, πράγμα που απελευθερώνει την κτηνωδία τους. Με τους αρμούς της αστικής δικαιοσύνης ασφυκτικά ελεγχόμενους και κατευθυνόμενους. Με τις αστικές πολιτικές δυνάμεις (και τους όποιους ρεφορμιστές, με ή χωρίς εισαγωγικά) να ευθυγραμμίζονται φρόνιμα. Με μια ιδεολογία όλο και πιο αντιδραστική, αποθεώνοντας **την «κρατική ισχύ»**, αλλά και ελιτίστικη, αντάξια των παλιών φεουδαρχών στην παρακμή και αλαζονεία τους, όπως της «κυρίας με κόπια κεφαλαίο» (Αδωνις) Έβερτ περί καταστροφών χωρίς συναίνεση: όπου η καταστολή όλων των «από κάτω» έχει υποκαταστήσει τις αστικές κρατικές λειτουργίες, διαρκώς απογυμνώνεται από τις κοινωνικές και δημοκρατικές εγγυήσεις ή αυταπάτες μιας «ομαλής» αστικής δημοκρατίας («κοινωνικό κράτος», «συνταγματικά δικαιώματα», κοινοβουλευτισμός κ.λπ.). Δεν μπορεί να είναι αλλιώς, σε ένα σύστημα που τόσο εκκωφαντικά έχει αποτύχει να διαχειριστεί την κρίση του και σαπίζει, όπου οι ανισότητες και η κοινωνική πόλωση έχουν εκτιναχτεί σε πρωτοφανή ιστορικά επίπεδα, όπου οι κυρίαρχες τάξεις μετατρέπονται όλο και περισσότερο σε αυτονομημένες ελίτ, όπου οι πολιτικές δυνάμεις και το προσωπικό τους έχουν θητεύσει για τόσο πολύ καιρό στην αρπακτικότητα και την εξαχρείωση.

Και μόνο αν περιοριστούμε σε τρία πρόσφατα παραδείγματα, η εικόνα είναι σαφής: 1) Η κτηνώδης καταστολή στη Χιλή (βιασμοί κ.λπ.). 2) Η αντιμετώπιση του κινήματος στις

ΗΠΑ μετά τη δολοφονία Φλόιντ. 3) Ο τρόπος που παραμένει στην εξουσία ο «πρόεδρος των πλούσιων» Μακρόν, με τους πραιτόρες του να σακατεύουν χιλιάδες κόσμου και τώρα την «καθολική ασφάλεια».

Δεν υπάρχει γυρισμός σ' αυτό τον δρόμο. Ιδιαίτερα στη χώρα μας, **η τομή που επιχειρείται είναι πολύ βαθιά και επικίνδυνη.** Είναι η αναίρεση όλου του πλαισίου της Μεταπολίτευσης, των πολύ σημαντικών δημοκρατικών ελευθεριών που κατακτήθηκαν από την Εξέγερση του Πολυτεχνείου και τους σκληρούς αγώνες των επόμενων χρόνων. Σημαίνει πλήρη περιθωριοποίηση και φήμωση του εργατικού κινήματος και των οργανώσεών του, ιδιαίτερα των πιο μαχητικών και ριζοσπαστικών, προπομπός για πιο κάθεται και βαθιά χτυπήματα.

Οι οργανώσεις και αγωνιστές του εργατικού κινήματος βρίσκονται μπροστά σε απαιτητικά καθήκοντα. Το ζήτημα είναι μεγάλο, αλλά μπορούμε εξαρχής να πούμε ότι είναι μεγάλο λάθος: **α) Η άποψη ότι η ηγεσία του ΚΚΕ θα βρεθεί σε θέση «μαχητικού ρεφορμισμού», σταθερής και έμπρακτης αμφισβήτησης της νέας «κανονικότητας».** Η εντελώς «συμβολική» και εξημερωμένη στάση της στις 6/12 είναι ενδεικτική, παρά τις πομφόλυγες για απαγορεύσεις που θα γίνουν κουρελόχαρτο. Η γραμμή της «*η κυβέρνηση αυτογελοιοποιείται*» είναι άλλοθι για να αποφύγει τις ευθύνες της σύγκρουσης. **β) Το κρύψιμο πίσω από συριζαϊκές ή απολίτικες κινήσεις, όπως «Λουλούδια για τον Αλέξη».**

Απαιτείται αγωνιστικός συντονισμός, με σοβαρότητα, ειλικρίνεια, έμπρακτες δεσμεύσεις, όχι ηχηρές διαδικτυακές αναρτήσεις για το πόσο αποτελεσματικά το κίνημα «σπάει τα μούτρα» της κυβέρνησης... Δυστυχώς, αν και η πλειοψηφία τους βρίσκεται στον δρόμο ενάντια στις απαγορεύσεις (όχι χωρίς απουσίες ή ταλαντεύσεις), οι οργανώσεις της άκρας/ριζοσπαστικής αριστεράς κινούνται εξαιρετικά προβληματικά. Αλλά θα επανέλθουμε... Η ΟΚΔΕ, που βρισκόταν στην πρώτη γραμμή αυτών των μαχών, θα δώσει όλες τις δυνάμεις της για την οικοδόμηση ενός πραγματικού Ενιαίου Ταξικού Μετώπου για την υπεράσπιση των δημοκρατικών ελευθεριών.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Στο Κατάρ, στα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και στη Σαουδική Αραβία συντελείται τους τελευταίους μήνες μια πρωτοφανής σε κλίμακα «κλοπή μισθών» και καταπάτηση κάθε εργασιακού δικαιώματος. Δεκάδες επιχειρήσεις έχουν σταματήσει να πληρώνουν μισθούς και επιδόματα (με πλήρη κυβερνητική κάλυψη), αφήνοντας χιλιάδες χαμηλόμισθους μετανάστες εργαζόμενους στην τύχη τους, εξαθλιωμένους, σε κοινότητες εκατοντάδων κλινών και χωρίς ναύλα για να επιστρέψουν στις πατρίδες τους.

Έρευνα της οργάνωσης ανθρωπίνων δικαιωμάτων Equidem αποκαλύπτει ότι με το ξέσπασμα της πανδημίας την περασμένη άνοιξη αρκετές επιχειρήσεις με δραστηριότητα στην περιοχή (κυρίως υπεργολάβοι) απέλυσαν μαζικά μετανάστες εργαζόμενους χωρίς να προηγηθεί προειδοποίηση, καθώς επίσης μείωσαν μισθούς ή έθεσαν χιλιάδες εξ' αυτών σε καθεστώς αναγκαστικής άδειας άνευ αποδοχών. Επιπλέον, αρνήθηκαν την καταβολή οφειλόμενων μισθών και αποζημιώσεων. Όσοι βέβαια από τους χιλιάδες αυτούς εργάτες τολμούν να διαμαρτυρηθούν, ξυλοφορτώνονται αγρίως.

Στο Κατάρ, συγκεκριμένα, εργάζονται περίπου 2 εκατομμύρια εργάτες κυρίως από τη Ν. Ασία, αρκετοί από αυτούς σε κατασκευαστικά έργα που πραγματοποιούνται εκεί ενόψει του Παγκόσμιου Κυπέλλου Ποδοσφαίρου το 2022. Η κυβέρνηση του Κατάρ υποχρέωνε τον Μάρτιο τις επιχειρήσεις να συνεχίσουν να πληρώνουν τους εργάτες κατά τη διάρκεια της καραντίνας και δημιούργησε ειδικό σχήμα ενίσχυσης των επιχειρήσεων, όμως ελάχιστες από αυτές συμμορφώθηκαν. Στη συνέχεια επέτρεψε σε όσες επιχειρήσεις διέκοψαν τη λειτουργία τους να θέσουν τους εργαζόμενους σε καθεστώς αναγκαστικής άδειας ή να καταγγείλουν τις συμβάσεις τους, υπό την προϋπόθεση ότι θα τηρήσουν τις απαιτήσεις της εργατικής νομοθεσίας (προειδοποίηση πριν από την απόλυση, καταβολή εκκρεμών παροχών κ.λπ.). Στοιχεία της έκθεσης δείχνουν ότι αρκετές εταιρείες ερμήνευσαν κατά το δοκούν αυτή την οδηγία ή την αγνόησαν.

Οι επιπτώσεις της πανδημίας του κορωνοϊού αναμένεται την επόμενη χρονιά να αυξήσουν τον αριθμό των ανθρώπων παγκοσμίως που έχουν ανάγκη ανθρωπιστική βοήθεια σε 235 εκατομμύρια, σύμφωνα με το ΑΠΕ-ΜΠΕ. Ο ΟΗΕ απήρτηνε έκκληση για τη συγκέντρωση ποσού-ρεκόρ 35 δισ. δολαρίων (29 δισ. ευρώ) για να καλύψει τις ανάγκες του για το 2021. Οι πόροι που ζητάει ο ΟΗΕ στοχεύουν να βοηθήσουν περίπου 160 εκατομμύρια ανθρώπους σε 56 χώρες, οι οποίοι είναι αντιμετώπι με λιμό, συγκρούσεις, εκτοπισμούς, τις επιπτώσεις της κλιματικής αλλαγής και την πανδημία. Όπως εξηγεί ο Μαρκ Λόουκοκ υπεύθυνος του ΟΗΕ για ανθρωπιστικές υποθέσεις, «Στόχος μας πάντα είναι να βοηθήσουμε περίπου τα δύο τρίτα όσων έχουν ανάγκη, διότι άλλες οργανώσεις, όπως για παράδειγμα ο Ερυθρός Σταυρός, θα προσπαθήσουν να καλύψουν το κενό».

Η πανδημία ανέτρεψε τη ζωή όλων παγκοσμίως, επεσήμανε ο ΟΗΕ, ενώ τόνισε ότι «όσοι ζούσαν ήδη στην κόψη του ξυραφιού επλήγησαν σφοδρά και δυσανάλογα από την άνοδο των τιμών των τροφίμων, την πτώση των εισοδημάτων, τη διακοπή των προγραμμάτων εμβολιασμού και το κλείσιμο των σχολείων».

Για πρώτη φορά από το τέλος της δεκαετίας του 1990 αυξήθηκε η ακραία φτώχεια. Το προσδόκιμο ζωής μειώνεται παγκοσμίως και ο ετήσιος αριθμός θανάτων που συνδέονται με τον HIV, τη φυματίωση και την ελονοσία ενδέχεται να διπλασιαστεί. Ως το τέλος του 2020, 270 εκατομμύρια άνθρωποι ενδέχεται να υποφέρουν από οξεία διατροφική ανασφάλεια, αύξηση 82% σε σχέση με τα επίπεδα πριν την πανδημία.

Οι κάτοικοι της Υεμένης, της Μπουρκίνα Φάσο, του Νότιου Σουδάν, της ΒΑ Νιγηρίας είναι στα πρόθυρα λιμού, ενώ σε άλλες περιοχές και χώρες, όπως το Αφγανιστάν και το Σάχελ, είναι «δυσνητικά πολύ ευάλωτες», προσθέτει ο Λόουκοκ.

Απολογισμός της απεργίας της 26ης Νοέμβρη

Η απεργιακή συγκέντρωση στις 26/11, πραγματοποιήθηκε μέσα σε ένα πρωτοφανές κλίμα καταστολής που είχε κορυφωθεί την ημέρα της επετείου της εξέγερσης του Πολυτεχνείου. Το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης ατσάλωθηκε χρησιμοποιώντας όλους τους μηχανισμούς του: ΜΑΤ, συλλήψεις, δικαστήρια, βαριά χρηματικά πρόστιμα, λυσσαλέα επίθεση των ΜΜΕ στους διαδηλωτές, στρατιωτικού τύπου εξοπλισμός της αστυνομίας, drones, ακόμα και τις αύρες, το μέτρο απαγόρευσης των διαδηλώσεων-συναθροίσεων από την κυβέρνηση και την αστυνομία και κατάφερε στην πράξη να διαλύσει όποιες προσπάθειες συγκεντρώσεων έγιναν καθώς και να χτυπήσει με όλα τα μέσα όσους αντιστάθηκαν. Όλα αυτά με πρόσημα τον υπαρκτό κίνδυνο της πανδημίας και στο κλίμα εθνικής ενότητας που κηρύσσει η κυβέρνηση Μητσοτάκη, με σκοπό και στόχο όχι φυσικά να λύσει το πρόβλημα της πανδημίας αλλά να κλείσει τα στόματα σε όσους εναντιώνονται στην εγκληματική διαχείριση της.

Οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα παρότι δεν μπορούν να εκφράσουν στον δρόμο την διαμαρτυρία τους, εξοργίστηκαν με τις χουντικού τύπου απαγορεύσεις και την βία της αστυνομίας αναγκάζοντας την Κυβέρνηση προσωρινά να αναδιπλωθεί. Στο διάστημα μεταξύ 17 Νοέμβρη και της απεργίας η Κυβέρνηση έριξε τους τόνους, σε καμία όμως των περιπτώσεων δεν έκανε πίσω στις απαγορεύσεις και στην τρομοκράτηση των εργαζόμενων της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

Όμως παρά και ενάντια στις απαγορεύσεις της κυβέρνησης Μητσοτάκη, την Πέμπτη 26 Νοέμβρη πραγματοποιήθηκε η απεργία που είχε προκηρύξει η ΑΔΕΔΥ και το ΕΚΑ. Η απεργία μάλιστα είχε και κεντρική συγκέντρωση ύστερα από πρωτοβουλία πολιτικών δυνάμεων και σωματείων που κινούνται στον ευρύτερο χώρο της Άκρας Αριστεράς. Από τις πρώτες δυνάμεις που έβγαλαν κάλεσμα για κεντρική συγκέντρωση ήταν και η Αντεπίθεση των Εργαζομένων με καθολική παρουσία στη συγκέντρωση καθώς και το Ενιαίο Σωματείο Εργαζομένων Vodafone-Wind-Victus. Να θυμίσουμε ότι οι κύριοι λόγοι που κηρύχτηκε η απεργία ήταν: α) η εναντίωση στο αντεργατικό νομοσχέδιο Βρούτση που καταργεί το 8ωρο, θεσμοθετεί την απλήρωτη εργασία, αδυνατίζει το δικαίωμα των σωματείων να παίρνουν απόφαση για απεργία και απαγορεύει την περιφρούρηση της, και β) η εναντίωση στην εγκληματική διαχείριση της πανδημίας από την κυβέρνηση με τους νεκρούς το τελευταίο διάστημα να ξεπερνούν και τους εκατό την μέρα. Οι συγκεντρωμένοι τηρήσαμε υποδειγματικά όλα τα μέτρα υγειονομικής προφύλαξης –σε αντίθεση με τις δυνάμεις της αστυνομίας– φωνάξαμε συνθήματα για αξιοπρεπή δουλειά με δικαιώματα για όλους και για την ενίσχυση του Δημοσίου Συστήματος Υγείας. Με πρωτοβουλία της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων και των υπόλοιπων δυνάμεων και Σωματείων (Σωματείο Εργαζομένων Public, Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών κ.α.) που συμμετείχαν, πραγματοποιήθηκε μικρή πορεία από την Σταδίου στην Ομόνοια, παρά την ασφυκτική παρουσία της αστυνομίας, που είχε καταλάβει το κέντρο της Αθήνας έχοντας τοποθετήσει στο σημείο συγκέντρωσης στην Κλαυθμόνος ΜΑΤ, ΔΙΑΣ και αύρες νερού. Η συγκέντρωση και η πορεία μπορεί να ήταν μερικών εκατοντάδων αγωνιστών, όμως δείχνει έστω συμβολικά ποια πρέπει να είναι η απάντηση απέναντι στην εγκληματική πολιτική της κυβέρνησης και στο κύμα τρομοκρατίας που επιβάλλει.

Στην Θεσσαλονίκη, η Αντεπίθεση των Εργαζομένων συμμετείχε έξω από το ΑΧΕΠΑ και το Ιπποκράτειο, σε απεργιακές συγκεντρώσεις που είχε καλέσει η ΕΝΙΘ. Στα Πάννενα, σε συνέχεια του οργίου καταστολής που εξαπολύθηκε σε εργαζόμενους και νεολαία στις κινητοποιήσεις για την εξέγερση του Πολυτεχνείου στις 17 Νοέμβρη, η αστυνομία χτύπησε αγωνιστές της άκρας

αριστεράς. Τελικά η ΑτΕ συμμετείχε στην συγκέντρωση έξω από το Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο. Στην Πάτρα, οι δυνάμεις της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων δεν κατάφεραν να προσεγγίσουν το σημείο συγκέντρωσης καθώς ήταν κατειλημμένο από τις δυνάμεις καταστολής.

Αντίθετα με την στάση που κράτησαν τα αγωνιστικά σωματεία και οι δυνάμεις της άκρας και ριζοσπαστικής αριστεράς, η ΑΔΕΔΥ ήταν εξαφανισμένη, ενώ το ΕΚΑ αρκέστηκε στο να στείλει αντιπροσωπία συνδικαλιστών από τα Δ.Σ. στο υπουργείο Εργασίας. Το ΠΑΜΕ συμμερφώθηκε στις εκκλήσεις της κυβέρνησης, δεν επιχείρησε να κάνει συγκέντρωση-διαδήλωση και αρκέστηκε σε μια συμβολική μοτοπορεία.

Μαζί με την όξυνση της κρίσης και της πανδημίας, την ενίσχυση του Νέου Συστήματος Εκμετάλλευσης, η κρίση του συνδικαλιστικού και εργατικού κινήματος έχει και αυτή επιπλέον αρνητικές επιπτώσεις στη συνείδηση των εργαζομένων, και αυτό φαίνεται από το γεγονός πως παρά τη γενικευμένη επίθεση στα δικαιώματα, τα κεκτημένα, το βιοτικό επίπεδο και τις αξίες τους, ο βαθμός οργάνωσης, συνοχής, οργανικής και οργανωτικής ενίσχυσης τους υποχωρεί. Είναι ενδεικτικό ότι οι επίσημες συνδικαλιστικές δυνάμεις συμμερφώνονται στις οδηγίες της Κυβέρνησης και μπροστά στο βούρδουλα του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης οι εργαζόμενοι μένουν απροστάτευτοι (στην απεργία δεν υπήρχε ούτε ένα επίσημο κάλεσμα για συγκέντρωση από το ΕΚΑ και την ΑΔΕΔΥ).

Η πολιτική της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής αριστεράς, δεν μπορεί να βοηθήσει στην ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του εργατικού/συνδικαλιστικού κινήματος που είναι τόσο αναγκαία σήμερα. Δυστυχώς αρκετές δυνάμεις της βρίσκονται σε ένα δι-αρκές ζιγκ-ζαγκ, χωρίς να μπορούν να συμβάλουν στην συγκρότηση ενός ενιαίου πόλου. Στην απεργία στις 26/11 αρκετές δυνάμεις έλειπαν.

Μέσα σε τέτοιες συνθήκες, μια άμεση απάντηση στις επιθέσεις της κυβέρνησης και των καπιταλιστών ήταν και είναι, φυσιολογικά, πολύ δύσκολη. Η συνδικαλιστική και πολιτική οργάνωση των εργαζομένων μέσα σε κάθε χώρο δουλειάς είναι επιτακτική ανάγκη για να μπορέσουμε να απαντήσουμε και προϋποθέτει την οργανωτική και πολιτική ενίσχυση των δυνάμεων της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων. Η συγκυρία είναι δύσκολη και με σημαντικές προκλήσεις, και χρειαζόμαστε όλες τις πολιτικές, θεωρητικές, ιστορικές και πρακτικές προϋποθέσεις, όπως και μία σύνδεση με τους αγώνες και την οργάνωση σημαντικών κομματιών των εργαζομένων για να συγκεντρώσουμε όλες εκείνες τις απαραίτητες δυνάμεις που θα λειτουργήσουν ως πολιτικός καταλύτης των επόμενων αγώνων. Πρέπει να δημιουργήσουμε σε κάθε χώρο εργασίας που παρεμβαίνουμε εστίες αντίστασης των εργαζομένων, να ενισχύσουμε την Αντεπίθεση των Εργαζομένων ώστε να ενισχυθεί η οργάνωση των εργαζομένων στην επόμενη στροφή της ταξικής πάλης.

■ Βαγγέλης Κιτσώνης

επίκαιρα...

Δύο γυναίκες νεκρές σε ναυάγιο ανατολικά της Λέσβου

Ένα ακόμη ναυάγιο με πρόσφυγες εντοπίστηκε στα νερά του Αιγαίου, στις 2 Δεκέμβρη. Διασώθηκαν 32 άνθρωποι (15 άντρες, 14 γυναίκες και 3 παιδιά), ενώ υπήρξαν πληροφορίες για δύο αγνοούμενες γυναίκες. Το μεσημέρι της ίδιας μέρας, εντοπίστηκε το σώμα της μιας και την επόμενη μέρα της άλλης, μιας 20χρονης γυναίκας από τη Σομαλία.

Πρέπει να απαιτήσουμε την απελευθέρωση προσφύγων και μεταναστών από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, ανοιχτά σύνορα, με ελεύθερη, ασφαλή και οργανωμένη μετακίνηση, με πλήρη δικαιώματα στο άσυλο και τη χορήγηση εγγράφων, ώστε να εγκατασταθούν σε όποια χώρα επιθυμούν. Το κυριότερο όμως είναι να χτυπήσουμε το πρόβλημα στη ρίζα του, έτσι ώστε κάθε λαός να ζει με ασφάλεια και αξιοπρέπεια στον τόπο του. Μόνη απάντηση είναι η συγκρότηση ενός αντιπολεμικού-αντιμπεριαλιστικού κινήματος, ενάντια στους μπεριαλιστές, τις αστικές τάξεις και τις κυβερνήσεις τους, που τρέφουν τη φρίκη των πολέμων.

Η τραγική κατάσταση στον ΟΑΣΘ καλά κρατεί

Απέτυχε η επιχείρηση μεταφοράς μεταχειρισμένων λεωφορείων από τη Λειψία της Γερμανίας, που υποτίθεται ότι θα έφταναν στη Θεσσαλονίκη στις αρχές Αυγούστου και αναμενόταν να κυκλοφορούν ήδη από τον Σεπτέμβρη. Μόλις 10, από τα συνολικά 50 που ζητήθηκαν, έχουν φτάσει κι αυτά βρίσκονται ακινητοποιημένα στο αμαξοστάσιο του ΟΑΣΘ, καθώς χρειάζονται αλλαγή καταλυτών, όπως αποδείχτηκε και από το περιστατικό του λεωφορείου που άρπαξε φωτιά στον Χορτιάτη, τα ξημερώματα της 5^{ης} Νοέμβρη. Προβλήματα διαπιστώθηκαν και στα μπεκ καυσίμων των μηχανών, τα οποία πρέπει επίσης να αλλαχτούν. Τέλος, προστίθεται το κόστος εγκατάστασης κλιματισμού, αφού δεν διαθέτουν. Έτσι, το αρχικό κόστος αγοράς τους (κατά μέσο όρο 11.500 ευρώ ανά όχημα) υπερδιπλασιάζεται. Για τα υπόλοιπα 40 λεωφορεία, ο δήμος Θεσσαλονίκης πληρώνει τη... φύλαξη τους στη Γερμανία.

Την ίδια στιγμή, ο πρόεδρος του ΟΑΣΘ δηλώνει ότι, με εξαίρεση τον συνωστισμό στις ώρες αιχμής και σε συγκεκριμένες γραμμές, όλη την υπόλοιπη μέρα, στις περισσότερες λεωφορειακές γραμμές η πληρότητα των λεωφορείων είναι εξαιρετικά χαμηλή, μέχρι και κάτω του 10%. Θυμίζουμε ότι, τον Δεκέμβρη του 2017, ο ίδιος είχε χαρακτηρίσει το 2020 ως χρονιά ορόσημο για την πόλη, κατά την οποία ΟΑΣΘ και Μετρό θα παρείχαν συνδυαστικές μεταφορές και θα είχαν αγοραστεί άλλα 800 οχήματα μόνο για τη Θεσσαλονίκη.

Σήμερα, και για λίγο καιρό ακόμα, κυκλοφορούν στην πόλη περίπου 250 λεωφορεία, μαζί με 60 νοικιασμένα, καθώς στο τέλος της χρονιάς ο ΟΑΣΘ θα αποσύρει 90 λεωφορεία, που έχουν συμπληρώσει προ πολλού τον προβλεπόμενο χρόνο κυκλοφορίας τους.

Αιτία αυτής της άθλιας κατάστασης είναι η χρεοκοπία του Οργανισμού, λόγω της πενιχρής κρατικής χρηματοδότησης αλλά και του παρασιτικού καθεστώτος των προηγούμενων ετών, όπου οι διάφοροι μεγαλομέτοχοι και ιδιώτες λεηλατούσαν τον κόσμο με αυξήσεις στις τιμές των εισιτηρίων και τραμπουκισμούς από ελεγκτές. Απέναντι σε αυτή την κατάσταση πρέπει να οργανώσουμε τον αγώνα μας για το δικαίωμά μας για δημόσια, δωρεάν και ποιοτική μετακίνηση για όλους.

Πολυτεχνείο 2020

Διαδηλώσεις παρά την απαγόρευση, σκληρή καταστολή σε όλη τη χώρα

Η 47^η επέτειος από την εξέγερση του Πολυτεχνείου σηματοδότηκε από ξύλο, χημικά, αύρες, εκατοντάδες προσαγωγές, πρόστιμα και συλλήψεις στον σωρό. Οι ροπαλοφόροι του Χρυσοχοϊδή επιτέθηκαν σε κάθε συγκέντρωση που πραγματοποιήθηκε ή αποπειράθηκε να πραγματοποιηθεί σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της χώρας. Ήταν η αναμενόμενη συνέχεια της αντισυνταγματικής και επαίσχυντης απαγόρευσης των συναθροίσεων για τρεις μέρες σε όλη τη χώρα, με απόφαση του αρχηγού της ΕΛ.ΑΣ.

Το μόνο που τελικά κατάφεραν ήταν να δείξουν ότι ο αυταρχισμός και η καταστολή είναι το μοναδικό μέσο που έχει αυτή η κυβέρνηση, για να φιμώσει την κοινωνία μπροστά στις εγκληματικές της ευθύνες και τη δολοφονική, νεοφιλελεύθερη πολιτική της για τη διαχείριση της υγειονομικής και οικονομικής κρίσης.

Παρά τις απαγορεύσεις χιλιάδες εργαζόμενοι και νέοι αφήφισαν το κλίμα τρομοκρατίας. Υπερασπίστηκαν στην πράξη το αυτομόνητο και συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμα στη διαμαρτυρία, τα δικαιώματά τους για αξιοπρέπεια, υγεία, ψωμί, παιδεία, ελευθερία. Στην Αθήνα, μέρες πριν τις 17/11, τα ΜΑΤ είχαν καταλάβει τον ιστορικό χώρο του Πολυτεχνείου για να μην πραγματοποιηθεί εκεί καμία συγκέντρωση. Για αυτό τον λόγο, πραγματοποιήσαν επιχείρηση εκκένωσής του με δεκάδες συλλήψεις στις 13/11, ενώ στον χώρο πραγματοποιούσαν συνέλευση άτομα από αυτόνομα και ελευθεριακά φοιτητικά σχήματα. Επί τρεις μέρες όλα τα πιθανά σημεία συγκέντρωσης και οι δρόμοι προς αυτά είχαν καταληφθεί από χιλιάδες αστυνομικούς. Από τις πρώτες στιγμές, η ΟΚΔΕ πήρε την πρωτοβουλία μαζί με άλλες δυνάμεις της άκρας και ριζοσπαστικής αριστεράς για κοινό κάλεσμα στη διαδήλωση του Πολυτεχνείου, με σημείο συγκέντρωσης την πλατεία Κλαυθμώνος. Στις 16/11, ομάδα αγωνιστών της ΟΚΔΕ ανάρτησε πανό στο ιστορικό κτήριο του Πολυτεχνείου, καλώντας και με αυτό τον τρόπο στην πορεία της 17^{ης} Νοέμβρη.

Στις 17/11, από πολύ νωρίς το πρωί, τα πιθανά σημεία συγκεντρώσεων ήταν απροσπέλαστα. Το πρωί ομάδα στελεχών του ΚΚΕ συγκεντρώθηκε με την ανοχή της αστυνομίας κοντά στην πρεσβεία των ΗΠΑ. Αργότερα, κοντά στην προγραμματισμένη ώρα συγκέντρωσης στην πλατεία Κλαυθμώνος, και ενώ αγωνιστές από διάφορες οργανώσεις και συλλογικοί προσπαθούσαν να προσεγγίσουν τα σημεία συγκέντρωσης και ήταν σε εξέλιξη συγκέντρωση του ΚΚΕ στην Πανεπιστημίου, ξεκίνησε ένα πογκρόμ από τις αστυνομικές δυνάμεις. Τεράστια αστυνομική δύναμη επιτέθηκε με ΜΑΤ, μηχανές και αύρες κινώντας διαδηλωτές μέχρι το Μεταξουργείο και τον Σταθμό Λαρίσης. Η ΟΚΔΕ προσπάθησε να προσεγγίσει το ιστορικό κτήριο του Πολυτεχνείου και άλλα σημεία συγκέντρωσης στο κέντρο. Η προσπάθεια για συγκέντρωση και πορεία σε δρόμους κοντά στην πλατεία Κλαυθμώνος συνέπεσε με την επίθεση της αστυνομίας και είχε μικρή διάρκεια. Αργότερα το απόγευμα, μικρή ομάδα αγωνιστών της ΟΚΔΕ κατάφερε να ανοίξει πανό κοντά στην πρεσβεία των ΗΠΑ. Τα προβλήματα συνεννόησης των δυνάμεων της άκρας και ριζοσπαστικής αριστεράς, ιδιαίτερα στην πράξη, μείωσαν πολύ τις δυνατότητες για μια συγκέντρωση και πορεία στο κέντρο της Αθήνας. Δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΝΑΡ συγκεντρώθηκαν στον Σταθμό Λαρίσης. Τη λήξη της συγκέντρωσης ακολούθησαν επιθέσεις της αστυνομίας, με τη σύλληψη και τον ξυλοδαρμό φοιτη-

τή και της οικογένειάς του στα Σεπόλια.

Στη Θεσσαλονίκη, η απαγόρευση των εκδηλώσεων για το Πολυτεχνείο έσπασε στην πράξη. Η αστυνομία είχε αποκλείσει όλο το ΑΠΘ – με την κάλυψη των πρυτανικών αρχών –, ενώ όλες οι πλατείες του κέντρου ήταν επίσης κατειλημμένες από αστυνομικούς.

Περίπου 200 σύντροφοι της επαναστατικής αριστεράς και άλλοι αγωνιστές συγκεντρώθηκαν και διαδήλωσαν στην οδό Τσιμισκή προς το αμερικάνικο προξενείο.

Η πορεία περικυκλώθηκε και οι επιθέσεις της αστυνομίας με ΜΑΤ και κουκουλοφόρους ασφαλίτες ανάγκασαν τους διαδηλωτές να σχηματίσουν κολλητές αλυσίδες για 2 ώρες, εξανεμίζοντας κάθε υγειονομική προστασία. Μοιράστηκαν δεκάδες πρόστιμα και έγιναν 6 συλλήψεις διαδηλωτών, που κρατήθηκαν όλη τη νύχτα στη Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Θεσσαλονίκης και την επόμενη οδηγήθηκαν στα δικαστήρια, όπου τους απαγγέλθηκαν κατηγορίες.

Στην Πάτρα, από το πρωί, σύντροφοι και συντρόφισσες άρχισαν να συγκεντρώνονται στο πρώην Παράρτημα του Πανεπιστημίου Πατρών. Το μεσημέρι, δυνάμεις των ΜΑΤ εγκλώβισαν 40-50 άτομα, που ήταν από νωρίς στον χώρο, και παρεμπόδιζαν άλλους να πλησιάσουν. Σε όλη την πόλη επικρατούσε αστυνομοκρατία. Μετά τις πέντε το απόγευμα, ώρα στην οποία υπήρχε κάλεσμα για διαδήλωση, άρχισε να μαζεύεται κόσμος και να επιχειρεί να προσεγγίσει το περικυκλωμένο Παράρτημα. Ο συγκεντρωμένος κόσμος χτυπήθηκε από τα ΜΑΤ και έγιναν αρκετές προσαγωγές, ενώ ακολούθησαν συγκρούσεις σε πολλά σημεία της πόλης.

Αστυνομοκρατία, συλλήψεις, ξύλο, καταστολή αλλά και διαδηλώσεις κόντρα στις απαγορεύσεις είχαμε και στις υπόλοιπες μεγάλες πόλεις της χώρας (Βόλος, Λάρισα, Ηράκλειο, Χανιά κ.ά.). Αποκορύφωμα της καταστολής ήταν τα γεγονότα στα Γιάννενα (βλ. σχετικό άρθρο), με δεκάδες συλλήψεις και άγριο ξύλο.

Η αμφισβήτηση στην πράξη της χουντικής απαγόρευσης της διαδήλωσης του Πολυτεχνείου είναι ένα σημαντικό και ελπιδοφόρο βήμα ενάντια στην ανίκανη και επικίνδυνη κυβέρνηση της ΝΔ. Δεν έχουμε τίποτα να περιμένουμε από τη δήθεν αντιπολίτευση (ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ), που πρακτικά δεν έκανε τίποτα για να αμφισβητήσει την κατάργηση ενός συνταγματικού δικαιώματος, αλλά ούτε και από το ΚΚΕ και το ΜΕΡΑ25, που αρκούνται σε συμβολικές κινητοποιήσεις. Οι αγώνες μας για να επιβάλουμε μια άλλη, ριζικά διαφορετική πολιτική είναι η μόνη πραγματική προστασία της υγείας και της ζωής μας. Η ΟΚΔΕ, όπως στις 17/11, θα είναι πάντα παρούσα σε αυτούς τους αγώνες και θα συνεχίσει να παλεύει με όλες τις δυνάμεις της για την επιτυχία τους.

Ιωάννινα: Όργιο καταστολής από τη Χούντα ΝΔ-ΜΑΤ

Στα Ιωάννινα, η αστυνομία επέδειξε ιδιαίτερο ζήλο στην εφαρμογή της χουντικής απόφασης του Χρυσοχοϊδή. Εμπόδιζε κάθε προσπάθεια συγκέντρωσης και πραγματοποίησε δεκάδες προσαγωγές. Την αστυνομική καταστολή είχε αρχικά αποδεχτεί το εργατικό κέντρο, που είχε προγραμματίσει μόνο κατάθεση στεφάνων.

Το αποκορύφωμα ήταν η λύσσα με την οποία έπεσε η αστυνομική δύναμη στους φοιτητές-μέλη του Συλλόγου Εσθιακών Φοιτητών και της Σχολής Καλών Τεχνών, σε αγωνιστές της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης και της ΟΚΔΕ, που επιχειρήσαν να πλησιάσουν στο σημείο. Οι φοιτητές ξυλοκοπήθηκαν με μανία από 40 πάνοπλους αστυνομικούς. Από τη δολοφονική επίθεση 3 τραυματίστηκαν σοβαρά, ενώ συνολικά 6 μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο. Μάλιστα, ένας από τους αστυνομικούς κατά τη διάρκεια του ξυλοδαρμού φώναζε «είμαι χρυσαυγίτης και θα σε λιώσω».

Αφού προχώρησαν σε 32 προσαγωγές, τους στοιβάξαν σε αστυνομικά αυτοκίνητα και στο τμήμα, χωρίς κανένα υγειονομικό μέτρο. Έφτασαν στο σημείο να πουν στους συλληφθέντες να διαλέξουν μόνο 2 από τους τραυματίες, για να διακομιστούν στο νοσοκομείο! Έπειτα από 15 ώρες παράνομης κράτησης, οι 23 προσαγωγές μετατράπηκαν σε συλλήψεις, επιβλήθηκαν εξοντωτικά πρόστιμα των 900 ευρώ στον καθένα, ενώ επικρέμονται βαριές ανυπόστατες κατηγορίες!

Ο Σύλλογος Εσθιακών στάθηκε από την πρώτη στιγμή στο πλευρό των συλληφθέντων. Την Πέμπτη 19/11, πραγματοποιήθηκε συνέλευση και δημιουργήθηκε επιτροπή υπεράσπισης των 23 διωκόμενων για την δημιουργία κινήματος έμπρακτης συμπαράστασης και γι' αυτό τον σκοπό έχει απευθυνθεί σε συλλόγους, σωματεία, οργανώσεις και αγωνιστές του εργατικού κινήματος. Μέχρι τώρα έχουν εκδώσει ψηφίσματα στήριξης πάνω από 30 σωματεία και σύλλογοι, ενώ έχουν έρθει μηνύματα στήριξης και αλληλεγγύης οργανώσεων από Χιλή, Βραζιλία και Αργεντινή. Μελανό σημείο η στάση των ΕΑΑΚ και της νΚΑ-ΝΑΡ Ιωαννίνων, που δια του εκπροσώπου τους στη συνέλευση των εσθιακών φοιτητών είπαν: «πηγαίνατε γυρεύοντας!» Πραγματικά, κάποιοι δεν έχουν κανένα μέτρο που σταματάει η πολιτική αντιπαράθεση και που εκφυλίζεται σε χυδαιότητα.

Η ΟΚΔΕ υποστηρίζει την Επιτροπή για τους 23 και θα παλέψει για την κοινή, συλλογική αντιμετώπιση της καταστολής από όλες τις αγωνιστικές δυνάμεις του κινήματος, χωρίς εκπτώσεις και «διαλογές» ανάμεσα στα θύματα της καταστολής.

> **Να αφεθούν ελεύθεροι οι συλληφθέντες – προσαχθέντες. Να παρθούν πίσω όλες οι χалκευμένες κατηγορίες! Να διαγραφούν άμεσα τα πρόστιμα.**

> **Μαχητική υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων.**

ΓΙΑΝΝΕΝΑ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗΣ ΤΩΝ
23 ΔΙΩΚΟΜΕΝΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ
<https://epitropi-23.blogspot.com/p/23.html>

ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΣΤΗΡΙΞΗΣ

Η ακραία νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση της ΝΔ, έχοντας ήδη αποτύχει να αντιμετωπίσει τη νέα οικονομική και υγειονομική κρίση, προχωράει γρήγορα με βάρβαρα μέτρα, που τσακίζουν εργασιακά δικαιώματα και κοινωνικές κατακτήσεις, ενώ με χουντικού τύπου διατάξεις καταστρατηγούν θεμελιώδη δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες. Για να μπορέσει να εφαρμόσει αυτό το νέο, σκληρό «5ο μνημόνιο», εκμεταλλεύεται πλήρως την «ευκαιρία» της πανδημίας, επιβάλλοντας τη χουντική απαγόρευση κυκλοφορίας (και των διαδηλώσεων), ενώ παγιώνει και ενισχύει ένα αχαλίνωτο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης.

Τρομοκρατούν, ξυλοκοπούν, συλλαμβάνουν όποιον αμφισβητεί και αγωνίζεται!

Στις 17 Νοέμβριου, φοιτητές του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων προσπαθήσαμε να τιμήσουμε την επέτειο της εξέγερσης του Νοέμβρη 1973, αντιδρώντας σε όλα τα παραπάνω, αρνούμενοι να υποταχούμε στη νεκρική σιγή που θέλουν να επιβάλλουν. Προβάλλοντας και το δραματικό αίτημα για Δημόσια Δωρεάν Υγεία για όλους (άμεση μαζική χρηματοδότηση – προσλήψεις – τεστ, επίταξη ιδιωτών χωρίς «δώρα» κ.ά.). Πήραμε απάντηση τον άγριο ξυλοδαρμό από τα ΜΑΤ: 6 τραυματίες, 30 προσαγωγές, 23 συλλήψεις, κατασκευασμένες και ψεύτικες κατηγορίες, εξοντωτικά πρόστιμα (900 € έκαστος, 20.700 € συνολικά).

Η βίαιη καταστολή και αστυνομοκρατία σε όλες τις πόλεις, οι χουντικές έμπνευσης απαγορεύσεις, οι παραβιάσεις ακόμα και του Συντάγματος, που βίωσαν εργαζόμενοι και νεολαία στις 17 Νοέμβρη (και στις 26/11, μέρα απεργίας), δεν είναι τυχαίες! Όσο η κρίση οξύνεται και τα μνημόνια βαθαίνουν, η κυβέρνηση μετατρέπει την εξαθλίωση και τον μαζικό εκφοβισμό σε νέα «κανονικότητα», εφαρμόζοντας πιστά το δόγμα «Νόμος και Τάξη». **Διεκδικούμε – Απαιτούμε: Απόσυρση όλων των χалκευμένων κατηγοριών, διαγραφή των εξοντωτικών προστίμων για όλους τους αγωνιστές!**

Δεν τρομοκρατούμαστε! Αλληλεγγύη στους 23, σε κάθε διαδηλωτή και αγωνιστή

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, με το «μαύρο» Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, τα πρόστιμα, την άθλια προπαγάνδα της «ατομικής ευθύνης», επιχειρεί να φιμώσει εργαζόμενους και φτωχά λαϊκά στρώματα, ιδιαίτερα τη νεολαία. Θέλει να μας κλειδώσει στα σπίτια, τρομοκρατημένους, για να μην αντιδράσουμε ενάντια στις εγκληματικές νεοφιλελεύθερες-ταξικές πολιτικές τους. **Δεν θα περάσουν!** Το όπλο μας ενάντια στην καταστολή και τρομοκρατία είναι η αλληλεγγύη: η δημοσιοποίηση, η οικονομική και νομική, πολιτική και ηθική στήριξη όλων των διωκόμενων αγωνιστών, μέσα από τους Συλλόγους, Σωματεία, επιτροπές και συνελεύσεις του κινήματος.

Γι' αυτό έχουμε ξεκινήσει καμπάνια οικονομικής ενίσχυσης, για την οργάνωση της νομικής βοήθειας και τη συλλογική κάλυψη των δικαστικών εξόδων των διωκόμενων φοιτητών, για την ακύρωση των εξοντωτικών προστίμων. Καλούμε τη νεολαία, τους εργαζόμενους, σωματεία και συλλόγους, κόμματα και οργανώσεις, κάθε πολίτη που θέλει να συμβάλει έμπρακτα στην υπεράσπιση των δημοκρατικών ελευθεριών, κάθε αλληλέγγυο, να στηρίζουν αυτό τον αγώνα μας.

Κατάθεση χρημάτων για την κάλυψη των δικαστικών εξόδων των 23 διωκόμενων:
ΕΘΝΙΚΗ: GR510110359000035929627723
Δικαιούχος: FoititikosSyllogosPanepistimiak onKatoikionIoanninon
Swift (bic): ETHNGRAA
Ακόμη και 1€ είναι σημαντικό!

Πανεπιστήμια Α.Ε.: Το «μέλλον» της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης

Στις 24 Νοέμβρη δημοσιεύτηκε στην επίσημη ιστοσελίδα της κυβέρνησης η ολοκληρωμένη έκθεση Πισσαρίδη. Παρ' ότι ο τίτλος της αναγράφει «Σχέδιο Ανάπτυξης για την Ελληνική Οικονομία», μια πιο ακριβής περιγραφή θα ήταν «Ωδή στα μνημόνια: πώς θα βαθύνουν και θα παγιωθούν». Ήδη πριν την εξάπλωση του κορονοϊού, η αναμικτική ανάκαμψη της ελληνικής οικονομίας είχε ανακοπεί, διαδεχόμενη από μια νέα ύφεση. Η πανδημία βύθισε την παγκόσμια οικονομία σε μια νέα βαθύτατη κρίση, που θα οδηγήσει αναμφίβολα την ελληνική οικονομία στον πάτο.

Η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας έχει δείξει ξεκάθαρα τις προθέσεις της. Αυτή η κρίση πρέπει να φορτωθεί και πάλι στις πλάτες των εργαζομένων, της νεολαίας, των φτωχών. Στον βωμό της «διάσωσης» της οικονομίας, μπαίνουν εκ νέου στο στόχαστρο μισθοί, εργασιακές σχέσεις, ασφάλιση, το σύστημα υγείας(!) και γενικά κάθε είδους παροχές και δικαιώματα. Φυσικά, δεν θα μπορούσε να μείνει εκτός το εκπαιδευτικό σύστημα. «Αυτονομία», «Αξιολόγηση», «Εξορθολογισμός της χρηματοδότησης» είναι οι βασικές λέξεις-κλειδιά που περιγράφουν τη λαίλαπα που περιμένει τη δημόσια δωρεάν εκπαίδευση.

Όσον αφορά τα πανεπιστήμια, η έκθεση αναφέρει ότι:

1. Οι δημόσιες δαπάνες για την τριτοβάθμια εκπαίδευση στην Ελλάδα είναι στο 0,9% του ΑΕΠ, ενώ ο μέσος όρος της ΕΕ είναι 0,7%. Ωστόσο, η συνολική χρηματοδότηση των ελληνικών ΑΕΙ είναι μικρότερη από τον αντίστοιχο μέσο όρο της ΕΕ. Ένας από τους δύο βασικούς λόγους γι' αυτό είναι η υστέρηση

των ελληνικών πανεπιστημίων στην προσέλκυση ιδιωτικών πόρων (διαφόρων τύπων χορηγιές και δίδακτρα).

2. Η αναλογία φοιτητών ανά διδάσκοντα πρέπει να μειωθεί. Βασικοί τρόποι για να επιβληθεί αυτό είναι η μείωση του αριθμού εισακτέων και η τιμωρητική επιβολή διδασκτρών στους φοιτητές που ξεπερνούν το προβλεπόμενο χρονικό όριο σπουδών.

3. Τα ΑΕΙ πρέπει να προσελκύσουν περισσότερους ξένους φοιτητές, οι οποίοι, μέσω των καταβαλλόμενων διδασκτρών, θα ενισχύσουν τους πανεπιστημιακούς προϋπολογισμούς. Τα ξενόγλωσσα αυτά προγράμματα πρέπει να είναι ανοιχτά και σε Έλληνες φοιτητές.

4. Απαραίτητη είναι η προσαρμογή της ακαδημαϊκής και επαγγελματικής αναγνώρισης των πτυχίων, με ριζική αναμόρφωση του εθνικού θεσμικού πλαισίου, βάσει του αντίστοιχου ευρωπαϊκού. Κοντολογίς, προωθείται η αντισυνταγματική πλήρης εξίσωση των τίτλων σπουδών των ιδιωτικών κολεγίων με τα πτυχία των δημόσιων πανεπιστημίων.

5. Πρέπει να ενισχυθεί η οικονομική, διοικητική και ακαδημαϊκή αυτονομία των ΑΕΙ. Κάθε τμήμα θα πρέπει να ορίζει αριθμό εισακτέων, προαπαιτούμενη βάση εισαγωγής σε συγκεκριμένα μαθήματα, πρόγραμμα σπουδών. Κάθε ΑΕΙ θα πρέπει να διαχειρίζεται τα οικονομικά του, φροντίζοντας για την προσέλκυση των περιβόητων «ιδιωτικών πόρων».

6. Η κρατική χρηματοδότηση θα καθορίζεται ανάλογα με την αξιολόγηση κάθε ιδρύματος. Βασικά κριτήρια θα είναι ο αριθμός φοιτητών, ο μέσος όρος περάτωσης των σπουδών, η απορρόφηση των αποφοίτων στην αγορά εργασίας, η διασύνδεση με αυτήν και η προσαρμογή στις ανάγκες της.

7. Τα περιθώρια εξοικονόμησης χρημάτων δεν περιορίζονται μόνο σε αυτά τα μέτρα. Έρχεται νέα «αναδιαμόρφωση» του χάρτη των πανεπιστημίων και «εξορθολογισμός» των δαπανών για τη φοιτητική μέριμνα, που περιλαμβάνει νέες Συμπράξεις Δημόσιου και Ιδιωτικού Τομέα σε δομές όπως οι εστίες και οι λέσχες σίτισης, περικοπή συγγραμμάτων κ.ά.

8. Απαιτείται εξατομικευση της μάθησης και οριζόντια κινητικότητα μεταξύ προγραμμάτων σπουδών. Δηλαδή, ο κάθε φοιτητής θα επιλέγει μαθήματα από διαφορετικά τμήματα, εξατομικεύοντας έτσι το πτυχίο του. Αυτό, πέραν της διάλυσης της έννοιας της επιστήμης και της αντικατάστασής της με κατακερματισμένες γνώσεις και δεξιότητες, οδηγεί σε πλήρη εμπορευματοποίηση της γνώσης, στη διάλυση των ενιαίων πτυχίων, στην κατάργηση των εργασιακών «κλάδων» και συνδέεται με την τεράστια επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα (βλ. πλήρη κατάργηση των ΣΣΕ).

Τα παραπάνω μέτρα δεν είναι πρωτότυπα. Αποτελούν πάγιες επιδιώξεις των νεοφιλελεύθερων — ειδικά την τελευταία δεκαετία — και έχουν ήδη συμπεριληφθεί ή σκιαγραφηθεί σε προηγούμενους αντιεκπαιδευτικούς νόμους. Ωστόσο, αξίζει κανείς να «αθροίσει» τα παραπάνω μέτρα, να μεταφράσει το νεοφιλελεύθερο λεξιλόγιο και να τα τοποθετήσει στο γενικό υπόβαθρο της χρεοκοπίας του ελληνικού καπιταλισμού, για να καταλάβει το μέλλον που περιμένει τα πανεπιστήμια.

Η κρατική χρηματοδότηση για τα ΑΕΙ θα πετσοκοπεί εκ νέου. Τα δίδακτρα θα επιβληθούν ευρέως, αρχικά μέσω των ξενόγλωσσων προγραμμάτων και του ιδιότυπου προστίμου στους φοιτητές μεγαλύτερων εξαμήνων. Τα παιδιά των εργατικών και φτωχών λαϊκών

στρωμάτων θα πεταχτούν έξω από τα πανεπιστήμια.

Κάθε ΑΕΙ θα αποτελεί μια ανταγωνιστική αυτονομημένη μονάδα, δηλαδή θα λειτουργεί σαν επιχείρηση, και όποιο ίδρυμα αποτυγχάνει στην αξιολόγηση θα λαμβάνει ακόμη μικρότερη χρηματοδότηση από το κράτος. Πολλά τμήματα/σχολές/πανεπιστήμια θα κλείσουν ή θα συγχωνευτούν. Η φοιτητική μέριμνα θα τσακιστεί και το μεγαλύτερο μέρος των χρημάτων θα το λυμάνονται ιδιώτες εργολάβοι.

Όσο για την περιβόητη προσαρμογή στις ανάγκες της αγοράς: Τα τελευταία στατιστικά δίνουν την ανεργία στους νέους στο 40%. Η έκθεση Πισσαρίδη καταγράφει υπεράριθμους γιατρούς και εκπαιδευτικούς, παρ' ότι η πραγματικότητα των νοσοκομείων και των σχολείων αποδεικνύει το ακριβώς αντίθετο. Προφανώς, οι ανάγκες της αγοράς δεν συνάδουν με τις ανάγκες της κοινωνίας. Ταυτίζονται με τη διάσωση και την ενίσχυση των επιχειρήσεων και των τραπεζών. Συμπέρασμα: ο αριθμός των φοιτητών πρέπει να μειωθεί στο μισό.

Αυτά περιγράφει ο «μονόδρομος» της μνημονιακής κανονικότητας: ελάχιστα «δημόσια» πανεπιστήμια-επιχειρήσεις, «ανοιχτά» μόνο για όσους διαθέτουν την οικονομική δυνατότητα. Γι' αυτό και η πρόθεσή τους να δημιουργήσουν πανεπιστημιακή Ασφάλεια και ΜΑΤ, ώστε να εφορμήσουν τα σχέδιά τους. Αυτή τη μνημονιακή κανονικότητα καλούμαστε να αντιπαλέψουμε. Η δημόσια και δωρεάν παιδεία κατακτήθηκε μέσα από τους αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας, είναι χλιοπληρωμένη από τους φόρους της ελληνικής κοινωνίας και θα παραμείνει δημόσια και δωρεάν!

Τηλεκπαίδευση: Άλλη μια αποτυχημένη πολιτική της Κυβέρνησης

Το υπουργείο Παιδείας κυριολεκτικά αδιαφορεί πλήρως για τα προβλήματα της τηλεεκπαίδευσης και των μαθητών. Παρά τις διαρκείς θριαμβολογίες της υπουργού Παιδείας Κεραμέως ότι «το σύστημα έχει πετύχει τους σκοπούς του» και ότι «τα μαθήματα γίνονται καθολικά για όλους τους μαθητές» — ισχυρισμοί που δεν έχουν καμία σχέση με την πραγματικότητα — η τηλεεκπαίδευση είναι προβληματική, ενώ η συμμετοχή σε αυτήν μόλις που φθάνει το 55% των μαθητών!

Η κυβέρνηση και η υπουργός, από την αρχή της έξαρσης της πανδημίας, είχαν άφθονο χρόνο για την καλύτερη οργάνωση της εκπαίδευσης και τη λειτουργία των σχολικών μονάδων με τα απαραίτητα υγειονομικά μέτρα. Παρ' όλα αυτά, επέλεξαν να μην κάνουν τίποτα από αυτά που ήταν απαραίτητα και η σχολική χρονιά ξεκίνησε με πληθώρα προβλημάτων, δηλαδή με ελάχιστα υγειονομικά μέτρα και με αυξημένο αριθμό μαθητών μέσα στις αίθουσες. Κατά τη διάρκεια του πρώτου λοκ ντάουν ψηφίστηκε το αντιεκπαιδευτικό νομοσχέδιο Κεραμέως, που μεταξύ πολλών άλλων επέβαλε την αύξηση των μαθητών ανά τμήμα από 22 σε 25 στα δημοτικά σχολεία, ενώ διατηρήθηκε ο απαράδεκτος αριθμός των 27 μαθητών ανά τμήμα στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση! Ακόμη, η χρονιά ξεκίνησε με τεράστια κενά εκπαιδευτικών και, προφανώς, χωρίς σχέδιο για την ομαλή διεξαγωγή των μαθημάτων σε περίπτωση

έξαρσης της πανδημίας, όπως και έγινε. Η κυβέρνηση με νύχια και με δόντια προσπαθούσε να κρύψει τα υπαρκτά προβλήματα της λειτουργίας των σχολείων και να εστιάσει στην ωμή επίθεση κατά των μαθητικών κινητοποιήσεων, που ζητούσαν τα απαραίτητα υγειονομικά μέτρα και διορισμούς μόνιμων εκπαιδευτικών.

Η τηλεεκπαίδευση δεν αποτελεί παρά μία ακόμα πρόχειρη δουλειά από μέρους της κυβέρνησης, με πάρα πολλά προβλήματα. Είναι χαρακτηριστικές οι εικόνες που αποκαλύπτονται καθημερινά, με μαθητές και γονείς να προσπαθούν να μπουν στα τηλεμαθήματα με κινητά τηλέφωνα, έξω από χώρους όπου υπάρχει ασύρματο δίκτυο, αφού πολλά ελληνικά νοικοκυριά δεν έχουν τη δυνατότητα παρακολούθησης τηλεμαθημάτων, είτε λόγω οικονομικής αδυναμίας των γονέων να αντεπεξέλθουν στις απαιτήσεις της τηλεεκπαίδευσης, είτε λόγω αντικειμενικής δυσκολίας, διότι οι γονείς βρίσκονται σε καθεστώς τηλεργασίας. Το ίδιο ισχύει και για τους εκπαιδευτικούς, εξαιτίας της μηδαμινής παροχής μέσων από πλευράς της κυβέρνησης προς αυτούς. Έτσι, οι εκπαιδευτικοί αρκούνται στα δικά τους, παλαιωμένα σε πολλές περιπτώσεις, τεχνολογικά μέσα, καθιστώντας την τηλεεκπαίδευση μια σχεδόν αδύνατη διαδικασία.

Παρ' όλα αυτά, η κυβέρνηση έχει το θράσος να μιλάει για διεξαγωγή των τηλεμαθημάτων χωρίς προβλήματα και μάλιστα σε καθολικό βαθμό. Εκτός αυτού,

αρνείται πεισματικά να δώσει επιπλέον χρηματοδότηση για να λύσει τα προβλήματα ή ακόμα και να διορθώσει τα λάθη της, μια που δεν έχουν δοθεί υπολογιστές στους μαθητές. Δεν την ενδιαφέρει καθόλου το άνοιγμα των σχολείων με τα απαραίτητα υγειονομικά μέτρα, αλλά αρκείται να παπαγαλίζει τη δήθεν διεξαγωγή των τηλεμαθημάτων χωρίς προβλήματα. Τα τηλεμαθήματα προφανώς δεν αποτελούν λύση για την εκπαίδευση, ειδικά με τον τρόπο που διεξάγονται. Δεν αποτελεί λύση οι μαθητές να βρίσκονται μπροστά από μια οθόνη για 7 συνεχόμενες ώρες. Αλλωστε, το φιάσκο με την εταιρεία που παρείχε το πρόγραμμα Webex για την πραγματοποιήση της τηλεεκπαίδευσης απέδειξε ήδη από την πρώτη μέρα την πλήρη δυσλειτουργία του, αλλά και την ευκαιριακή και τσαπατσούλικη αντιμετώπιση της εκπαίδευσης από την κυβέρνηση.

Σκοπός της κυβέρνησης δεν είναι η ισότιμη, δωρεάν και δημόσια εκπαίδευση για όλους τους μαθητές. Απόδειξη αποτελεί το θράσος τους, που ακόμα και στις στιγμές της υγειονομικής κρίσης που βιώνει η χώρα, ψηφίζουν ή σχεδιάζουν νέα νομοσχέδια, τα οποία υψώνουν νέους ταξικούς φραγμούς για τους μαθητές. Στην ουσία, μέσω της έκθεσης Πισσαρίδη, μετατρέπουν την εκπαίδευση σε ιδιωτική υπόθεση, στην οποία θα μπορούν να συμμετέχουν μόνο αυτοί που έχουν την οικονομική δυνατότητα. Η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών και των σχολικών μονάδων

στοχεύει στο μεγαλύτερο πετσόκομμα της χρηματοδότησης, αφού, με βάση τα λεγόμενά τους, η εκπαίδευση αποτελεί «μια δαπανηρή υπόθεση».

Η εφαρμογή της τηλεεκπαίδευσης δεν είναι τυχαία. Ήρθε για να μείνει ως ένα βασικό μέσο, το οποίο είναι και πολύ πιο οικονομικό και βολικό για τα συμφέροντά τους. Η δύσκολη και πρωτόγνωρη κατάσταση που βιώνουμε δεν πρέπει να βρει τους μαθητές σε κατάσταση απάθειας, αλλά αντίθετα απαιτείται ισχυρή απάντηση ενάντια στην παγίωση της τηλεεκπαίδευσης. Οι μαθητές, με βάση τις πρόσφατες κινητοποιήσεις τους, έδειξαν την τεράστια δυναμική τους, αλλά και τον σημαντικό ρόλο που μπορούν να παίξουν σε μια κοινωνική έκρηξη. Οι αγώνες δεν μπορεί να είναι απλά συμβολικοί, όπως προωθεί η ΚΝΕ μέσα στα σχολεία και στις κινητοποιήσεις της, αλλά πρέπει να γίνουν δυναμικές καταλήψεις διαρκείας και με κοινά αιτήματα για την αποτροπή της διάλυσης της δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης.

ΕΚΘΕΣΗ ΠΙΣΣΑΡΙΔΗ: ΟΔΗΓΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ 5^{ου} ΜΝΗΜΟΝΙΟΥ

Το «Σχέδιο Ανάπτυξης για την Ελληνική Οικονομία» της επιτροπής Πισσαρίδη εισηγείται «μεταρρυθμίσεις» παντού, σε παιδεία, υγεία, δικαιοσύνη, δημόσια διοίκηση κ.ά. Θέτει ως στόχο «μέσους ετήσιους ρυθμούς αύξησης 3,5% ως το 2030 για να αυξηθεί το κατά κεφαλήν ΑΕΠ και να υποχωρήσει η ανεργία στο 7% από 17%». Μόνο γέλια θα μπορούσαν να προκαλέσουν αυτά, αν αναλογιστεί κανείς ότι ΔΝΤ και Κομισιόν προβλέπουν ύφεση πάνω από 10,5% για την Ελλάδα το 2020 και όλοι οι δείκτες επιβεβαιώνουν μια νέα κορύφωση της κρίσης, που θα επιφέρει νέα οικονομική και κοινωνική κατάρρευση. Η έκθεση της επιτροπής περιλαμβάνει ξαναζεσταμένα αποτυχημένα νεοφιλελεύθερα μέτρα, που εδώ και δεκαετίες προσπαθούν να επιβάλουν κυβερνήσεις, ΕΕ, ΔΝΤ, ΣΕΒ και ΟΟΣΑ. Είναι ένα 5^ο μνημόνιο, που βρήκαν την ευκαιρία να επιταχύνουν τη νομοθέτηση και εφαρμογή του, εκμεταλλευόμενοι την κρίση του κινήματος και την παράλυση της κοινωνίας από τον φόβο για την πανδημία.

Προάγγελος της πλήρους ιδιωτικοποίησης-διάλυσης της δημόσιας δωρεάν εκπαίδευσης

Για την παιδεία, η έκθεση της επιτροπής προβλέπει:

1) «Αυτονομία» της σχολικής μονάδας, εσωτερική και εξωτερική αξιολόγηση, δημοσιοποίηση των αποτελεσμάτων της αξιολόγησης σε συγκριτική μορφή προς γνώση των γονέων και των μαθητών, αξιολόγηση με βάση τις επιδόσεις των μαθητών, που θα συνδεθεί με τη χρηματοδότηση. Μετατρέπεται δηλαδή τα σχολεία σε μικρές επιχειρήσεις, που θα προσπαθούν να βρουν

οικονομικούς πόρους για να επιβιώσουν, με διευθυντές-μάντζερ, με εκπαιδευτικούς-πλασέ ελκυστικών εκπαιδευτικών υπηρεσιών και μαθητές και γονείς-πελάτες (προβλέπεται η ελεύθερη επιλογή σχολείου, για αυτό άλλωστε η αξιολόγηση θα γίνεται με μετρήσιμους δείκτες, όπως επιδόσεις μαθητών σε εξετάσεις με «τράπεζα θεμάτων» σε όλες τις τάξεις ΓΕΛ-ΕΠΑΛ, ποσοστό εισαγωγής στα ΑΕΙ κ.ά.).

2) «Αποκέντρωση», με διαχείριση του κύριου και βοηθητικού προσωπικού από τους Δήμους και μεταφορά σχολείων σε Δήμους ή Περιφέρειες. Καθώς φαίνεται, θα αρχίσει από την επαγγελματική εκπαίδευση, αφού σε νομοσχέδιο του υπουργείου Εσωτερικών προβλέπεται να μεταφερθούν στις Περιφέρειες όλες οι δομές επαγγελματικής εκπαίδευσης (ΕΠΑΛ, ΙΕΚ, Σχολές ΟΑΕΔ, σχολεία δεύτερης ευκαιρίας, εκπαίδευση ενηλίκων, γεωργικές και τουριστικές σχολές). Η «αποκέντρωση» δεν αποτελεί τίποτε άλλο από την απαλλαγή του κράτους από το να χρηματοδοτεί-παρέχει Δημόσια Δωρεάν Εκπαίδευση, ενώ τη φορτώνει στην Τοπική Αυτοδιοίκηση, που υποχρηματοδοτείται και θα πρέπει να επιβάλει νέους φόρους για να «ανταποκριθεί» στις νέες αρμοδιότητές της. Αποκέντρωση και αυτονομία των σχολείων σημαίνουν επίσης διαφοροποιημένη λειτουργία ως προς τα αναλυτικά προγράμματα και το προσωπικό, με βάση τις διαφορετικές «ανάγκες» και οικονομικές δυνατότητες της κάθε περιοχής. Σημαίνουν κατηγοριοποίηση των σχολείων, διόγκωση των ταξικών ανισοτήτων και κατάρρευση όλων των δικαιωμάτων των εκπαιδευτικών (μισθοί, ωράρια, αντικειμενικά κριτήρια πρόσληψης, μονιμότητα).

3) Εξορθολογισμό πόρων: ενώ παραδέχεται ότι πρέπει να αυξηθούν οι δαπάνες

για την παιδεία, η επιτροπή μιλά για σημαντικά περιθώρια εξοικονόμησης πόρων και εννοεί από το μισθολογικό κόστος και τη διαχείριση του προσωπικού. Επαναφέρει το επιχείρημα ότι η αναλογία εκπαιδευτικών-μαθητών είναι μικρή (με τη γνωστή λογική της Κεραμέως περί 17 μαθητών ανά τμήμα, τη στιγμή που οι μαθητές των αστικών κέντρων στοιβάζονται σε τμήματα των 25 και πάνω). Έτσι, προτείνει περαιτέρω αύξηση του ωραρίου των εκπαιδευτικών (ζητά 30ωρο μέσω της σύγκλισης διδακτικού και εργασιακού ωραρίου), αύξηση του αριθμού μαθητών ανά τμήμα (ενώ τα σχολεία είναι κλειστά γιατί η κυβέρνηση δεν μπορεί να εξασφαλίσει ασφαλείς όρους υγιεινής και οι σοβαροί επιστήμονες μιλάνε για μείωση του αριθμού στο μισό), αύξηση της διάρκειας των διδακτικών ωρών και μείωση της διάρκειας των διαλειμμάτων. Τέλος, προτείνει συγχωνεύσεις σχολείων για να δημιουργηθούν σχολεία-μαμούθ, έτσι ώστε όλα τα τμήματα να έχουν τον ανώτατο αριθμό μαθητών και μέσω της «ενοποίησης της διοίκησης» να εξοικονομηθεί προσωπικό (διευθυντές, υποδιευθυντές, εκπαιδευτικοί, καθαρίστριες). Έτσι θα υπάρχει και η δυνατότητα δημιουργίας περισσότερων τμημάτων με μαθήματα επιλογής ή ειδικότητες (στα ΕΠΑΛ), ώστε κάθε μαθητής να ακολουθεί ατομική διαδρομή «μόρφωσης». Θα επιτευχθεί και η «διαφοροποίηση του προγράμματος όμορων σχολείων και η δυνατότητα επιλογής σχολείου από τους μαθητές», με βάση όχι τον τόπο κατοικίας, αλλά το πρόγραμμα σπουδών.

4) Καλλιέργεια δεξιοτήτων, στα μέτρα των αναγκών των επιχειρήσεων, και όχι μετάδοση στέρεων επιστημονικών γνώσεων.

5) Στροφή στην Επαγγελματική Εκπαίδευση, με ενίσχυση του ρόλου των «κοινω-

νικών εταιρών» (δηλαδή των επιχειρηματιών) και της τοπικής κοινωνίας σε όλα τα επίπεδα (προγράμματα σπουδών, ειδικότητες, χρηματοδότηση, μαθητεία στις επιχειρήσεις κ.ά.). Αυτό θα υλοποιηθεί άμεσα με το νομοσχέδιο Κεραμέως για την επαγγελματική εκπαίδευση, που θα ψηφιστεί τον Δεκέμβριο.

6) Επέκταση της προσχολικής εκπαίδευσης και φροντίδας, επέκταση του ολόημερου στη Δευτεροβάθμια και δραστηριότητες των παιδιών μέσα στις διακοπές. Αυτά θα προϋπέθεταν προσλήψεις εκπαιδευτικών, για τις οποίες η έκθεση δεν λείει κουβέντα. Το αντίθετο, θέλει να λειτουργούν τα σχολεία όσο περισσότερες ώρες και μέρες γίνεται, με το ίδιο προσωπικό. Αυτό ταιριάζει γάντι με τους νόμους Βρούτση, που επιτρέπουν στους εργοδότες να απασχολούν τους εργαζόμενους χωρίς συγκεκριμένο ωράριο, με απλήρωτες υπερωρίες και ελάχιστες αμοιβές. Έτσι θα μπορούν να δουλεύουν και οι δύο γονείς όλη μέρα, αφού οι μισθοί πείνας δεν θα φτάνουν ούτε για την επιβίωση. Για αυτό νοιάζεται ο Πισσαρίδης και τα νεοφιλελεύθερα απολειφάδια της επιτροπής «σοφών», να γεμίσουν οι τσέπες των αφεντικών.

Αυτή είναι λοιπόν η «εξεταστέα ύλη» στην οποία θα κληθεί η κυβέρνηση των «α(χ)ρίστων» να επιτύχει. Εκπαιδευτικοί, γονείς, μαθητές και φοιτητές έχουμε χρέος με τους αγώνες μας να τους κάνουμε να αποτύχουν. Για να σώσουμε τη δημόσια δωρεάν παιδεία-υγεία και να προστατεύσουμε τα εργασιακά μας δικαιώματα και τις ζωές μας.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

ΤΟΤΕ, ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΕΝΟΣ ΜΑΘΗΤΗ – ΤΩΡΑ, ΜΙΑΣ ΟΛΟΚΛΗΡΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ!

12 χρόνια έχουν περάσει από την εν ψυχρό δολοφονία του 15χρονου μαθητή Αλέξη Γρηγορόπουλου από τους ειδικούς φρουρούς Ε. Κορκονέα και Β. Σαραλιώτη στα Εξάρχεια. Αυτή η δολοφονία στάθηκε αφορμή για μια από τις πιο δυναμικές εκρήξεις της νεολαίας που γνώρισε η Ελλάδα μετά τη Μεταπολίτευση. Χιλιάδες νέοι, ειδικά μαθητές, έκαναν καταλήψεις, επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα και δημόσια κτήρια και παρέλυσαν τα κέντρα των μεγάλων πόλεων.

Η εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 προανήγγειλε τις κινητοποιήσεις που θα γίνονταν τα επόμενα μνημονιακά χρόνια. Το υπόβαθρό της ήταν η κρίση και οι επιπτώσεις της, που μόλις είχαν αρχίσει να διαφαίνονται, καθώς και μια τεράστια επίθεση στα κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα των εργαζομένων και της νεολαίας. Η βιτρίνα της υποτιθέμενης παθητικότητας της νεολαίας, του καθγιασμένου ρόλου της αστυνομίας και της απόκρυψης όλων των κοινωνικών προβλημάτων έσπασε με την έκρηξη του Δεκέμβρη του 2008.

Η τότε κυβέρνηση της ΝΔ, σε αγαστή συνεργασία με τα ΜΜΕξαπάτησης, προσπάθησε με κάθε τρόπο να αποτρέψει όλη την κοινωνία από το να βγει στο δρόμο. Πέρα από την πολύ άγρια καταστολή, η

εξέγερση συκοφαντούνταν καθημερινά. Οι αγωνιστές ονομάστηκαν «μπαχαλάκηδες» και οι μαχητικές κινητοποιήσεις «τυφλή βία». Δε διστασαν ακόμη και να παραποιήσουν το βίντεο της δολοφονίας, προσθέτοντας ήχους από επεισόδια, ώστε να δικαιολογήσουν τους ένστολους-δολοφόνους. Σήμερα, οι δολοφόνοι του Αλέξη κυκλοφορούν ελεύθεροι!

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη συνεχίζει το «έργο» της, τη φονική διαχείριση της πανδημίας και της οικονομικής κρίσης. Τα νοσοκομεία έχουν στερέψει από ΜΕΘ, προσωπικό, κρατική ενίσχυση. Ενώ Γεωργιάδης, Γεραπετρίτης κ.ά. προσπαθούν να κρύψουν την τραγική κατάσταση, με εξοργιστικές δηλώσεις («Πάμε καλύτερα απ' το Βέλγιο, πανηγυρίζουμε», «Περισσότερες ΜΕΘ, περισσότεροι νεκροί» κ.λπ.), μετράμε εκατόμβες. Η κυβέρνηση μπουκώνει με κρατικό χρήμα τα ΜΜΕ, πληρώνει τα 2πλάσια στους κλινικάρχες, ενώ στον προϋπολογισμό μειώνει 600 εκ. ευρώ τις δαπάνες Υγείας! Δεν είναι απλά άχρηστοι, αλλά ακραία νεοφιλελεύθεροι, αλαζόνες και δολοφόνοι, που βάζουν την «αγορά», τα κέρδη των καπιταλιστών-πλουσιών πάνω απ' τις ανθρώπινες ζωές. Μαγειρεύει τα στοιχεία, επιβάλλει σιωπητήριο για τις υγειονομικές βόμβες στους εργασιακούς χώρους. Δεν αφήνει μέρα χωρίς αλλοπρόσβαλες

οδηγίες, παίζοντας τυχοδιωκτικά ανάμεσα σε λόκνταουν-ταφόπλακα και ανοίγματα που ρισκάρουν χιλιάδες ζωές κορών-γράμματα. Δικάζει την κοινωνία στην αθλιότητα της «ατομικής ευθύνης» και «μνημόνιας των μέτρων». Ένα εξαχρειωμένο πολιτικό προσωπικό, που πλασάρεται για «ανθρώπινο»(!), βγάζει σέλφι σε ποδηλατάδες και γυμναστικές ή με τα πολυτελή του αυτοκίνητα – ενώ οι εργατικές και λαϊκές οικογένειες τρέμουν για κάθε αρρώστια και πασχίζουν να κάνουν «τηλεκπαίδευση» στα κινητά... 2 κόσμοι χωριστά, σε ασυμφιλίωτη σύγκρουση!

Η πανδημία δεν αντιμετωπίζεται με απαγόρευση κυκλοφορίας (είναι μέτρο καταστολής, όχι υγειονομικό), με το σύστημα υγείας να καταρρέει και να μας σερβίρουν την ΕΛΑΣ ως... γιατρούς, κλειδαμπαρώνοντας την κοινωνία στα σπίτια να αργοπεθαίνει από αρρώστιες και πείνα. Μόνη λύση είναι η ενίσχυση του δημοσίου συστήματος Υγείας, η ενίσχυση του εισοδήματος, του βιοτικού επιπέδου και όλων των δικαιωμάτων των εργαζομένων, η πύκνωση των δρομολογίων στα ΜΜΜ, οι προσλήψεις στην Παιδεία, στις Κοινωνικές Υπηρεσίες κ.λπ. Μέτρα πραγματικής «καραντίνας» και προστασίας, με κριτήριο τις κοινωνικές ανάγκες, όχι μέτρα προσχηματικά και δόλια, πογκρόμ στα δικαιώματα και ελευ-

θερίες μας!

Η νεολαία πρέπει να τιμήσει αγωνιστικά τον Δεκέμβρη του 2008. Όχι μόνο την μνήμη του Αλέξη, όχι μόνο για να απαιτήσουμε να ξαναμπούν και να σαπίσουν στη φυλακή οι δολοφόνοι. Αλλά για ν' ανοίξουμε το δρόμο για μαζικούς, μαχητικούς αγώνες, για νέες εξεγέρσεις απέναντι στην εγκληματική πολιτική της κυβέρνησης της ΝΔ, που καθημερινά δολοφονεί στις ΜΕΘ, καταργεί τα εργατικά και δημοκρατικά μας δικαιώματα. Για να σταματήσει η στοχοποίηση της νεολαίας με τα ιδεολογήματα της «ανευσυνότητας»!

Το νεολαιίστικο και εργατικό κίνημα πρέπει να βάλει φρένο στους νοσταλγούς της Χούντας. Στις 17/11 (επέτειος Πολυτεχνείου) και 26/11 (μέρα απεργία), έγιναν προσπάθειες και δόθηκαν πρώτες μάχες (κυρίως από την εξωκοινοβουλευτική αριστερά) να απαντήσουμε σ' αυτή την επικίνδυνη κατάσταση, να ξαναπάσουμε το νήμα των αγώνων. Η ΟΚΔΕ συμμετείχε από την πρώτη γραμμή. Παίρνουμε δύναμη από την αγωνιστική έκρηξη στη Γαλλία, όπου μαζικές, μαχητικές διαδηλώσεις μπλοκάρουν τον χουντονόμο του Μακρόν για περισσότερη μπάτσοκρατία. Μόνο μέσα από τέτοιους αγώνες μπορούμε να «μεινουμε ζωντανόι» και να «αναπνεύσουμε» ξανά.

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ & ΠΑΝΔ

Αυτό που όλες οι κυβερνήσεις παγκόσμια αποκρύπτουν και αποφεύγουν να πουν για την πανδημία είναι το από πού προέρχεται. Η ανεξέλεγκτη παρέμβαση στο φυσικό περιβάλλον, χωρίς μελέτη των επιπτώσεων από το καπιταλιστικό σύστημα που λειτουργεί με βάση το κέρδος, αποτελεί την πραγματική αιτία και των επιδημιών, της κλιματικής κρίσης, της καταστροφής του περιβάλλοντος.

■ Σοφία Καρασαρλίδου

Η ανθρώπινη προσέγγιση των άγριων οικοσυστημάτων, όπου είναι και η εστία επώασης των νέων λοιμώξεων, η καταστροφή των άγριων δασών και οι επιπτώσεις της πάνω στις μετακινήσεις ζώων (π.χ. η νυχτερίδα από την οποία προέρχεται ο SARS, ο MERS, ο Έμπολα, η ηπατίτιδα C, πάμπολλοι άλλοι κορωνοϊοί, καθώς και η Covid-19), η κλιματική κρίση, η εντατικοποίηση των τρόπων παραγωγής τροφίμων με τρόπους που αυξάνουν τις αρρώστιες, το εμπόριο άγριων ζώων, είναι οι βασικοί λόγοι ανάπτυξης των ασθενειών.

Η διαχείριση της πανδημίας από τις κυβερνήσεις παγκόσμια μπορεί με βεβαιότητα να χαρακτηριστεί αποτυχημένη. Κατ' αρχήν δεν έκαναν τίποτε για να προλάβουν την εμφάνιση της μόλυνσης από τον ιό. Είχαν αρκετές προειδοποιήσεις ήδη από τη δεκαετία του 1990, όπου επιστήμονες στις ΗΠΑ προειδοποιούσαν για «αναδυόμενες λοιμώξεις» και για την απειλή από «μικρόβια που προκαλούν ασθένειες που θα «ενταθίστα επόμενα χρόνια». Ακόμη περισσότερο, το 2013 δύο εργαστήρια, ένα στην Κίνα και ένα στις ΗΠΑ, προειδοποίησαν μετά από διερεύνηση ιών σε ένα είδος νυχτερίδων, από όπου προέρχεται και η Covid-19, για μια απειλή που την ονόμασαν «προ-πανδημία». Επιπλέον, είχαν μια σημαντική εμπειρία επιδημιών από προηγούμενους κορωνοϊούς όπως ο SARS το 2003 και ο MERS, από τους οποίους ο πρώτος θεωρείται η πρόδρομη νόσος της Covid-19. Επίσης είχαν τις επιδημίες του HIV, Έμπολα, γρίπης των χοίρων, των πτηνών. Κατά δεύτερον, δεν έκαναν τίποτε για την εξάπλωσή της πανδημίας. Ο ΠΟΥ πρότεινε τα μέτρα, καραντίνα και αποστασιοποίηση, αλλά οι κυβερνήσεις είτε καθυστέρησαν να τα υιοθετήσουν, είτε προέκριναν την «ανοσία της αγέλης».

Στην πραγματικότητα οι καπιταλιστικές κυβερνήσεις πάντα πάνε βήματα πίσω από το ξέσπασμα και την μετάδοση των ασθενειών, καθώς δεν προχωρούν σε γρήγορη ανίχνευση των εστιών της νόσου και δεν παίρνουν άμεσα τα απαραίτητα μέτρα, δηλαδή καραντίνα μέχρι

την ανακάλυψη του εμβολίου. Πάντα με δραματικές επιπτώσεις στην υγεία του πληθυσμού. Βασική αιτία γι' αυτή την πολιτική των κυβερνήσεων είναι ότι δεν προέχει η υγεία σαν κοινωνικό αγαθό και η εξασφάλισή της με όλα τα μέσα που διαθέτει η επιστήμη ή και μπορεί να ανακαλύψει, αλλά η «οικονομική ζωή», δηλαδή η απρόσκοπτη λειτουργία του καπιταλιστικού συστήματος, του κέρδους και της αγοράς. Στην περίοδο που διανύουμε, της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος, που προϋπήρχε και εκδηλωνόταν ήδη, και του παρηκμασμένου νεοφιλελευθερισμού, η παραπάνω λειτουργία της οικονομίας με βάση το καπιταλιστικό κέρδος είναι η αιτία της σημερινής βαρβαρότητας που ζει ο πλανήτης.

Αντί για χρηματοδότηση της έρευνας για τον εντοπισμό των ιών, την παρασκευή φαρμάκων, διαγνωστικών τεστ και εμβολίων σε συνεχή και σταθερή βάση από δημόσιους φορείς, έχουμε την έναρξη ιδιωτικών ερευνών όταν εμφανίζεται μια νόσος, οι οποίες και σταματούν αμέσως μετά την εξάλειψη της επιδημίας, π.χ. όπως έγινε με τον SARS. Τότε οι ιδιωτικές φαρμακευτικές εταιρείες που είχαν τη δυνατότητα να ελέγξουν φάρμακα και εμβόλια μέσα από τις δοκιμές που απαιτούνταν, χωρίς να έχουν άμεσο ενδιαφέρον να πουλήσουν τα προϊόντα τους, δεν είχαν και κανένα λόγο να προχωρήσουν σε κάτι τέτοιο. Αυτοί είναι άλλωστε οι νόμοι της αγοράς. Από τη δεκαετία του 1980 όλο και περισσότερο δεν υπάρχουν κρατικές φαρμακευτικές εταιρείες και δεν αναπτύσσεται τέτοια έρευνα. Τα αποτελέσματα των νεοφιλελεύθερων ιδεοληψιών, η μείωση της κρατικής δαπάνης και οι ιδιωτικοποιήσεις των τομέων της φαρμακευτικής έρευνας και παραγωγής έχουν το παραπάνω αποτέλεσμα. Ακόμα περισσότερο, η δραματική περικοπή της χρηματοδότησης και ιδιωτικοποίησης των συστημάτων υγείας έχει ως αποτέλεσμα να είναι οι εργαζόμενοι

και γενικά η κοινωνία χωρίς όπλα μετά την μετάδοση του ιού.

Επιπλέον η καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση με την ανάπτυξη του διεθνούς εμπορίου και των τεράστιων μετακινήσεων ανθρώπων χωρίς να συνοδεύεται από μια παγκόσμια κρατική μέριμνα για την υγεία αποτελεί έναν βασικό λόγο για τον οποίο μπορεί να μεταδοθεί μια νόσος τόσο γρήγορα. Ο ΠΟΥ αποτελεί ουσιαστικά διακοσμητικό στοιχείο καθώς δεν παρεμβαίνει, αλλά μόνο προτείνει, κι αυτό μετά από την επίσημη ενημέρωση από την κυβέρνηση της χώρας, δηλαδή με την άδειά της. Αντίθετα, αντί για μια παγκόσμια συνεργασία για την υγεία έχουμε τους ενδοϊμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς, ιδιαίτερα οξυμένους στην σημερινή εποχή λόγω του ξεσπάσματος της οικονομικής κρίσης, που οξύνουν περισσότερο αυτή την κατάσταση. Ο Τραμπ αρκέστηκε να κατηγορεί την Κίνα και ο ίδιος να προωθεί την «ανοσία της αγέλης» με τα γνωστά αποτελέσματα για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα στις ΗΠΑ.

Η παραπάνω πρακτική καλύπτεται από την αστική ιδεολογία με προσχήματα όπως: «είναι μια αντικειμενική κατάσταση οι επιδημίες και η πανδημία», «δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, ήρθε από το θεό» ή «με ατομική ευθύνη αντιμετωπίζεται η πανδημία. Ακόμη περισσότερο, η πανδημία χρησιμοποιείται παγκόσμια σαν η χρυσή ευκαιρία να επιβληθεί το κράτος έκτακτης ανάγκης, να καταργηθούν δημοκρατικά, πολιτικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα και να επιβληθούν τα άγρια νεοφιλελεύθερα μέτρα πάνω στην εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Δηλαδή να επιτύχει η αστική τάξη μια ήττα κολοσσιαίων διαστάσεων στο εργατικό κίνημα.

Όμως αυτό που ανέδειξε η πανδημία είναι οι τρομακτικές αντιφάσεις του καπιταλιστικού συστήματος που λειτουργεί με βάση το κέρδος. Έτσι, παρά την πρόοδο της επιστήμης, η παγκόσμια κοινω-

Η ΜΙΑ

νία απειλείται από την πανδημία. Όταν μπορεί να παράγει η κοινωνία αφθονία προϊόντων λόγω της ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων, το καπιταλιστικό κέρδος και η αγορά προκαλεί ελλείψεις, για παράδειγμα μάσκες ή και επισιτιστικές κρίσεις. Παρά την παγκοσμιοποίηση και τη διεθνοποίηση του κεφαλαίου δεν υπάρχει κανένα παγκόσμιο κράτος που να εξασφαλίζει τους γενικούς όρους αναπαραγωγής του καπιταλιστικού συστήματος, δηλαδή τη σωτηρία του εργατικού δυναμικού και της ίδιας της κοινωνίας. Αν αντί να προλαβαίνεις και να περιορίζεις την πανδημία προχωράς σε καραντίνα πολλών δισεκατομμυρίων ανθρώπων, η κατανάλωση και η παραγωγή θα περιοριστούν προκαλώντας μεγαλύτερη οικονομική ζημιά απ' ό,τι θα κόστιζαν τα μέτρα πρόληψης.

Από την πανδημία και τη διαχείρισή της από τις αστικές κυβερνήσεις το εργατικό κίνημα και οι εργαζόμενοι πρέπει να βγάλουν τα απαραίτητα συμπεράσματα. Είναι απόλυτα δικαιολογημένη η δυσπιστία τους για τις κυβερνήσεις και το πώς διαχειρίζονται την πανδημία. Με ψέματα, με επιλογή των απόψεων των επιστημόνων με βάση το τι ωφελεί το κέρδος, με μια πραγματική δικτατορία απέναντι στο εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα που διεκδικεί τα πλέον αυτόνομα όπως ενίσχυση του Δημόσιου συστήματος υγείας, δωρεάν τεστ και μέτρα προστασίας.

Η συνειδητοποίηση από πλευράς εργαζομένων ότι το καπιταλιστικό σύστημα με τη σημερινή ιστορική του κρίση δεν μπορεί να προστατεύσει την κοινωνία από τη φτώχεια, την ανεργία, τις ασθένειες, τις περιβαλλοντικές κρίσεις, είναι καθοριστική. Χρειάζεται μια άλλη οργάνωση της κοινωνίας με την οικονομία να λειτουργεί με βάση τις ανάγκες όλων των ανθρώπων. Σε μια τέτοια σοσιαλιστική κοινωνία θα κυβερνούν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι μέσα από τα όργανα αυτοοργάνωσής τους, θα σχεδιάζουν συλλογικά και αμεσοδημοκρατικά την παραγωγή. Σε έναν τέτοιο σχεδιασμό η προστασία του περιβάλλοντος και ένα σχέδιο για την αποτροπή των περιβαλλοντικών καταστροφών, όσων είναι αναστρέψιμες, που προκάλεσε ο καπιταλισμός, θα έχει πρωταρχική σημασία. Επίσης, πρωταρχική σημασία θα έχουν η εξοικονόμηση πόρων από τις κυριολεκτικά άχρηστες δαπάνες του καπιταλιστικού συστήματος (διαφήμιση, πολεμικές δαπάνες κ.ά.) και η εξυπηρέτηση των πραγματικών αναγκών των ανθρώπων, η εξασφάλιση της υγείας με την έρευνα για την πρόληψη των ασθενειών και δημόσιο σύστημα υγείας, η εξασφάλιση αποθεμάτων σε τρόφιμα, φάρμακα για την αντιμετώπιση των κινδύνων από επιδημίες και άλλου είδους καταστροφές. Η Κυβέρνηση των Εργαζομένων θα αντιμετώπιζε την πανδημία με μια εργατική καραντίνα, εξασφαλίζοντας σε όλους τροφή, στέγη, σύστημα υγείας μέχρι την ανακάλυψη των εμβολίων.

Τελική έκθεση Πισσαρίδη Σχέδιο καταστροφής για εργαζόμενους, φτωχά λαϊκά στρώματα, πραγματική οικονομία και κοινωνία

Στις 14 Νοεμβρίου 2020, η περιβόητη επιτροπή Πισσαρίδη έδωσε στην δημοσιότητα την τελική της έκθεση, με τίτλο «Σχέδιο Ανάπτυξης για την Ελληνική Οικονομία». Ο ίδιος ο πρωθυπουργός είχε εξαγγείλει εδώ και μήνες, τόσο την σύσταση της «επιτροπής σοφών» υπό τον Χ. Πισσαρίδη, όσο και το έργο της, σαν κάτι εξαιρετικά σημαντικό, σαν τον οδικό χάρτη της ανάπτυξης της χώρας. **Όμως, για την συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας, για τους εργαζόμενους, τους άνεργους, τους υποαπασχολούμενους, τους νέους, τους συνταξιούχους και όλους τους «από κάτω», που τους χτύπησε ή θα τους χτυπήσει η κρίση, αυτή η έκθεση και η εφαρμογή της, είναι η απόλυτη καταστροφή.** Πατί:

1) Στοχεύει στην ενίσχυση της παραγωγικότητας και της ανταγωνιστικότητας των επιχειρήσεων (ιδίως των μεγάλων), που υποτίθεται θα φέρουν επενδύσεις, ανάπτυξη, καλές δουλειές και ευημερία για τους εργαζόμενους. Αυτά τα νεοφιλελεύθερα δόγματα έχουν ξανακουστεί στην χώρα μας τα τελευταία 30 χρόνια, και, κυρίως, έχουν αποτύχει. Την Ζετία 1990-93, επί της πρώτης νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης ΝΔ. Στα τέλη της ίδιας δεκαετίας και στις αρχές της δεκαετίας 2000-10, επί κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, αλλά και την μνημονιακή δεκαετία 2010-2019, με τα 3 Μνημόνια και τα άγρια νεοφιλελεύθερα πειράματα, σε βάρος της συντριπτικής πλειοψηφίας της κοινωνίας.

2) Για την επίτευξη των παραπάνω προτείνονται άμεσες προτεραιότητες και δράσεις που: α) καθιστούν την αγορά εργασίας πιο ευέλικτη (βλέπε νέα χτυπήματα ή καταργήσεις δικαιωμάτων), β) μειώνουν τα εμπόδια εισόδου στις αγορές προϊόντων, αγαθών και υπηρεσιών (βλέπε εισόδο και παράδοση στο μεγάλο κεφάλαιο, τομέων ή κομματιών της εκπαίδευσης, της υγείας, κοινωνικών υπηρεσιών) και γ) βελτιώνουν τη λειτουργία των αγορών κεφαλαίου και την προστασία των επενδυτών (βλέπε ενίσχυση και ασυδοσία, ιδίως του παρασιτικού κεφαλαίου, των αρπακτικών του χρηματοπιστωτικού και χρηματιστικού τομέα, των τραπεζιτών κ.α.). Δηλαδή, υποτάσσουν την συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας, τις ανάγκες και τα δικαιώματά της, την ίδια της την ζωή, στον βωμό του κέρδους.

3) Είναι αδύνατο να καταγράψουμε όλα τα μέτρα που περιέχονται στην έκθεση Πισσαρίδη, όμως, έχει σημασία να σημειωθεί ότι περιέχει μέτρα και κατευθύνσεις για σχεδόν όλους τους τομείς της κοινωνίας, όπως: Δημόσια Διοίκηση, Τοπική Αυτοδιοίκηση, Δικαιοσύνη, Εκπαίδευση, Υγεία, Φορολογία, Ασφαλιστικό σύστημα (επικουρική σύνταξη, κύρια σύνταξη, αλλά και επαγγελματική, και ιδι-

ωτική σύνταξη), κοινωνική πρόνοια, Δημοσιονομικά, Αγορές (επενδύσεις, χρηματοδότηση, δανεισμός, τράπεζες, κεφαλαιαγορές, χρηματιστήριο, πτωχευτικό δίκαιο, κρατική χρηματοδότηση), επιχειρήσεις και ανταγωνισμός (ρυθμιστικό πλαίσιο, ιδιωτικοποιήσεις, ΔΕΚΟ), Εργασία (παραγωγικότητα, δεξιότητες, αύξηση συμμετοχής γυναικών, νέων, ατόμων μεγαλύτερης ηλικίας, άτυπη αγορά εργασίας, άνεργοι, ΟΑΕΔ, κατάρτιση, αλλαγή επιδότσης ανεργίας, ενεργητικές πολιτικές αντιμετώπισης της ανεργίας, φροντίδα για παιδιά προσχολικής ηλικίας και φροντίδα ηλικιωμένων, εκσυγχρονισμός αγοράς εργασίας και κατώτατος μισθός) και πολλούς ακόμη.

4) Σε όλους αυτούς τους τομείς, η έκθεση Πισσαρίδη πρώτα από όλα σημειώνει τις «αγκυλώσεις», που «εμποδίζουν την αναπτυξιακή πορεία της οικονομίας» και μετά προτείνει «προτάσεις πολιτικής». Οι λεγόμενες «αγκυλώσεις» στοχεύουν στον περιορισμό/κατάργηση όλων εκείνων των Δικαιωμάτων και των Κατακτήσεων των εργατών, εργαζομένων, άνεργων, συνταξιούχων, ελεύθερων επαγγελματιών, αυτοαπασχολούμενων και αγροτών, που προστατεύουν: α) την εργασία/απασχόληση και το εισόδημα, β) τα κοινωνικά αγαθά/υπηρεσίες και γ) το κράτος πρόνοιας, την όποια κοινωνική προστασία των πιο αδύναμων κομματιών και στρωμάτων της κοινωνίας.

Επιπλέον οι λεγόμενες προτάσεις της στοχεύουν: α) αφενός στο άνοιγμα αγορών, στην εισόδο ή διεύρυνση του μεριδίου του μεγάλου ιδίως κεφαλαίου, σε τομείς όπως στην Εκπαίδευση, στην Υγεία, στην Ασφάλιση, Σύνταξη, Πρόνοια, στις Υποδομές-Μεταφορές (συγκοινωνίες, ταξί, φορτηγά κ.λπ.) και, αφετέρου, στην επικράτησή του παντού, με την εξαφάνιση ή υποταγή μικρών και μεσαίων επιχειρήσεων, β) στην πλήρη απορρύθμιση της αγοράς εργασίας, δηλαδή την πλήρη κατάργηση της όποιας προστασίας έχει κατακτηθεί εδώ και 100 ή 120 χρόνια.

5) Χρόνια τώρα, οι νεοφιλελεύθερες/μνημονιακές λογικές και πολιτικές και τα μέτρα τους, πέρα από τα παραπάνω, στοχεύουν και σε κάτι πολύ βαθύτερο, στο ξερίζωμα της όποιας

δυνατότητας συλλογικότητας και αλληλεγγύης «όλων των από κάτω», που αποτελεί την βάση για την ενοποίηση τους, άρα και για κοινή δράση και διεκδίκηση. Σε αυτή την κατεύθυνση, η έκθεση εισάγει/προτείνει, μια τομή. Στις προτάσεις για τον Κατώτατο Μισθό, όπου συμφωνεί με την μνημονιακή επιβολή του νομοθετικά κατοχυρωμένου κατώτατου μισθού και μάλιστα με απλή υπουργική απόφαση, προτείνει ότι: «Δεν θα πρέπει να υπάρχει τυπική διασύνδεση μεταξύ του επιπέδου του κατώτατου μισθού και οποιονδήποτε μεταβιβάσεων από το κράτος, επιδομάτων, συντάξεων κ.λπ. Με άλλα λόγια, κανένα άλλο μέγεθος δεν θα πρέπει να συνδέεται με το επίπεδο του κατώτατου μισθού». Για το εργατικό και λαϊκό κίνημα, ο κατώτατος μισθός (που «ανέβαινε» μετά από αγώνες, απεργίες κ.λπ.), δεν αποτελούσε μόνο την ελάχιστη προστασία του βιοτικού επιπέδου, αλλά τον κύριο μηχανισμό ενιαίας κινητοποίησης/διεκδίκησης εργαζομένων, ανέργων κ.λπ., μια που διάφορα επιδόματα, συντάξεις κ.α., συνδέονταν με τον κατώτατο μισθό.

Αν η έκθεση Πισσαρίδη εφαρμοστεί, θα αποδιοργανώσει/αποδιάρθρωσει σε τέτοιο βαθμό την εργατική δύναμη και επίσης θα καταστρέψει τεράστια κομμάτια των λεγόμενων μικρών και μεσαίων λαϊκών στρωμάτων, και τελικά θα οδηγήσει σε μια τεράστια καταστροφή τις ζωντανές παραγωγικές δυνάμεις, της οικονομίας και της κοινωνίας.

Τα τελευταία 35 χρόνια, οι εκάστοτε κυβερνήσεις, είχαν φτιάξει δεκάδες επιτροπές σοφών ή επιτροπές τεχνοκρατών και ειδικών, με τις οποίες είτε «παρέπεμπαν τα προβλήματα στις καλένδες» είτε προσπαθούσαν να «ωραιοποιήσουν» και να επιβάλλουν τα αντεργατικά και αντιλαϊκά σχέδιά τους είτε, ακόμη, αν έβλεπαν ότι δεν περνάνε τα σχέδιά τους, να κρύβονται πίσω από τις επιτροπές σοφών και να αποσύρουν αυτά τα σχέδια που οι ίδιοι είχαν παραγγείλει. Είναι καθαρά θέμα της συντριπτικής πλειοψηφίας της κοινωνίας να σταματήσει αυτά τα σχέδια.

■ Λάχανης Τηλέμαχος

Η ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΝΟΤΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΑΣΙΑΣ (RCEP)

Η Εμπορική Συμφωνία

Στις 15 Νοέμβρη, στο Βιετνάμ, υπογράφηκε η κολοσσιαία εμπορική συμφωνία των χωρών της Νοτιοανατολικής Ασίας, η λεγόμενη Περιφερειακή Ολοκληρωμένη Οικονομική Εταιρική Σχέση (RCEP). Στην RCEP συμμετέχουν αφενός οι δέκα χώρες της ASEAN (Ενωση Εθνών Νοτιοανατολικής Ασίας) δηλαδή Ινδονησία, Καμπότζη, Φιλιππίνες, Λάος, Μιανμάρ, Μαλαισία, Σιγκαπούρη, Ταϊλάνδη, Βιετνάμ, Μπρουνέι και αφετέρου η Κίνα, Ιαπωνία, Αυστραλία, Νότια Κορέα και Νέα Ζηλανδία. Η RCEP ξεκίνησε ως πρόταση της Κίνας, τον Νοέμβριο του 2011 (οι διαπραγματεύσεις ξεκίνησαν τον Νοέμβριο του επόμενου χρόνου), στη Σύνοδο των χωρών της ASEAN, ως αντίπαλο σχέδιο προς την Συμφωνία του Ειρηνικού (Trans-Pacific Partnership — TPP) που προωθούσε ο Ομπάμα. Η Ινδία συμμετείχε στις διαπραγματεύσεις μέχρι τον Νοέμβριο του 2019 και εν συνεχεία αρνήθηκε να συμμετάσχει, αν και στην υπογραφή της RCEP υπάρχει πρόβλεψη για μια μελλοντική επανένταξη της Ινδίας.

Ακόμη και χωρίς την συμμετοχή της Ινδίας, η RCEP είναι η μεγαλύτερη εμπορική συμφωνία που έχει υπογραφεί ποτέ μια που το ΑΕΠ των χωρών που συμμετέχουν φθάνει το 29% του παγκόσμιου ΑΕΠ ενώ ο πληθυσμός τους το 30% του παγκόσμιου πληθυσμού. Η συμφωνία είναι πολύπλευρη, αλλά το κύριο και σημαντικότερο μέρος της αφορά την σταδιακή εκμηδένιση δασμών και τελών στις εξαγωγές βιομηχανικών προϊόντων.

Είναι αλήθεια ότι στην συμφωνία αυτή δεν υπάρχουν πολλές αναφορές στις ξένες

επενδύσεις κι ότι λίγο πολύ εξαιρούνται τα βασικά αγροτικά προϊόντα (ρύζι, ζάχαρη, γαλακτοκομικά, κ.α.) ή, καλύτερα, η εκμηδένιση των δασμών τους παρατείνεται έως και τα 40 χρόνια. Είναι επίσης αλήθεια ότι η συμφωνία σε μεγάλο βαθμό στηρίζεται στις προϋπάρχουσες διμερείς και άλλες εμπορικές συμφωνίες μεταξύ των χωρών αυτών. Και τέλος, είναι σωστό ότι η συμφωνία θα πρέπει να υπογραφεί από τα κοινοβούλια των χωρών (πράγμα που δίνει το χρονικό περιθώριο στις ΗΠΑ να αντιδράσουν) ενώ η εφαρμογή της συμφωνίας προβλέπεται χρονοβόρα, μέχρι και το 2030. Παρ' όλα αυτά αποτελεί μία τομή στην εμπορική συνεργασία των χωρών της Νοτιοανατολικής Ασίας μια που αφενός για πρώτη φορά κινούνται στο σύνολό τους και με μια σχετική αυτονομία από τις ΗΠΑ και αφετέρου γιατί η συμφωνία αποτελεί μια ικανή βάση για την επέκτασή της και προς άλλους τομείς, έως και την ολοκλήρωση σε ένα είδος (ή και ανώτερο) Ευρωπαϊκής Ένωσης της Νοτιοανατολικής Ασίας.

Η Ινδία, προς το παρόν, δεν έφτασε συμμετέχει στη συμφωνία γιατί φοβήθηκε ότι θα πλήττονταν οι περισσότεροι τομείς (εκτός ίσως από την φαρμακοβιομηχανία, τις υπηρεσίες, τη νηματοργία, κ.α.) της βιομηχανίας της. Αν παρ' όλα αυτά αποφασίσει να συμμετάσχει τότε η οικονομική κυριαρχία της Κίνας σε παγκόσμιο επίπεδο θα καταστεί αδιαφιλονίκητη.

Η σημασία της RCEP στον ανταγωνισμό ΗΠΑ-Κίνας

Ήδη από την πρώτη θητεία της διακυ-

βέρνησης Ομπάμα άρχισε να υλοποιείται ο αναπροσανατολισμός των ΗΠΑ από τον Ατλαντικό προς τον Ειρηνικό, ή από την Ευρώπη και Μέση Ανατολή προς την Νοτιοανατολική Ασία. Αυτό σήμαινε ότι ο κυριότερος αντίπαλος των ΗΠΑ για την παγκόσμια ηγεμονία του καπιταλιστικού κόσμου αναγνωρίζονταν πλέον η Κίνα και αντίστοιχα το 60% των ναυτικών δυνάμεων των ΗΠΑ θα κινούνταν πλέον στον Ειρηνικό. Ταυτόχρονα, ξεκίνησαν και οι διαπραγματεύσεις για την Συμφωνία του Ειρηνικού (TPP) που περιελάμβαναν 5 χώρες της αμερικάνικης ηπείρου (ΗΠΑ, Καναδάς, Μεξικό, Περού, Χιλή) και 7 χώρες της Νοτιοανατολικής Ασίας (Αυστραλία, Νέα Ζηλανδία, Ιαπωνία, Μαλαισία, Μπρουνέι, Σιγκαπούρη και Βιετνάμ). Ως γνωστόν η TPP ολοκληρώθηκε αλλά δεν επικυρώθηκε ποτέ από τον Τραμπ και εγκαταλείφθηκε, παρ' όλο που με πρωτοβουλία της Ιαπωνίας συνεστήθη ο αναμικτός της διάδοχος, η CPTPP. Ο στόχος των ΗΠΑ με την TPP ήταν να ενοποιήσουν ένα τμήμα της Νοτιοανατολικής Ασίας υπό την ηγεμονία τους έτσι ώστε να είναι σε θέση να επιβάλλουν την θέλησή τους στην Κίνα, με την απειλή του περιορισμού της πρόσβασής της τόσο στην αγορά των ΗΠΑ (και γενικά της Βόρειας Αμερικής) όσο και στην αγορά της Νοτιοανατολικής Ασίας.

Αυτό το σχέδιο απέτυχε και τώρα είναι η Κίνα που έχει επιτύχει μια πρώτη σημαντική νίκη στον ανταγωνισμό της με τις ΗΠΑ, κατορθώνοντας για πρώτη φορά να ενοποιήσει, έστω και με μια εμπορική συμφωνία, την Νοτιοανατολική Ασία, και μάλιστα λίγο πριν αναλάβει την διακυβέρ-

νηση ο Μπάιντεν, έλκοντας με το μέρος της παραδοσιακούς συμμάχους των ΗΠΑ όπως η Ιαπωνία και η Αυστραλία, ή τις ίδιες τις χώρες της ASEAN, που δεν είχαν και τις καλύτερες σχέσεις με την Κίνα.

Μετά την ανάληψη της προεδρίας από τον Μπάιντεν θα ξεκαθαριστεί και η στάση των ΗΠΑ απέναντι στην RCEP. Προς το παρόν ο Μπάιντεν έχει ξεκαθαρίσει ότι θα προχωρήσει στην εφαρμογή διεθνών κανόνων για το εμπόριο (μια επανεκκίνηση της παγκοσμιοποίησης;) με κύριο στόχο να περιορίσει την άνοδο της Κίνας. Ωστόσο, οι δυνατότητες επιτυχίας μιας τέτοιας πολιτικής έχουν περιοριστεί για πολλούς λόγους: α) μια τέτοια πολιτική θα προϋπέθετε την πρόσδεση της ΕΕ στο άρμα των ΗΠΑ, πράγμα που φαίνεται λίγο δύσκολο, ειδικά μετά την αποτυχία της Δι-ατλαντικής Συμφωνίας (με ευθύνη της ΕΕ) και το Brexit, β) με την οικονομική κρίση που πυροδοτήθηκε και ενισχύθηκε με την πανδημία, οι ΗΠΑ και η ΕΕ είναι οι μεγάλοι χαμένοι, ενώ οι κερδισμένοι φαίνεται να είναι η Κίνα και συνολικά η Νοτιοανατολική Ασία, πράγμα που καθιστά δυσκολότερο την διάσπαση της Νοτιοανατολικής Ασίας, και ακόμη δυσκολότερη την πρόσδεση της ΕΕ στις ΗΠΑ, γ) οι ίδιες οι οικονομικές εξελίξεις έχουν καταστήσει πλέον αναπότρεπτο το κέντρο συσσώρευσης του κεφαλαίου στην Νοτιοανατολική Ασία ή, αλλιώς, είναι πλέον θέμα των όπλων και όχι του νομισματικού και οικονομικού πολέμου ή των διαφόρων πολιτικών σχεδίων, για να αναδειχθεί η νέα ηγεμονική δύναμη του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος.

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Γαλλία: Το κίνημα ενάντια στο νόμο «καθολικής ασφάλειας»

Μεγάλες και σημαντικές διαδηλώσεις ξέσπασαν στη Γαλλία το τελευταίο διάστημα ενάντια στο αποκαλούμενο νομοσχέδιο «καθολικής ασφάλειας».

Πρόκειται για ένα νομοσχέδιο, που στοχεύει στην πολύμορφη ενίσχυση της κρατικής καταστολής. Μεταξύ άλλων, με τα άρθρα 21 και 22 προβλέπει γενίκευση των μέσων παρακολούθησης με ευρύτερη ακόμα εγκατάσταση και χρήση καμερών στους δημόσιους χώρους, χρήση drones και φορητών καμερών από την αστυνομία. Δεύτερον, αποδίδει μεγαλύτερες δικαιοδοσίες και αρμοδιότητες στη δημοτική αστυνομία, στη σιδηροδρομική αστυνομία και στους ιδιώτες φύλακες. Εισάγει δε τη δημοτική αστυνομία στο Δήμο του Παρισιού. Τρίτον, αντιγράφοντας παρόμοια διάταξη εν ισχύ για τους καταδικασθέντες για τρομοκρατία, το άρθρο 23 απαγορεύει τη μείωση της ποινής ατόμων που έχουν καταδικαστεί για επίθεση ενάντια σε όργανα της τάξης, πυροσβέστες, εκλεγμένους πολιτικούς. Τέταρτον, δίνει το σήμα για μια ακόμα μεγαλύτερη ακροδεξιά στροφή στο εσωτερικό των μηχανισμών αυτών, ανακηρύσσοντας υποχρεωτική την γνώση της γαλλικής γλώσσας και την εμπέδωση των «ρεπουμπλικάνικων αξιών». Σε παρόμοια κατεύθυνση, στρέφεται η πρόβλεψη εξουσιοδότησης των αστυνομικών να φέρουν όπλο εκτός υπηρεσίας, σε «χώρους που δέχονται κοινό», πρακτικά δηλαδή παντού.

Τέλος, το περίφημο άρθρο 24, προέβλεπε αρχικά φυλάκιση ενός χρόνου και χρηματική ποινή έως 45 χιλιάδες ευρώ για «τη διάδοση, με οποιοδήποτε τρόπο και με οποιοδήποτε μέσο, με βλαπτική επιδίωξη ενάντια στην φυσική και ψυχική ακεραιότητα, της εικόνας του

προσώπου ή οποιοδήποτε άλλου στοιχείου ταυτοποίησης» αστυνομικών εν ώρα υπηρεσίας. Η πρακτική εφαρμογή του άρθρου συνεπαγόταν δυνητική προσαγωγή, σύλληψη και καταδίκη οποιοδήποτε βιντεοσκοπούσε, φωτογράφιζε, ηχογραφούσε αστυνομικά όργανα εν υπηρεσία. Μια εφαρμογή έστω και μερική αυτού του άρθρου, θα σήμαινε την επιβολή μιας σκοτεινής αδιαφάνειας υπέρ των κατασταλτικών μηχανισμών, όμοια με αυτή δικτατορικών καθεστώτων.

Ενώπιον των πρώτων αντιδράσεων, η κυβέρνηση προσέθεσε ορισμένες τροποποιήσεις, που όριζαν ότι η βλαπτική επιδίωξη οφείλει να είναι «εμφανής» και χωρίς να περιστέλλει το δικαίωμα της πληροφόρησης. Παρότι οι τροποποιήσεις αυτές δεν άλλαζαν την ουσία του άρθρου, εντέλει ο νόμος ψηφίστηκε από την Εθνοσυνέλευση. Λίγες μέρες μετά, ενώ εκκρεμεί η έγκρισή του από την Γερουσία για να τεθεί σε ισχύ, και καθώς οι αντιδράσεις γιγαντώνονταν, η κυβέρνηση ανακοίνωσε στις 30 Νοέμβρη τη συνολική αναθεώρησή του επίμαχου άρθρου.

Το αντιδραστικό και αυταρχικό περιεχόμενο του νομοσχεδίου, με κορωνίδα το άρθρο 24, η δημοσίευση κατά τις ημέρες ψήφισής του ενός βίντεο από τον βάρβαρο και αναίτιο ξυλοδαρμό ενός μουσικού παραγωγού και της βίαιης διάλυσης συγκέντρωσης μεταναστών στην πλατεία Ρεπουμπλικ στις 23/11, σε συνδυασμό με δύο μεγάλες διαδηλώσεις τα Σάββατα 28/11 και 5/12, προκάλεσαν μια σοβαρή πολιτική κρίση, που μπορεί να οδηγήσει έως και στην παραίτηση του υπουργού εσωτερικών Ζεράντ Νταρμανάν.

Οι διαδηλώσεις σε όλες τις μεγάλες πό-

λεις της Γαλλίας στις 28/11 ήταν πολύ μαζικές και δυναμικές. Σύμφωνα με την αστυνομία, διαδήλωσαν 130 χιλιάδες άτομα σε όλη την Γαλλία, εκ των οποίων 46 χιλιάδες στο Παρίσι, ενώ σύμφωνα με τους διαδηλωτές πανεθνικά οι διαδηλωτές άγγιξαν τους 500 χιλιάδες. Οι διαδηλώσεις χαρακτηρίστηκαν από μεγάλη συμμετοχή της νεολαίας. Στα περιθώρια της διαδήλωσης στο Παρίσι ξέσπασαν ορισμένες συγκρούσεις με την αστυνομία, η οποία «συνόδευε» ασφυκτικά τους διαδηλωτές καθόλη τη διάρκεια της.

Στις 5/12, σύμφωνα με την αστυνομία, υπήρχαν διαδηλώσεις σε περίπου 90 πόλεις, με συμμετοχή της τάξης των 52 χιλιάδων, εκ των οποίων 5 χιλιάδες στο Παρίσι. Ωστόσο, οι εκτιμήσεις αυτές απέχουν εμφανώς και σκόπιμα από τα πραγματικά μεγέθη, που τουλάχιστον για το Παρίσι ήταν πολλαπλάσια. Οι διαδηλώσεις καλούνταν από συνδικάτα —εξάλλου η συνομοσπονδία CGT είχε καλέσει εδώ και καιρό, όπως παραδοσιακά κάνει εδώ και πολλά χρόνια, σε μια διαδήλωση ενάντια «στην ανεργία και στην φτώχεια», από πολιτικές οργανώσεις (NPA, Lutte Ouvrière, KKI, Ανυπότακτη Γαλλία (Μελανσόν), μαοϊκές και τροτσκιτικές οργανώσεις της άκρας αριστεράς), οι οποίες ήταν αρκετά εμφανείς, και τέλος από διάφορους συντονισμούς και πρωτοβουλίες.

Στο Παρίσι, η διαδήλωση ήταν ασφυκτικά κυκλωμένη από την αστυνομία, που σχημάτιζε κορδόνια σχεδόν καθόλο το μήκος της. Πολύ γρήγορα κόπηκε στα δύο, καθώς συγκρούσεις ξέσπασαν στο μέσο της, με την αστυνομία να φράζει τον δρόμο, με αποτέλεσμα μόνο το μπροστινό τμήμα της να κατορ-

θώσει να φτάσει στο προβλεπόμενο σημείο κατάληξης. Τα δε μπλοκ των συνδικάτων και των πολιτικών οργανώσεων δεν κατάφεραν επί της ουσίας να διαδηλώσουν.

Είναι αδιαμφισβήτητο ότι αυτές οι μεγάλες διαδηλώσεις εκφράζουν όχι μόνο τον αποτροπιασμό προς την αστυνομική βαρβαρότητα, την επιθυμία να προστατευτούν τα δημοκρατικά δικαιώματα, αλλά επίσης εκφράζουν την αγωνία μιας νεολαίας, που βλέπει την ανεργία να διογκώνεται. Είναι εξίσου αλήθεια ότι οι διαδηλώσεις αυτές θέτουν σε κίνηση νέα στρώματα, στο υπάρχον φόντο και ιστορικό κινητοποιήσεων (κίτρινα γιλέκα, φτωχή εργατική τάξη της υπαίθρου, σιδηροδρομικοί/μέσα μεταφοράς Παρισιού, νεολαία των προαστίων ενάντια στον ρατσισμό, μετανάστες χωρίς χαρτιά, διάσπαρτες εργοστασιακές κινητοποιήσεις). Οι διαδηλώσεις αυτές έχουν ήδη αναγκάσει την κυβέρνηση σε μια έστω μερική υποχώρηση, και έχουν τη δυναμική να επιβάλλουν μια πλήρη απόσυρση του νομοσχεδίου. Είναι προς το συμφέρον των εργαζόμενων και της νεολαίας της Γαλλίας και όλης της Ευρώπης το νομοσχέδιο να ναυαγήσει και η κυβέρνηση, το βαθύ κράτος και οι ακροδεξιές φωνές να υποστούν ήττα.

■ Κώστας Σηφάκης, εργαζόμενος στο Παρίσι

Ναγκόρνο Καραμπάχ Ταπεινωτική ήττα για την Αρμενία, κέρδη για Ρωσία και Τουρκία

Οι αιματηρές εχθροπραξίες μεταξύ δυνάμεων της Αρμενίας και του Αζερμπαϊτζάν στην περιοχή του Ναγκόρνο-Καραμπάχ, που μαίνονταν από τις 27 Σεπτεμβρίου (βλέπε τα φύλλα Οκτωβρίου και Νοεμβρίου της ΕΠ), τερματίστηκαν στις 11 Νοεμβρίου, με σχεδόν ολοκληρωτική επικράτηση του Αζερμπαϊτζάν. Η συμφωνία για τη λήξη των συγκρούσεων, που υπογράφηκε μετά από «ειρηνευτική μεσολάβηση» της Ρωσίας, περιλαμβάνει ταπεινωτικούς όρους για την Αρμενία. Το Αζερμπαϊτζάν θα κρατήσει υπό τον έλεγχο του όλα τα εδάφη που κατέλαβε κατά τη διάρκεια του πολέμου, συμπεριλαμβανομένης μιας αρκετά μεγάλης περιοχής στο εσωτερικό του Ναγκόρνο-Καραμπάχ και της στρατηγικής σημασίας πόλης Σούσα. Επιπλέον, οι αρμενικές δυνάμεις θα πρέπει μέσα στις επόμενες εβδομάδες να αποχωρήσουν από όλα τα εδάφη γύρω από το Καραμπάχ, τα οποία είχαν καταλάβει το 1994 και τα χρησιμοποιούσαν ως ζώνη ασφαλείας γύρω από τον ορεινό θύλακα. Οι Αρμένιοι διατηρούν το μεγαλύτερο μέρος του Καραμπάχ και έναν διάδρομο πλάτους 5 χιλιομέτρων, που θα επιτρέψει τη σύνδεση της περιοχής με την Αρμενία και θα επιτηρείται από δυνάμεις του ρωσικού στρατού. Η συμφωνία ειρήνευσης θα έχει διάρκεια πέντε ετών και θα επεκτείνεται αυτόματα, εκτός αν μία από τις δύο πλευρές αποχωρήσει από αυτήν μονομερώς.

Με βάση τις εξελίξεις στο στρατιωτικό πεδίο, η συμφωνία αυτή ήταν ουσιαστικά μονόδρομος για την αρμενική πλευρά. Οι Αζέροι προέλασαν, χάρη και στην καθοριστική συμβολή σύγχρονων όπλων που είχαν προμηθευτεί από την Τουρκία και το Ισραήλ, και

ο κίνδυνος να χαθεί ακόμα και ολόκληρο το Ναγκόρνο-Καραμπάχ ήταν κάτι παραπάνω από ορατό. Στο μεταξύ, η Ρωσία απέφευγε επιμελώς να πάρει το μέρος κάποιου από τους αντιμαχόμενους, ώστε να διατηρήσει τις σχέσεις της και με τους δύο. Ωστόσο, μια συντριπτική επικράτηση του Αζερμπαϊτζάν θα ήταν ξεκάθαρα ενάντια στα συμφέροντά της, καθώς μεταξύ άλλων θα ενίσχυε αποφασιστικά την επιρροή της Τουρκίας στην περιοχή, την ίδια στιγμή που οι δύο χώρες (παράλληλα με μια «συνεργασία» - λυκοφιλία!) βρίσκονται σε ένα γεωπολιτικό μπρα ντε φερ μεταξύ τους σε διάφορα «θερμά σημεία» (Συρία, Λιβύη, Καύκασος, Κεντρική Ασία). Έτσι, η Ρωσία αποφάσισε να παρέμβει, επιβάλλοντας την υπογραφή της συμφωνίας αλλά και την επίτηρήσή της από δικά της στρατεύματα, που θα αναπτυχθούν ανάμεσα στις αρμενικές και αξέριες δυνάμεις. Επιτυγχάνει λοιπόν να «βάλει πόδι» σε άλλη μία στρατηγικής σημασίας περιοχή, στο πλαίσιο της «περιμέτρου ασφαλείας» που σταδιακά χτίζει σε εδάφη της πρώην Σοβιετικής Ένωσης, απέναντι στην επιθετικότητα των δυτικών ιμπεριαλιστών.

Φυσικά, μεγάλα είναι τα κέρδη και για την Τουρκία, που θεωρεί το Αζερμπαϊτζάν κομμάτι του τουρκικού έθνους και βασικό μοχλό στα σχέδιά της να αναδειχθεί σε μεγάλη περιφερειακή δύναμη - υποϊμπεριαλισμό. Η νίκη αυτή στον Καύκασο αποτελεί σαφώς βαθιά ανάσα για τον Ερντογάν, μετά τις αποτυχίες σε Συρία και Λιβύη και τους σοβαρούς κλυδωνισμούς που υφίσταται η τουρκική οικονομία.

Στην Αρμενία, όπως ήταν αναμενόμενο, οι εξελίξεις αντιμετωπίζονται ως εθνική καταστροφή και πυροδότησαν τεράστιες

διαδηλώσεις στην πρωτεύουσα Γερεβάν, που συνοδεύτηκαν από καταλήψεις κυβερνητικών κτηρίων. Οι διαδηλωτές θεωρούν υπεύθυνο για την ήττα τον πρωθυπουργό Νικόλ Πασινιάν και ζητούν την παραίτησή του, όπως και σύσσωμη η αντιπολίτευση. Ο Πασινιάν προσπαθεί να ρίξει την ευθύνη στους στρατιωτικούς και στις προηγούμενες κυβερνήσεις, ενώ καλεί τους οπαδούς του να διαδηλώσουν υπέρ του, καλλιεργώντας ουσιαστικά κλίμα εμφύλιας σύγκρουσης. Η κυβέρνησή του ανήλθε στην εξουσία το 2018, μετά από μια «μίνι έγχρωμη επανάσταση», όπως αυτές που υποκινούνται από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές σε πολλές πρώην σοβιετικές χώρες. Η στροφή που έκανε προς την παραπαίουσα Δύση (που ήταν άλλωστε, πέρα από κάποια ευχολογία, πλήρως απύσχα από τις εξελίξεις στον Καύκασο αλλά και τις προσπάθειες για κατάπαυση του πυρός) και η απομάκρυνση από την παραδοσιακή συμμαχία με τη Ρωσία αποδείχθηκε ολέθρια για τη χώρα του. Η κυβέρνηση Πασινιάν είναι πια εξαιρετικά δύσκολο να σταθεί, καθώς και ο πρόεδρος της Αρμενίας Αρμέν Σαρκισιάν ζητά την παραίτησή της και τον σχηματισμό κυβέρνησης «εθνικής ενότητας», που στη συνέχεια θα προκηρύξει εκλογές.

Όπως πάντα στις εθνικιστικές συγκρούσεις και πολέμους, οι τραγικές συνέπειες πέφτουν στις πλάτες των λαών. Πέρα από τους χιλιάδες νεκρούς στα πεδία των μαχών, άγνω-

στο παραμένει το μέγεθος του φόρου αίματος μεταξύ των αμάχων, ενώ δημιουργείται ένα νέο προσφυγικό κύμα, των αρμενικών πληθυσμών που εγκαταλείπουν τα εδάφη τα οποία θα περιέλθουν στον έλεγχο του Αζερμπαϊτζάν. Το εθνικιστικό μίσος και ο φόβος για αντεκδικήσεις οδηγούν τους Αρμένιους να καίνε τα σπίτια τους, για να μην πέσουν στα χέρια των Αζέρων, ή ακόμα και να ξεθάβουν τα οστά των νεκρών συγγενών τους!

Οι δραματικές εξελίξεις στον Καύκασο είναι μια προειδοποίηση για τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία της χώρας μας, για τους θανάσιμους κινδύνους από τους τυχοδιωκτισμούς και την εθνικιστική ρητορεία της ελληνικής αστικής τάξης στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό, αλλά και την πρόσδεσή της στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς. Είναι παράλληλα και μια τραγική υπενθύμιση για όλους τους λαούς, ότι αν με αγώνες, αλληλεγγύη και διεθνισμό δεν βάλουν φρένο στη μηχανή του πολέμου, το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα θα ρίξει την ανθρωπότητα σε έναν εφιάλτη χωρίς τέλος.

■ Πάννης Χαλάς

Ινδία: Η μεγαλειώδης γενική απεργία ελπιδοφόρο μήνυμα για τους εργαζόμενους

Στις 26 Νοεμβρίου η Ινδία συνταράχτηκε από μία από τις μεγαλύτερες γενικές απεργίες, τόσο της χώρας όσο και παγκοσμίως. Πάνω από 250 εκατομμύρια εργαζόμενοι από όλους τους κλάδους, αγρότες και εργάτες γης διαδήλωσαν με σθένος ενάντια στην άκρως επικίνδυνη και καταστροφική πολιτική της νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης του Μόντι. Η μαζική συμμετοχή στην απεργία —παρόμοια κλίμακα με αυτή του Ιανουαρίου— αποκτά ακόμη πιο βαρύνουσα σημασία στη δεδομένη συγκυρία μιας και η κυβέρνηση Μόντι, εκμεταλλευόμενη την πανδημία, έχει εξαπολύσει μια σειρά από αντεργατικά μέτρα, φορτώνοντας την κρίση στις πλάτες των εργαζόμενων και των αγροτών.

Βασικά αιτήματα των 10 μεγαλύτερων συννομοσπονδιών που οργάνωσαν την απεργία είναι: α) η απόσυρση των αντεργατικών μέτρων και των μεταρρυθμίσεων κατά των αγροτών β) μέτρα προστασίας κατά της πανδημίας με ουσιαστικότερα την οικονομική ενίσχυση των οικογενειών κάτω από το όριο της φτώχειας και την δωρεάν παροχή προμηθειών σε όσους υποσιτίζονται, γ) χρονική επέκταση του προγράμματος εγγύησης του δικαιώματος στην εργασία στις αγροτικές περιοχές (Mahatma Gandhi National Rural Employment Guarantee Act) και επέκταση του σε όλους τους εργαζόμενους στις πόλεις δ) ενίσχυση του δημόσιου τομέα, απόσυρση των ιδιωτικοποιήσεων σε τομείς κλειδιά της οικονομίας και ε) απόσυρση του νόμου περί υποχρεωτικής πρώιμης συνταξιοδότησης, σύνταξη για όλους.

Η συντριπτική πλειοψηφία των εργα-

ζομένων σε όλες τις μεγάλες βιομηχανίες συμμετείχαν στην απεργία. Τα περισσότερα εργοστάσια, οι μονάδες παραγωγής πετρελαίου και φυσικού αερίου, τα ορυχεία, ο κλάδος των τηλεπικοινωνιών και των τραπεζών και ο δημόσιος τομέας αναγκάστηκαν να βάλουν λουκέτο ενώ πολλά από τα ομόσπονδα κρατίδια παρέλυσαν πλήρως. Η απεργία στηρίχθηκε ακόμα μια φορά από το φοιτητικό, μαθητικό κίνημα και τους αγρότες.

Οι αγρότες δίνουν ισχυρή απάντηση - Ενώνονται με τους εργαζόμενους

Η συμμετοχή των αγροτών και των εργατών γης στην απεργία ήταν καθοριστικής σημασίας. Η ούλτρα νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση Μόντι ουσιαστικά αφαιρεί κάθε προστασία και ρύθμιση του κράτους προς τους αγρότες. Επιτρέπει στις μεγαλοεπιχειρήσεις να αποφασίζουν αυτοτελώς για την διανομή και τις τιμές αγοράς των προϊόντων χωρίς κάποιο νομοθετημένο περιορισμό (όπως υπήρχε ανά κρατίδιο). Η λογική της ελεύθερης αγοράς και του ανελέητου ανταγωνισμού απειλεί με φυσική εξόντωση τους φτωχούς αγρότες και τους εργάτες γης ενώ ξεδιάντροπα εξυπηρετεί τις μεγάλες πολυεθνικές εμπορίου τροφίμων. Η ανισότητα είναι ήδη αβάσταχτη αν αναλογιστούμε ότι το 1% των αγροτικών επιχειρήσεων ελέγχει το 70% των καλλιεργήσιμων εκτάσεων! Όλες οι οργανώσεις αγροτών τάχθηκαν ενάντια στο νομοσχέδιο κόλαφο που τέθηκε σε ισχύ τον Σεπτέμβριο προετοιμάζοντας τη συμμετοχή τους στην απεργία και μια σειρά άλλων

κινητοποιήσεων. Στις 26 Νοέμβρη χιλιάδες αγρότες από το Παντζάμπ, τη Χαρίανα και το Ουταραναχάλ (κρατίδια γειτονικά στο Νέο Δελχί) ξεκίνησαν ένα οδοιπορικό με σκοπό να διαδηλώσουν στην πρωτεύουσα.

Οι κινητοποιήσεις χτυπήθηκαν ανελέητα, μπλόκα της αστυνομίας ακόμα και τάφοι έφραζαν όλες τις εισόδους του Νέου Δελχί για να μην ενωθούν οι εργαζόμενοι και αγροτικές κινητοποιήσεις. Η αστυνομική βία και τρομοκρατία απέναντι στους διαδηλωτές με γκλομπ, αέρες και συλλήψεις των ηγετικών στελεχών δεν πτόησε τις μάζες που συνέχισαν τη διαδήλωση σπάζοντας τα αστυνομικά μπλόκα. Οι κινητοποιήσεις των αγροτών συνεχίστηκαν και την επομένη με αμείωτο ζήλο αναγκάζοντας τον Μόντι να καλέσει αγροτικές οργανώσεις σε σύζησηση.

Φουντώνει η οργή απέναντι στο Μόντι

Η μεγαλειώδης απεργία εκφράζει την αγανάκτηση των εργαζόμενων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων για την πλήρως αποτυχημένη και επικίνδυνη διαχείριση της κρίσης και της πανδημίας από την κυβέρνηση. Το σύστημα υγείας δεν καλύπτει ούτε κατά διάνοια τις ανάγκες του πληθυσμού μιας και είναι από τα πιο υποχρηματοδοτούμενα και υποστελεχωμένα παγκοσμίως. Ο αριθμός κρουσμάτων πλέον έχει ξεπεράσει τα 9,2 εκατομμύρια κατατάσσοντας την Ινδία στη δεύτερη χώρα με τον υψηλότερο αριθμό κρουσμάτων στον κόσμο (μετά τις ΗΠΑ) ενώ η κυβέρνηση κάνει λόγο για 137.000 θανάτους, αριθμός εξαιρετικά δυσανάλογος με την θλι-

βερή πραγματικότητα! Η φρίκη συνεχίζεται ύστερα από το εξαντλητικό για τους φτωχούς λοκ-ντάουν στο πρώτο κύμα της πανδημίας. Το 1/4 των εργαζόμενων παλεύει με το τέρας της ανεργίας και την ακραία φτώχεια ενώ το ΑΕΠ της χώρας έχει καταρρακωθεί κατά ένα ιστορικό 23,9%.

Η βαθιά ρατσιστική και επικίνδυνη κυβέρνηση του Μόντι αντί να πάρει κάποιο ουσιαστικό μέτρο προστασίας για τους φτωχούς που αργοπεθαίνουν είτε από την πανδημία είτε από την πείνα —πάνω από το 50% των παιδιών υποσιτίζεται— συνεχίζει ακάθεκτη να σπέρνει το ρατσιστικό της δηλητήριο με στόχο τους μουσουλμάνους. Αυτή τη φορά απαγορεύει τη σύναψη γάμου μεταξύ Μουσουλμάνων και Ινδουιστών υπό το φόβο του... εξισλαμισμού! Ο Ινδουιστικός εθνικισμός του Μόντι εγκυμονεί σοβαρούς κινδύνους για το εργατικό κίνημα ενώ η επιθετική εξωτερική πολιτική της κυβέρνησης προς την Κίνα είναι ικανή να βάλει τη χώρα σε ακόμη μεγαλύτερους μπελάδες.

Η εργατική τάξη της Ινδίας έχει αναμφίβολα κάνει τα τελευταία χρόνια δυναμική εμφάνιση στο προσκήνιο των αγώνων, με απεργίες και κινητοποιήσεις ιστορικών διαστάσεων. Η μοναδική λύση για να επιβάλουν οι εργαζόμενοι και οι λαοί της Ινδίας τα δίκαια αιτήματά τους είναι η ενότητα σε ταξική βάση, πέρα από θρησκευτικούς και άλλους διαχωρισμούς.

Ο αγώνας και η δυναμική των εργατών της Ινδίας αποτελούν φάρο για τους αγώνες του αύριο ολάκερης της υφής.

■ Ρία Κ.

Δημοτικές εκλογές στη Βραζιλία Ήττα του Μπολσονάρο, άνοδος της άκρας αριστεράς

Οι πρόσφατες δημοτικές εκλογές (15/11 ο α΄ γύρος και 29/11 ο β΄ γύρος) ήταν η πρώτη εκλογική αναμέτρηση μετά την άνοδο του Μπολσονάρο στην προεδρεία το 2018. Τα αποτελέσματα για τον ίδιο ήταν απογοητευτικά. Από τους 13 υποψήφιους δημάρχους σε πρωτεύουσες επαρχιών που είχαν το χρίσμα του, οι 9 ηττήθηκαν από τον πρώτο γύρο και από τους 45 υποψήφιους δημοτικούς συμβούλους στους αντίστοιχους δήμους μόνο 10 εκλέχθηκαν. Έτσι, η παραδοσιακή δεξιά ανακατέλαβε μέρος του χώρου που έχασε από την ακροδεξιά πριν από δύο χρόνια συντηρώντας λίγο πολύ τις δυνάμεις της στους δήμους.

Αντίθετα, η κύρια δύναμη στην άκρα αριστερά, το PSOL κατέκτησε ένα άνευ προηγουμένου αποτέλεσμα, με την εκλογή 5 δημάρχων (από 2 το 2016) και 88 δημοτικών συμβούλων σε ολόκληρη τη χώρα –με σημαντικό αριθμό γυναικών και μαύρων εκπροσώπων– και την πρόκριση των υποψηφίων του στον β΄ γύρο σε δύο πρωτεύουσες επαρχιών. Στο Σάο Πάολο, τη μεγαλύτερη πόλη της χώρας, με τον Guilherme Boulos ο οποίος ηττήθηκε στον β΄ γύρο από τον δεξιό υποψήφιο Bruno Covas και στο Μπελέμ, μια μεγάλη πόλη στην περιοχή του Αμαζονίου, με τον Edmilson Costa ο οποίος και εκλέχθηκε δήμαρχος.

Τα αποτελέσματα αυτά συνδέονται φυσικά με τους αγώνες των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών μαζών τον τελευταίο χρόνο στη Νότια Αμερική (Πουέρτο Ρίκο, Χιλή, Εκουαδόρ, Βολιβία, Κολομβία, Περού) αλλά και τις ΗΠΑ όπου πέρα από τους σημαντικούς αγώνες του τελευταίου διαστήματος, η εκλογική ήττα του Τραμπ σαφώς επιδρά πολιτικά και στον βραζιλιάνο κλώνο του. Με αυτή την έννοια, τα αποτελέσματα αυτά είναι μια παραμορφωμένη αντανάκλαση των παραπάνω διεργασιών στην Βραζιλία, αφού δείχνουν παρόμοιες τάσεις, κάτι που πραγματοποιείται όμως μέσω της κάλπης, χωρίς την πίεση των μαζών στους δρόμους. Έτσι βλέπουμε από τη μία την άκρα αριστερά να κερδίζει έναντι παραδοσιακών ρεφορμιστικών και γραφειοκρατικών κομμάτων και από την άλλη μια τάση προς την πολιτική «ομαλοποίηση», η οποία εκφράζεται με την ανακατάληψη χώρου από τα παραδοσιακά δεξιά κόμματα σε βάρος της λαϊκιστικής ακροδεξιάς του Μπολσονάρο.

Ο Μπολσονάρο και η κυβέρνηση του παρόλο που εξακολουθεί να είναι μια ισχυρή και επικίνδυνη πολιτική δύναμη, γνωρίζει μια σημαντική αποδυνάμωση, αποτέλεσμα της διακυβέρνησης των τελευταίων δύο χρόνων. Η αρχική σύνθεση της από στρατιωτικούς, ακραίους νεοφιλελεύθερους οικονομολόγους, διεφθαρμένους πολιτικούς και δικαστικούς, όξυνε την κοινωνική πόλωση. Οι εσωτερικές αντιφάσεις αυτής της σύνθεσης οδήγησαν σε διαδοχικές κρίσεις και σκάνδαλα που αποδυνάμωσαν τον ακροδεξιό σκελετό της και την ανάγκασαν σε συμπράξεις με προσωπικότητες από την παραδοσιακή δεξιά που τόσο πολύ είχε κατακρίνει ο ίδιος ο Μπολσονάρο.

Ακόμη, η αποτυχία ίδρυσης του κόμματος «Συμμαχία για τη Βραζιλία» σήμανε το ναυάγιο στην προσπάθεια να συσπειρώσει τις νεοφασιστικές συμμορίες υπό την ηγεσία του και να τις εξαπολύσει οργανωμένα ενάντια στους αγωνιστές του εργατικού κινήματος. Τέλος, η άρνησή του για την περιβαλλοντική καταστροφή καθώς και η αντιεπιστημονική ρητορική απέναντι στην πανδημία προκάλεσε παγκόσμιες αντιδράσεις και επηρέασε ευρύτερα στρώματα που επιδιώκουν να διαφοροποιηθούν από τον σκοταδισμό που εκπροσωπεί ο Μπολσονάρο.

Η μεγάλη νίκη του PSOL στις δημοτικές εκλογές αναδεικνύει μια σειρά σημαντικών πολιτικών προβληματισμών αφού λίγο-πολύ ανατρέπει τις παραλυτικές αναλύσεις περί «συντηρητικού κύματος» που υπερασπίζονται πολλές αριστερές οργανώσεις

στη Βραζιλία, συμπεριλαμβανομένου και του ίδιου του PSOL. Η πραγματικότητα δείχνει ότι η άνοδος της ακροδεξιάς στην κυβέρνηση παρά το σοκ που προκάλεσε στις μάζες δεν σταμάτησε τους αγώνες τους. Οι αγώνες αυτοί με αποκορύφωμα το «Τσουνάμι Εκπαίδευσης» ενάντια στις περικοπές κεφαλαίων για τα πανεπιστήμια το 2019, τώρα δείχνουν τους καρπούς τους στις τοπικές εκλογές. Όσο υπαρκτή και αν ήταν μία συντηρητική στροφή στις μάζες σαν αποτέλεσμα των αποτυχιών και της διαφθοράς των κυβερνήσεων του Εργατικού Κόμματος (PT) άλλο τόσο υπαρκτή είναι η δυσανεξία και οργή που έχει προκληθεί από τις αποτυχημένες, ακραίες και αντιφατικές πολιτικές που εφαρμόζει ο Μπολσονάρο και το επιτελείο του. Αποδεικνύεται επίσης, ότι η δράση της αστυνομίας, των φασιστικών συμμοριών και η ακραία αντικομμουνιστική ιδεολογική επίθεση δεν αρκούν για να ενσωματωθούν οι εργαζόμενοι και οι φτωχές λαϊκές μάζες σε μία πολιτική που τις καταδικάζει στην αρρώστια, την φτώχεια και την εξαθλίωση. Τελικά αποδεικνύεται πως οι αναλύσεις περί «συντηρητικού κύματος» είναι ως ένα βαθμό δικαιολογίες και μέσο πίεσης για να ακολουθηθεί από το PSOL μία πολιτική «ενότητας της αριστεράς» και συνεργασίας με την ρεφορμιστική αριστερά και το PT.

Η εκλογική επιτυχία των εκπροσώπων των αποκλεισμένων κοινωνικών στρωμάτων μέσω του PSOL, υποδηλώνει μια τάση ποιοτικής αλλαγής στην πολιτική της χώρας. Αυτό έρχεται σε αντίθεση με την απόδοση των παραδοσιακών αριστερών κομμάτων, όπως το PT, το οποίο εκλέγει 183 από 255 δημάρχους και το Κομμουνιστικό Κόμμα της Βραζιλίας (PCdoB), το οποίο έχασε σχεδόν τους μισούς από τους δημάρχους του (46 από 83). Αυτή η διαδικασία αποδυνάμωσης του PT είναι επίσης σημαντική, επειδή το κόμμα δεν κέρδισε πρωτεύουσες στον πρώτο γύρο και στον δεύτερο γύρο κέρδισε μία μόνο. Στο Σάο Πάολο, που κάποτε ήταν «φρούριο» του, κατέγραψε ποσοστό μόλις 8% βγαίνοντας 6ο σε ψήφους.

Το PSOL έχει προοπτική να εδραιωθεί ως μια μαζική αριστερή εναλλακτική, με βασική προϋπόθεση όμως να χαράξει μία ανεξάρτητη ταξική επαναστατική πολιτική ώστε οργανωμένα να μπορέσει παρέμβει και στην κεντρική πολιτική σκηνή της χώρας καθορίζοντας τις εξελίξεις. Εγχείρημα εξαιρετικά δύσκολο λόγω των ετερόκλητων δυνάμεων που δρουν στο εσωτερικό του, πολλές από τις οποίες επιμένουν να το αντιλαμβάνονται όχι ως ένα επαναστατικό όπλο των εργαζομένων για την απαλλαγή από το καπιταλιστικό καθεστώς που γεννά εκτρώματα σαν τον Μπολσονάρο αλλά σαν τον «αντικαπιταλιστή μικρό αδελφό του PT» και ήδη ετοιμάζουν το νέο ενωτικό αφήγημα που θα αντικαταστήσει το «συντηρητικό κύμα», αυτό της ενότητας της αριστεράς «για την απαλλαγή από τον Μπολσονάρο και την δεξιά» που πρακτικά ισχυρίζεται για άλλη μια φορά με υποταγή στην πολιτική του PT.

■ Δημήτρης Γκ.

στον κόσμο...

Περού

«Δεν ξέρετε με ποια γενιά τα βάλατε» φωνάζουν εκατοντάδες χιλιάδες νέοι και εργαζόμενοι ενάντια στη βυθισμένη στη διαφθορά ολιγαρχία, που επιχειρεί πολιτικό πραξικόπημα. Ο κεντρικός πρόεδρος Βισκάρα καθαιρέθηκε στις 9/11, με αναπόδεικτες κατηγορίες για δωροδοκία, από το Κογκρέσο της χώρας, στο οποίο διατηρεί την πλειοψηφία η «Λαϊκή Δράση», κόμμα της Φουτζιμόρι (κόρη του πρώην δικτάτορα της χώρας). Ο Βισκάρα από το 2018 εξήγγειλε μέτρα για την καταπολέμηση της διαφθοράς, όπως η μεταρρύθμιση του εκλογικού νόμου, ώστε να απαγορεύεται η συμμετοχή στις εκλογές υποψηφίων με εκκρεμείς δικαστικές υποθέσεις. Το αποτέλεσμα ήταν ένα συνεχές σαμποτάζ εναντίον του στο Κογκρέσο, όπου από τα 130 μέλη του, τα 68 αντιμετώπιζαν κάποια ποινική κατηγορία, από διαφθορά ως και απόπειρα δολοφονίας.

Η αποκορύφωση έφτασε όταν ο Βισκάρα ανακοίνωσε τη νομοθέτηση του ελέγχου των ιδιωτικών σχολείων και πανεπιστημίων. Αρκετά μέλη του Κογκρέσου είναι ιδιοκτήτες ή διαχειριστές ιδιωτικών σχολείων και πανεπιστημίων και πέτυχαν την αποπομπή του προέδρου, αφού ελέγχουν 87 μέλη του σώματος. Ο Μανουέλ Μερίνο, μέλος της «Λαϊκής Δράσης», ορκίστηκε πρόεδρος και σχημάτισε κυβέρνηση, για να οδηγήσει τη χώρα σε εκλογές την άνοιξη του 2021. Αντίθετη άποψη όμως είχε η κοινωνική πλειοψηφία των εργαζομένων και της νεολαίας, που την ίδια στιγμή θρηνεί τους πιο πολλούς νεκρούς παγκοσμίως από την πανδημία αναλογικά με τον πληθυσμό και υποφέρει από την οικονομική κρίση, καθώς η κυβέρνηση το μόνο που έδωσε ήταν 2 εφάπαξ βοηθήματα των 223 δολαρίων.

Οι διαδηλώσεις ήταν καθημερινές, με την αστυνομία να απαντά με σκληρή καταστολή (δακρυγόνα, λαστιχένιες σφαίρες) στην προσπάθεια εισβολής στο Κογκρέσο. Οι διαδηλωτές μετέφεραν τότε τις συγκεντρώσεις στις γειτονιές, αναγκάζοντας την αστυνομία να διασπαστεί. Στις 14 Νοέμβρη, στη μεγαλύτερη συγκέντρωση στο Περού εδώ και δεκαετίες, η τοπική κυβέρνηση της πρωτεύουσας Λίμα έκλεισε τα φώτα στους δρόμους στο κέντρο της πόλης, προκαλώντας χάος. Η επίθεση της αστυνομίας ήταν αμείλικτη. Δύο νέοι άνθρωποι δολοφονήθηκαν και δεκάδες τραυματίστηκαν. Η οργή τότε ξεχείλισε, αναγκάζοντας σε παραίτηση τον πρόεδρο των 6 ημερών και την κυβέρνηση. Νέος πρόεδρος, μέχρι τις εκλογές τον Απρίλιο του 2021, ανέλαβε ο Σαγκάστι, που είχε ψηφίσει κατά της αποπομπής του Βισκάρα. Οι πολιτικές μανούβρες ωστόσο δεν φαίνεται να μπορούν να διασώσουν την ελίτ, αφού εργαζόμενοι και νεολαία συνεχίζουν τις κινητοποιήσεις απαιτώντας νέο σύνταγμα, βαδίζοντας στα χνάρια της μεγάλης νίκης των Χιλιανών.

Γουατεμάλα

Σε μαζικές κινητοποιήσεις βρίσκονται εργαζόμενοι, νεολαία και φτωχά λαϊκά στρώματα, ενάντια στον προϋπολογισμό της κυβέρνησης Γιαματέι. Σε αυτόν προβλέπονται επενδύσεις σε δημόσια έργα για να ταϊστούν ιδιωτικές εταιρείες, τη στιγμή που περικόπτονται 25 εκατομμύρια από τις δαπάνες σίτισης, σε μια χώρα όπου το 60% ζει σε συνθήκες φτώχειας, ενώ δεν αυξάνονται οι δαπάνες για εκπαίδευση και υγεία, παρόλο που οι θάνατοι εξαιτίας της πανδημίας έχουν ξεπεράσει τους 4.000.

Οι οργισμένοι διαδηλωτές πλημμύρισαν τους δρόμους, με αρχή την 21^η Νοέμβρη, όταν πυρπόλησαν μέρος του Κογκρέσου και συγκρούστηκαν με την αστυνομία. Οι αντικυβερνητικές κινητοποιήσεις συνεχίστηκαν και τις επόμενες μέρες, με συνθήματα στα πανό όπως «Καλύτερα να πεθάνω εξεγερμένος παρά να ζω σαν σκλάβος» να δίνουν τον τόνο, ενώ στο στόχαστρο έχει μπει και η αστυνομία. Η κυβέρνηση αναγκάστηκε να αποσύρει προς το παρόν τον προϋπολογισμό, με τις διαδηλώσεις όμως να μην σταματούν, απαιτώντας αλλαγή. Στις κινητοποιήσεις καλούν εργατικές και φοιτητικές ενώσεις, όπως και οι ιθαγενείς, που πραγματοποίησαν μπλόκα σε κεντρικούς αυτοκινητοδρόμους την 1^η Δεκέμβρη.

Από τις αρχές Νοεμβρίου έχει ξεσπάσει σφοδρή αντιπαράθεση ανάμεσα στην ομοσπονδιακή κυβέρνηση της Αιθιοπίας υπό τον βραβευμένο με Νόμπελ ειρήνης Αμπί Αχμέντ και το Απελευθερωτικό Μέτωπο του Λαού του Τιγκράι (TPLF) κυρίαρχης πολιτικής δύναμης στο ομόσπονδο κρατίδιο του Τιγκράι – και επί 27 χρόνια κυρίαρχης δύναμης σε όλη τη χώρα. Πρόκειται για μια σύγκρουση που απειλεί να μετατραπεί σε γενικευμένη εμφύλια σύρραξη με απρόβλεπτες συνέπειες για την ιδιαίτερα εύθραυστη περιοχή του Κέρατος της Αφρικής.

Ποιά είναι η Αιθιοπία

Η Αιθιοπία, το δεύτερο μεγαλύτερο κράτος της Αφρικής με πληθυσμό 112 εκατ. είναι μια ομοσπονδία 9 κρατιδίων με αυξημένες ελευθερίες και ένα μωσαϊκό εθνοτήτων (πάνω από 80). Μεγαλύτερες εθνοτικές ομάδες είναι των Ορόμο (34%) και των Αμχάρα (27%). Ωστόσο, η εθνότητα των Τιγκρέ (6,1%) κατάφερε να κυριαρχήσει στο Επαναστατικό Δημοκρατικό Μέτωπο του Αιθιοπικού Λαού (EPRDF) –συνασπισμό τεσσάρων κομμάτων– που ανέτρεψε το καθεστώς του συνταγματάρχη Μεγκίστου Χάιλε Μάριαμ το 1991 και κυβέρνησε επιβάλλοντας ένα κατ'έπιφαση δημοκρατικό καθεστώς ουσιαστικά αυταρχικό, μονοκομματικό, πνιγμένο στη διαφθορά και βασισμένο στην ενίσχυση των εθνοτικών διαφορών, την καταπίεση του φτωχού, κυρίως αγροτικού πληθυσμού και την εξόντωση των πολιτικών αντιπάλων. Στην οικονομία εφαρμόστηκε ένα κρατικοκεντρικό μοντέλο ανάπτυξης ενώ στις εξωτερικές σχέσεις διαμορφώθηκαν συμμαχίες με τη Δύση, πρόσφατα και με την Κίνα, καθώς και με γειτονικές χώρες όπως η Αίγυπτος και το

Αιθιοπία

Στα πρόθυρα εμφυλίου

Σουδάν καθιστώντας την Αιθιοπία σημαντική δύναμη στην Αφρικανική Ήπειρο (έδρα της Αφρικανικής Ένωσης). Πληγή που έκλεισε το 2018 από τον σημερινό πρωθυπουργό Αχμέντ ήταν ο Πόλεμος με την Ερυθραία, χαρίζοντάς του και το Νόμπελ ειρήνης.

Ανακατατάξεις στο Καθεστώς
Ο αυταρχισμός και η διαφθορά του καθεστώτος οδήγησαν σε συνεχείς μαζικές διαμαρτυρίες που το 2018 υποχρέωσαν το EPRDF να παραδώσει την πρωθυπουργία στο Αμπί Αχμέντ προκειμένου να διατηρηθεί στην εξουσία. Ο Αχμέντ απελευθέρωσε πολιτικούς κρατούμενους, υποσχέθηκε ελεύθερες εκλογές και ελευθερία του Τύπου. Φαίνεται, ωστόσο, ότι μεγάλο μέρος από τις υποσχέσεις ξεχάστηκαν καθώς οι κυβερνητικές δυνάμεις ασφαλείας κατηγορούνται για δολοφονικές πρακτικές σε βάρος διαμαρτυρόμενων και πολιτικών αντιπάλων. Ταυτόχρονα, ο Αχμέντ άρχισε το ξήλωμα της κυριαρχίας του TPLF απομακρύνοντας στελέχη του από θέσεις εξουσίας. Τον Νοέμβριο του 2019 πυροδότησε νέες εντάσεις καθώς προχώρησε στην ενοποίηση των κομμάτων της ομοσπονδιακής κυβέρνησης στο Κόμμα της Ευημερίας (PP) όπου το TPLF αρνήθηκε να συμμετέχει κατηγορώντας τον πρωθυπουργό ότι επιχειρεί να αλλάξει το πολίτευμα της χώρας και να καταργήσει τις ανεξαρτησίες των ομόσπονδων κρατών.

Με Φόντο τον Οικονομικό Ανταγωνισμό ΗΠΑ- Κίνας

Η εσωτερική πολιτική σύγκρουση αντα-

νακλά και έναν διεθνή πόλεμο οικονομικών συμφερόντων. Παρά τις παραδοσιακά καλές σχέσεις με τις ΗΠΑ, το αιθιοπικό καθεστώς ανέπτυξε στενές σχέσεις και με την Κίνα. Πιο συγκεκριμένα, το 2007 η Κίνα διέγραψε αιθιοπικό χρέος ύψους 18,5 εκατ. δολαρίων, το 2008 υπογράφηκε συμφωνία μεταξύ των δύο χωρών στον τομέα υποδομών και το 2009 συμφωνία για την εξάλειψη της διπλής φορολογίας προς όφελος του διμερούς εμπορίου και των επενδύσεων. Έκτοτε η Κίνα έχει δώσει δάνεια ύψους 12 δισ. δολαρίων κυρίως για έργα υποδομών που ανέλαβαν κινεζικές εταιρίες και η Αιθιοπία έχει ανοίξει την αγορά της σε κινεζικά προϊόντα. Μεταξύ 2016 και 2018 οι άμεσες κινεζικές επενδύσεις ήταν 4 δισ. δολάρια και το διμερές εμπόριο πάνω από 5,4 δισ. Επίσης το μεγαλόπνοο έργο του φράγματος του Νείλου (με το οποίο η Αιθιοπία θα ελέγχει τα νερά του) χρηματοδοτείται από κινεζικά κεφάλαια.

Στροφή στην Οικονομική Πολιτική

Η στάση, ωστόσο, του Αχμέντ φαίνεται να διαφοροποιείται από τη μέχρι πρότινος στάση του EPRDF. Έτσι, αφενός ξεκίνησε ένα μεγάλο πρόγραμμα ιδιωτικοποιήσεων κρατικών υποδομών και επιχειρήσεων (σταθμών παραγωγής ενέργειας, σιδηροδρόμων, εργοστασίων ζάχαρης, βιομηχανικών πάρκων, αεροπορικών εταιριών, κ.λπ.) αφετέρου, υπό την αιγίδα των ΗΠΑ, προσπαθεί να προσελκύσει κεφάλαια από τη Δύση, τη Σαουδική Αραβία και την Τουρκία.

Μια Ανάσα πριν τον Εμφύλιο

Αφορμή για την πρόσφατη σύγκρουση έδωσε η απόφαση του πρωθυπουργού να αναβάλει τις εθνικές εκλογές (επρόκειτο να προκηρυχτούν τον Αύγουστο) και τις τοπικές εκλογές των ομόσπονδων κρατών λόγω κορονοϊού. Το TPLF απειλήσε με απόσχιση από την Αιθιοπία, προχώρησε μόνο του σε εκλογές στο κρατίδιό του, το Σεπτέμβρη, (και επανεξέλεγε), αλλά η ομόσπονδη κυβέρνηση δεν αναγνώρισε το αποτέλεσμα και διέκοψε την κρατική χρηματοδότηση προς το Τιγκράι. Στις αρχές Νοεμβρίου η κυβέρνηση κατηγόρησε το TPLF ότι χτύπησε ομοσπονδιακό στρατόπεδο στο έδαφός του (το TPLF διαθέτει στρατιωτικό σκέλος με 250.000 μαχητές) και απάντησε με κατάληψη της εν λόγω περιοχής. Στο μεταξύ, στο στόχαστρο μπήκε και η Ερυθραία εναντίον της οποίας το TPLF εκτόξευσε ρουκέτες πλήττοντας την πρωτεύουσά της – την κατηγορεί ότι στηρίζει τον Αχμέντ και ότι σκοπεύει να τον ενισχύσει στρατιωτικά. Μέχρι στιγμής, πάνω από 40.000 πρόσφυγες έχουν ήδη καταφύγει στο Σουδάν και καταγγελίες από τη Διεθνή Αμνηστία κάνουν λόγο για σφαγές εκατοντάδων αμάχων.

Προς το παρόν σημάδια αποκλιμάκωσης δεν φαίνονται από καμιά πλευρά. Η κυβέρνηση ανακαλεί τα στρατεύματά της από τη Σομαλία προκειμένου να τα χρησιμοποιήσει στο εσωτερικό, η ηγεσία του TPLF δηλώνει ανυποχώρητη και οι εχθροπραξίες απλώνονται στη χώρα. Ανυπολόγιστες, επίσης θα είναι οι επιπτώσεις στην εξαιρετικά ευαίσθητη ευρύτερη περιοχή με την κατάσταση που επικρατεί τόσο στις γειτονικές χώρες (Σομαλία και Σουδάν) όσο και λίγο πιο πέρα στην Υεμένη.

■ Μαρία Κτιστάκη

Εξέγερση στη Νιγηρία

Από τις αρχές Οκτώβρη, ξέσπασε στη Νιγηρία μαζική εξέγερση, κυρίως της νεολαίας, ενάντια στη διεφθαρμένη και στρατοκρατική κυβέρνηση του προέδρου Μπουχάρι. Αφορμή ήταν η δολοφονία ενός νέου από την αστυνομία. Όσο για την αιτία: η ανείπωτη φτώχεια και εξαθλίωση της κοινωνικής πλειοψηφίας, ειδικά λόγω της όξυνσης της κρίσης με την πανδημία.

Θύματα της «νέας αποικιοκρατίας»

Η Νιγηρία έχει πληθυσμό 206 εκατομμύρια (το 62,5% είναι κάτω των 25 ετών) και διοικητική πρωτεύουσα την Αμπούτζα, αλλά πραγματική πρωτεύουσα το Λάγκος, μια μεγαλούπολη 20 εκατομμυρίων. Ήταν βρετανική αποικία ως το 1960. Από το 1966 έως το 1999 κυβερνήθηκε από στρατιωτική δικτατορία, που ανέπτυξε στενές σχέσεις με τις ΗΠΑ, οι οποίες ανέλαβαν μέσω της AFRICOM (Στρατιωτική Διοίκηση Αφρικής) την εκπαίδευση του στρατού, της αστυνομίας και των ειδικών σωμάτων (SARS). Με ένα βίαναυσο κράτος, διοικούμενο από μια ντόπια διεφθαρμένη ελίτ, επέβαλαν την ουσιαστική συνέχιση της αποικιοκρατίας, προς όφελος κυρίως των μεγάλων πετρελαϊκών εταιρειών, εξασφαλίζοντας τη συνέχιση της υπερεκμετάλλευσης της πλούσιας σε κοιτάσματα Νιγηρίας και του λαού της.

Η Νιγηρία έχει τον μεγαλύτερο πληθυσμό και τη μεγαλύτερη παραγωγή πετρελαίου στην Αφρική (2 εκ. βαρέλια/ημέρα). Ωστόσο, έχει ΑΕΠ μόλις 400 δισ. δολάρια. Το ποσοστό ανεργίας και υποαπασχόλησης ανέρχεται στο 55,7%, ενώ στους νέους στο 63,1%. Το 40% του πληθυσμού ζει κάτω από το όριο της φτώχειας (ετήσιο εισόδημα 352 ευρώ), δηλαδή ζει με ένα δολάριο την ημέρα.

Απέναντι στις λαϊκές μάζες το κράτος έχει μόνη απάντηση την καταστολή, με αιχμή την επίλεκτη αστυνομική μονάδα SARS. Δημιουργήθηκε το 1984 ως ομάδα καταπολέμησης των λησθειών και εξελίχθηκε σε δολοφόνους-πλιατσικολόγους. Η Διεθνή Αμνηστία, μόνο για την περίοδο 2017-2020, τους κατηγορεί για 82 υποθέσεις ξυλοδαρμών, βασανισμών και εκτελέσεων φτωχών νέων.

Το κίνημα

Η οικονομία της Νιγηρίας εξυπηρετεί τις ιμπεριαλιστικές εταιρείες και την ελίτ που κυβερνά, απομυζώντας όλους τους κρατικούς πόρους. Η παγκόσμια ύφεση, η καραντίνα και η μεγάλη πτώση της τιμής του πετρελαίου τη σακάτεψαν. Η κυβέρνηση προσπάθησε να φορτώσει την κρίση στις λαϊκές μάζες. Προσέφυγε στο ΔΝΤ για δάνειο 3,4 δισ. δολαρίων και ανακοίνωσε αυξήσεις φόρων και της τιμής του ρεύματος και των καυσίμων. Το νόμισμα της χώρας υποτιμήθηκε ραγδαία και οι τιμές των τροφίμων εκτινάχτηκαν έως και 30%. Πολλές εταιρείες απέλυσαν μαζικά στην καραντίνα (δεν υπάρχει επίδομα ανεργίας), ενώ η «παραοικονομία» χτυπήθηκε λόγω των απαγορεύσεων. Η κατάσταση των μαζών έγινε δραματική, ενώ η κυβέρνηση αποθήκευε ενισχύσεις, που προορίζονταν για τον πληθυσμό, για δικό της όφελος.

Η αγανάκτηση για τη διαφθορά, την εκμετάλλευση και την καταπίεση ξέσπασε απότομα. Κάτω από πίεση, το Κογκρέσο Εργατών της Νιγηρίας και η Γενική Συνομοσπονδία Εργατών Νιγηρίας προκήρυξαν Γενική Απεργία για τις 28 Σεπτέμβρη. Ωστόσο, συνθηκολόγησαν με την κυβέρνηση και την ανέστειλαν (και λόγω παραχωρήσεων μόνο προς τα μέλη των συνδικάτων). Αυτό εξόργισε τις μάζες, που επιχείρησαν διαδηλώσεις εκείνη την ημέρα και

δέχτηκαν σκληρή αστυνομική καταστολή.

Στις 3 Οκτώβρη κυκλοφόρησε βίντεο, στο οποίο μέλος της SARS δολοφονεί αναίτια έναν νέο. Ο αποστολέας του βίντεο φυλακίστηκε, ωστόσο αυτό διαδόθηκε αστραπιαία σε όλη τη χώρα. Στις 8 Οκτώβρη, ξεκινούν διαδηλώσεις με σύνθημα “End SARS”. Βασικό αίτημα είναι η διάλυση της SARS, ενώ πολύ γρήγορα προστίθενται η καταπολέμηση της αστυνομικής και κυβερνητικής διαφθοράς και της κατάχρησης των κρατικών πόρων. Οι διαδηλώσεις ξεκινούν ως αυθόρμητη κίνηση φοιτητών και έχουν πανεθνικό χαρακτήρα. Γιγαντώνονται και γίνονται μαχητικές, όταν μπαίνουν στο κίνημα οι φτωχοί-άνεργοι νέοι από τις φτωχο-συννοικίες των μεγαλουπόλεων.

Στήνονται οδοφράγματα, καταλαμβάνονται σταθμοί διοδίων, αποκλείεται ένα αεροδρόμιο, καίγονται αστυνομικά τμήματα, το πλήθος ανοίγει δύο φυλακές, σούπερ μάρκετ απαλλοτριώνονται, το σπίτι του κυβερνήτη της Επαρχίας και το Παλάτι του Ομπά στο Λάγκος πυρπολούνται. Στη διάρκεια των διαδηλώσεων ανακαλύπτονται αποθήκες, στις οποίες η κυβέρνηση παρακρατούσε τα προς διανομή στον πληθυσμό τρόφιμα. Τα τρόφιμα μοιράζονται στους δρόμους, με συμμετοχή και αστυνομικών!

Κυβέρνηση και ελίτ τρόμαξαν από το μαχητικό ξέσπασμα. Κατέβασαν τον στρατό και επέβαλαν απαγόρευση κυκλοφορίας σε πολλές πόλεις. Μίσθωσαν μπράβους του υποκόσμου για να διαλύσουν τις διαδηλώσεις. Όταν όλα απέτυχαν, χτύπησαν στις 20-21 Οκτώβρη με τον στρατό, που δολοφόνησε 69 ανθρώπους σε όλη τη χώρα. Για να εξευμενίσουν τους εξεγερμένους, ανακοίνωσαν διάλυση της

SARS (το κίνημα καταγγέλλει πως τους μετέφεραν απλά σε άλλες μονάδες και περιοχές), μεταρρύθμιση της αστυνομίας και εξεταστική επιτροπή σε δεκατρείς επαρχίες για την αστυνομική αυθαιρεσία, ταμείο ενίσχυσης για νέους ανέργους.

Η «κοινωνική έκρηξη» είχε την καθολική συμπαράσταση του πληθυσμού, κατάφερε ένα σημαντικό χτύπημα στην κυβέρνηση, της επέβαλε μια πρώτη ήττα, αλλά, όπως ήταν φυσικό, δεν θα κρατήσει πολύ. Ωστόσο, συνεχίζονται διάφορες δράσεις αγωνιστών και απολογισμοί των γεγονότων, ενώ συγκεντρώθηκαν 250.000 δολάρια για ενισχύσεις σε τραυματίες και διωκόμενους.

Το κίνημα δεν είχε μια ηγεσία που θα το συντόνιζε πανεθνικά και θα το εξόπλιζε με ένα Πρόγραμμα Σωτηρίας και ένα σχέδιο αγώνα. Αυτή ήταν η αδυναμία του, αδυναμία και της «Αραβικής Άνοιξης» και όλων των πρόσφατων εξεγέρσεων. Ωστόσο, είχε πολιτικό βάθος και δημιουργήσει βάσεις για ριζοσπαστικοποίηση και πολιτικοποίηση, ώστε στο άμεσο μέλλον, σε συνδυασμό με την παρέμβαση αγωνιστών του εργατικού κινήματος και της επαναστατικής αριστεράς, να ξαναέρθει στο προσκήνιο, πιο αποφασισμένο και αποτελεσματικό. Ενδεικτικές της ακτινοβολίας της εξέγερσης είναι οι πολλαπλές κινητοποιήσεις αλληλεγγύης σε αυτήν, από το κίνημα “Black Lives Matter” σε πολλές πόλεις των ΗΠΑ και σε πολλές χώρες, όπως και από όλες τις αφρικανικές οργανώσεις σε διάφορες χώρες και στην Ελλάδα.

■ Α. Φ.

Ενα χρόνο μετά την ιστορική «Εξέγερση της Αξιοπρέπειας» τον Οκτώβρη του 2019 ο χιλιανός λαός πέτυχε μια ιστορική νίκη. Στις 25 Οκτώβρη πραγματοποιήθηκε ιστορικό Δημοψήφισμα το οποίο είχε ως ερώτημα να αναθεωρηθεί ή όχι το Σύνταγμα της χώρας. Το Σύνταγμα που βρίσκεται σε ισχύ ψηφίστηκε το 1980 επί του δικτάτορα Πινοσέτ και έκτοτε παρότι ήταν δύσκολη η δυνατότητα αναθεώρησής του (απαιτεί τα 2/3 της Βουλής) έχει αναθεωρηθεί αρκετές φορές. Έτσι παρά τις πολυάριθμες αλλαγές (52 φορές) του κειμένου που έχουν γίνει σε βάθος 30 χρόνων στον πυρήνα του παραμένει αναλλοίωτη η οικονομική και κοινωνική φύση της ούλτρα νεοφιλελεύθερης δικτατορίας η οποία στέρησε από την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα τα πιο στοιχειώδη δικαιώματα της ανθρώπινης επιβίωσης. Δημόσια αγαθά όπως ρεύμα, νερό, υγεία, παιδεία, κοινωνική ασφάλιση, προστασία των αδύναμων είναι για το Σύνταγμα της Χιλής απόλυτα «προσωπική υπόθεση» ενώ η μόνη υποχρέωση του κράτους είναι η επίβλεψη του «υγιούς ανταγωνισμού». Ομοίως δεν υπάρχει αναγνώριση των δικαιωμάτων των αυτοχθόνων Μαπούτσε οι οποίοι αποτελούν ένα σημαντικό κομμάτι του πληθυσμού (κοντά στο 10%) και δίνουν έναν πολύχρονο αγώνα για την δυνατότητα να καλλιεργούν την γη από όπου εκδιώχθηκαν και να απολαμβάνουν ίσα δικαιώματα με όλους τους πολίτες της χώρας.

Η διεξαγωγή του δημοψηφίσματος ήταν αποτέλεσμα του «Συμφώνου για την Κοινωνική Ειρήνη και το Νέο Σύνταγμα» τον οποίο ψήφισαν τα περισσότερα κόμ-

Χιλή Ιστορική νίκη του κινήματος: Τίτλοι τέλους για το Σύνταγμα του δικτάτορα Πινοσέτ

ματα της Βουλής τον περασμένο Νοέμβρη μόλις λίγες μέρες μετά την μεγάλη Γενική Απεργία στις 12/11 που ανάγκασε το πολιτικό κατεστημένο να δώσει μια θεσμική διέξοδο στην εξέγερση της οποίας η ορμή την απειλούσε με ανατροπή. Το Δημοψήφισμα είχε δύο ερωτήματα. Το πρώτο ήταν εάν «Εγκρίνεται» ή «Δεν Εγκρίνεται» η συγκρότηση μιας εθνοσυνέλευσης για να κάνει την Συνταγματική Αναθεώρηση. Το δεύτερο ερώτημα, «Τι είδους σώμα θα γράψει το Νέο Σύνταγμα;» προσδιόριζε την σύνθεση του σώματος της Εθνοσυνέλευσης που θα κάνει την Συνταγματική Αναθεώρηση σε περίπτωση υπερψήφισής του «Εγκρίνεται». Σε αυτό το ερώτημα οι ψηφοφόροι είχαν να επιλέξουν ανάμεσα σε μια «Συνταγματική Συνέλευση» της οποίας τα μέλη θα είναι εκλεγμένα 100% από την λαϊκή ψήφο, και σε μια Μεικτή Συνέλευση όπου το 50% των μελών της θα είναι εκλεγμένα απευθείας από την λαϊκή ψήφο και το 50% θα αποτελείται από ήδη εκλεγμένους βουλευτές. Το αποτέλεσμα για το πρώτο ερώτημα ήταν ένα συντριπτικό 78,27% υπέρ του «Εγκρίνεται» έναντι του 21,73% στο «Δεν εγκρίνεται». Η κατανομή της ψήφου είχε απόλυτα ταξικό χαρακτήρα. Στις εργατικές και λαϊκές περιοχές η συμμετοχή αυξήθηκε σημαντικά σε σχέση με τις τελευταίες εκλογές και κυρίως το «Εγκρίνεται» έλαβε κοντά στο 90% των

ψηφών. Το «Δεν εγκρίνεται» συγκέντρωσε την πλειοψηφία μονάχα σε πέντε δήμους της χώρας, στους τρεις από τους οποίους (Vitacura, Lo Barnechea, Las Condes) συγκεντρώνονται ιστορικά οι πλουσιότεροι άνθρωποι της χώρας και η πολιτική ελίτ. Η ταξική πόλωση ήταν πασιφανής ήδη από τις δημοσκοπήσεις όπου το 70% των ερωτηθέντων ταύτιζε το «Δεν εγκρίνεται» με τον στρατό, το μεγάλο κεφάλαιο και την κυβέρνηση. Ομοίως το αποτέλεσμα του δεύτερου ερωτήματος έδωσε το 79% των ψηφών στην διεξαγωγή «Συνταγματικής Συνέλευσης» επικυρώνοντας με αυτό τον τρόπο μια ιστορική νίκη για το εργατικό κίνημα και τις λαϊκές δυνάμεις στην Χιλή.

Αυτή η ιστορική νίκη δείχνει την τεράστια σημασία, το κοινωνικό και πολιτικό βάθος της λαϊκής εξέγερσης τον Οκτώβρη του 2019 η οποία άφησε πίσω της 30 νεκρούς και εκατοντάδες τραυματίες. Ανάμεσα τους 450 τραυματίστηκαν στα μάτια από πλαστικές σφαίρες ενώ 35 άτομα έχασαν την όραση τους. Η ορμή της εξέγερσης ανάγκασε την κυβέρνηση και το σύνολο του αστικού πολιτικού προσωπικού να αναδιπλωθεί και να αλλάξει ριζικά τις πολιτικές προτεραιότητες, χωρίς ωστόσο να περιορίζει την καταστολή ενάντια στο κίνημα, και να στηρίζει την θεομοθετημένη βία των κατασταλτικών μηχανισμών. Εδώ όμως βρίσκεται και η αχίλλειος

πτέρνα της κυβέρνησης Πινέρα η οποία έχει καταφέρει να ενώσει εναντίον της το σύνολο του κινήματος (συνδικάτα, φοιτητικούς συλλόγους, ιθαγενείς Μαπούτσε, αριστερές οργανώσεις και κόμματα κ.α) το οποίο ζητά ακόμα πιο επίμονα την πτώση της κυβέρνησης και οργανώνει νέες μαζικές κινητοποιήσεις. Κυρίαρχο αίτημα των κινητοποιήσεων που συνεχίζουν να είναι μαζικές και μαχητικές παραμένει η απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων, πάνω από 600 διαδηλωτών που συνελήφθησαν στην διάρκεια της εξέγερσης και παραμένουν προφυλακισμένοι αντιμέτωποι με βαριές κατηγορίες. Την Παρασκευή 10/12 οργανώνεται εθνική ημέρα δράσης από τις οικογένειες των κρατουμένων, αλληλέγγυες οργανώσεις και εργατικά σώματα.

Κλειδί στην εξέλιξη της κατάστασης μετά από το ιστορικό αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος θα είναι ο συνολικός προσανατολισμός των μεγάλων συνδικάτων και της «Κοινωνικής Ενότητας» (μετώπου από 143 κοινωνικές οργανώσεις και κινήματα) στο οποίο έχουν την πλειοψηφία το Κ.Κ. Χιλής και το αριστερό νεοεργατικό μόρφωμα «Πλατύ Μέτωπο», προς την οργάνωση μιας νέας Γενικής Απεργίας για την πτώση της κυβέρνησης και ένα πρόγραμμα σωτηρίας της εργατικής τάξης. Προς το παρόν οι δυνάμεις αυτές είναι εγκλωβισμένες ανάμεσα στις νομιμόφρονες προσδοκίες για μια σταδιακή συσώρευση μεταρρυθμίσεων που δίνει το νικηφόρο αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος και στην ορμή των μαζών που αποτίναξαν από πάνω τους τον φόβο και ζήτησαν λύσεις στα ζωτικά τους προβλήματα εδώ και τώρα.

■ Paulin Bubullima

76 χρόνια από τα Δεκεμβριανά του 1944

Εμείς οι Έλληνες νιώθουμε θανάσια τους δεσμούς της φιλίας με τη μεγάλη Αγγλία. Δε μας λείπει η ευγνωμοσύνη για ό,τι καλό είδαμε από τους Άγγλους. Στο μεγάλο συμμαχικό αγώνα σταθήκαμε από την πρώτη στιγμή στο πλευρό τους, μοναδικό παράδειγμα μικρού λαού που τα έπαιξε όλα για τη μεγάλη υπόθεση της προοδευτικής ανθρωπότητας... *οι συμμαχοί μας* Άγγλοι μας επάινεσαν... Ύστερα ήρθε και ο κύριος Σκόμπι. *Και τα τανκς... Τι γυρεύουν άλλο από εμάς οι Άγγλοι;* (Ριζοσπάστης, 17 Δεκέμβρη 1944)

Το 1944, πλατιές μάζες είχαν πλημμυρίσει τις γραμμές του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ με λαχτάρα την αποτίναξη της κατοχής, την οικοδόμηση μιας νέας κοινωνίας, χωρίς βασιλιάδες, ιμπεριαλιστές, δικτατορίες και αστούς στην εξουσία. Ένα αυθόρμητο (αν και θολό) αντικαπιταλιστικό αίσθημα και πόθος, ενάντια στην εκμετάλλευση και καταπίεσή τους εντέλει από το κεφάλαιο, ντόπιο και ξένο.

Την τελευταία περίοδο της κατοχής, η λαχτάρα ήταν πιο δυνατό από ποτέ να μετατραπεί σε πραγματικότητα. Ο ΕΛΑΣ ήταν πολυάριθμος και πάνοπλος, όταν αστοί, αστικά κόμματα και ΕΔΕΣ ήταν είτε εξαφανισμένοι και διαλυμένοι είτε εντελώς ανυπόληπτοι και αντιμετώπιζαν το ταξικό μίσος των μαζών. Οι Ναζί κατακτητές ετοίμαζαν την απόσυρση των στρατευμάτων τους. Την ίδια στιγμή, όμως, ο Τσόρτσιλ έγραφε στον Γεώργιο Παπανδρέου να φροντίσει να μην υπάρξει ΕΑΜική κυβέρνηση μετά την απόσυρση, γιατί τότε δεν θα μπορούσε να

μην την αναγνωρίσει. Ταυτόχρονα, η μοναδική σανίδα σωτηρίας της αστικής τάξης και του βρετανικού ιμπεριαλισμού ήταν η υποτιθέμενη ενότητα κάτω από μια «εθνική κυβέρνηση». Αυτό είναι το κοινό σχέδιο ιμπεριαλιστών και αστών για τη μοίρα του επαναστατημένου ελληνικού λαού, πρώτα να τον αποπροσανατολίσουν και παραλύσουν, στη συνέχεια να τον τσακίσουν.

Το «παράδοξο» είναι ότι στο ίδιο σχέδιο συνεργούσε, αντικειμενικά και με τις επιλογές του, το ΚΚΕ και συνεπώς η ηγεσία του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Αυτό το «παράδοξο», όμως, εξηγείται από την 6^η Ολομέλεια του 1934, όπου το ΚΚΕ παίρνει οριστικά διαζύγιο από την υπόθεση της επανάστασης, θέτοντας για στρατηγικό στόχο την αστικοδημοκρατική επανάσταση (με πρόσχημα τα περίφημα «φεουδαρχικά κατάλοιπα»). Αυτό σήμαινε ενταφιασμό της ταξικής ανεξαρτησίας του προλεταριάτου, αιτήματα με χαρακτήρα αστικοδημοκρατικό και κάτω από την πολιτική ηγεσία της αστικής τάξης (Λαϊκό Μέτωπο). Έτσι, η ελληνική επανάσταση του 1943-49 βαφτίζεται «Εθνική Αντίσταση» και μοιραία με αυτή την στρατηγική, την κρίσιμη στιγμή θα παραδιδόταν στην αστική τάξη. Η «κατάλληλη» στιγμή έρχεται με τη συμφωνία του Λιβάνου (Μάιος 1944), όπου το ΚΚΕ δεσμεύεται επίσημα υπέρ της «εθνικής ενότητας», και λίγο μετά της Καζέρτας. Έτσι, αντί με βάση τον συσχετισμό δυνάμεων (που ήταν εξαιρετικά θετικός) και τους πόθους των μαζών να οδηγηθούν στο πέρασμα στη σοσιαλιστική επανάσταση, η ηγεσία του ΚΚΕ οδηγεί πίσω στον δρόμο της καπιταλιστικής και βασιλικής παλινόρ-

θωσης, της επιβολής της ιμπεριαλιστικής βρετανικής κηδεμονίας.

Αν και ο απευθείας έλεγχος της σταλινικής γραφειοκρατίας του Κρεμλίνου πάνω στις επιλογές της ηγεσίας του ΚΚΕ παραμένει αντικείμενο μελέτης (σε ποιο βαθμό και μέσα από ποιες υπόγειες και αντιφατικές διαδρομές ασκούσαν), είναι αδιαμφισβήτητη η εποπτεία και κατεύθυνση από τον Στάλιν, που τον Οκτώβρη του 1944 υπέγραψε στη Πάλτα με τον Τσόρτσιλ τη «συμφωνία των ποσοστών». Εκεί χωρίστηκε η Ανατολική Ευρώπη σε σφαίρες επιρροής. Η Ελλάδα «παραδίδεται» από τη Μόσχα στην Αγγλία και το πειθήνιο ΚΚΕ «παραδίδεται» από τον Στάλιν στους Τσόρτσιλ και Σκόμπι...

Ένα χρονικό των Δεκεμβριανών μάλλον ξεκινά στις 21 Νοέμβρη, όταν ο Σιάντος (γραμματέας ΚΚΕ-ΕΑΜ) δηλώνει: «Το ΚΚΕ θέλει ομαλές δημοκρατικές λύσεις... θέτει τις δυνάμεις του στην υπηρεσία της εθνικής κυβέρνησης». Ο Σκόμπι στις 2 Δεκέμβρη ζητά άμεση διάλυση του ΕΛΑΣ. Στις 3, μια θάλασσα διαδηλωτών στο Σύνταγμα χτυπιούνται από τα πολυβόλα του Παπανδρέου - αυτού του «με δάκρυα και συγκίνηση καλοδεχούμενου» από το ΚΚΕ, όπως έλεγε όταν είχε βοηθήσει στην αποβίβασή του, πριν την τελική απελευθέρωση της Αθήνας, με τον Σιάντο να εισπράττει απ' αυτόν το ιστορικό «Μπράβο Γιώργη, καλά τα κατάφερες!» Στις 4, στη γενική απεργία, η οργή για τα γεγονότα της προηγούμενης κινητοποίησης εκατοντάδες χιλιάδες, που χτυπήθηκαν από τις δυνάμεις του Παπανδρέου μαζί με βρετανικά στρατεύματα. Αλλά και μετά την σφαγή, το ΚΚΕ δεν κινητοποι-

εί τις κύριες ένοπλες δυνάμεις του. Το ίδιο συνεχίστηκε τις επόμενες μέρες. Η μάχη δόθηκε από άπειρους μαχητές του εφεδρικού ΕΛΑΣ. Παρά τον ηρωισμό τους, εξαντλήθηκαν σε επιθέσεις σε τμήματα στην περιφέρεια, αντί να κατευθυνθούν στο κέντρο. Είναι ψέμα ότι ο λαός απλά υπέκυψε στην ανωτερότητα των βρετανικών όπλων.

Το ΚΚΕ δεν προετίμασε για την ένοπλη σύγκρουση και έκανε το παν για να οδηγήσει στην ήττα. Ο Τσόρτσιλ στις 26/12 συναντήθηκε με την ηγεσία του ΚΚΕ-ΕΑΜ. Εκεί έκλεισαν τον επαναστατικό κύκλο και σφράγισαν την προδοσία της ελληνικής επανάστασης, ανοίγοντας τον δρόμο στη λευκή τρομοκρατία με τη Συμφωνία της Βάρκιζας (12/2/45), που προέβλεπε πλήρη αφοπλισμό του ΕΛΑΣ (έλεγε το 90% της χώρας!), με αντάλλαγμα την αμνηστία της ηγεσίας.

Τα Δεκεμβριανά ήταν το σημείο καμψής στη «νικηφόρα επανάσταση που χάθηκε», δικαιώνοντας με τραγικό τρόπο τις προβλέψεις και προειδοποιήσεις των επαναστατών μαρξιστών / τροτκιστών για τους Βρετανούς «ελευθερωτές» και την σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ.

■ Αφροδίτη Χ.

29 Χρόνια από την κατάρρευση της ΕΣΣΔ

Ηταν 25 Δεκεμβρίου 1991, όταν κάτεβηκε από το Κρεμλίνο η κόκκινη σημαία με το σφυροδρέπανο, μια βαριά μέρα για το εργατικό και κομμουνιστικό κίνημα. Μαζί με τη σαπίλα του σταλινισμού, βολεμένου πλέον στα σαλόνια των ιμπεριαλιστών και της μπουρζουαζίας, κατέρρευσε για πλατιές μάζες το όραμα μιας άλλης κοινωνίας, η εναλλακτική στον καπιταλισμό, η πίστη στον σοσιαλισμό. Εκεί πάτησαν οι ιμπεριαλιστές και η μπουρζουαζία, κηρύσσοντας το «τέλος της Ιστορίας» (αιωνιότητα του καπιταλισμού, τέλος της ταξικής πάλης), εξαπολύοντας την ολοένα εντεινόμενη νεοφιλελεύθερη επίθεση στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα και κατακτήσεις. Η 'Γκλάσνοστ' (διαφάνεια) και η 'Περεστρόικα' (ανασυγκρότηση), που εισηγήθηκε ο επικεφαλής της ΕΣΣΔ και του ΚΚΣΕ Μιχαήλ Γκορμπατόφ στα μέσα της δεκαετίας του 1980, αποδείχθηκαν ο τελικός πυροδότης των αντιθέσεων στο εσωτερικό της γραφειοκρατίας (χαρακτηριστικό το αποτυχημένο πραξικόπημα-οπερέτα τον Αύγουστο του 1991). Μετά από δεκαετίες συντριβής κάτω από την ταφόπλακα του σταλινισμού, εξάρθρωσης και εξόντωσης της πολιτικής προοπτικής και αγωνιστικής πρωτοπορίας, το εργατικό κίνημα δεν μπορούσε πλέον να αντισταθεί στην καπιταλιστική παλινόρθωση, με μια αντιγραφειοκρατική πολιτική επανάσταση – και η μοίρα της ΕΣΣΔ ήταν προδιαγραμμένη. Ένας δρόμος που είχε ανοίξει από το 1989 με την πτώση του Τείχους του Βερολίνου στα κράτη του «υπαρκτού σοσιαλισμού» της Ανατολικής Ευρώπης (Λαοκρατική Δημοκρατία Γερμανίας, Πολωνία, Τσεχοσλοβακία, Ρουμανία).

Η εξήγηση της κατάρρευσης δεν βρίσκεται σε πρακτορολογίες, στην επίκληση ότι ο σοσιαλισμός είναι ουτοπία. 55 χρόνια πιο πριν, ο Τρότσκι στην Προδομένη Επανάσταση είχε δώσει την τελική μαρξιστική διάγνωση, που επαληθεύτηκε: η μεσοβέζικη κατάσταση του εκφυλισμένου εργατικού κράτους της ΕΣΣΔ ξεπερνιέται με ανατροπή της γραφειοκρατίας και επαναφορά στον δρόμο προς τον σοσιαλισμό (πολιτική επανάσταση) ή με την καπιταλιστική παλινόρθωση. Στην ΕΣΣΔ, που μετά την επικράτηση του σταλινισμού διαμορφώθηκε σε ένα «μετακαπιταλιστικό» καθεστώς, μπλοκαρισμένο ανάμεσα στον καπιταλισμό και τον σοσιαλισμό (γραφειοκρατικά εκφυλισμένο εργατικό κράτος), αφενός είχαμε τις κατακτήσεις της Οκτωβριανής Επανάστασης (βασικά την εθνικοποιημένη ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής), που χάρι σ' αυτές επιτεύχθηκε πρωτοφανής πρόοδος (επιστήμες, τεχνολογία, εκπαίδευση, ξερίζωμα ανεργίας κ.ά.), δείχνοντας τον δρόμο στους λαούς, αναγκάζοντας τους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές, υπό τον φόβο του «κομμουνιστικού κινδύνου» (όχι του «στρατοπέδου» αλλά της ταξικής πάλης στο εσωτερικό τους) να κάνουν μεταπολεμικά σημαντικές παραχωρήσεις στις μάζες. Αφετέρου, ο σταλινισμός έσκαβε τον λάκκο αυτών των κατακτήσεων: α) Βάζοντας τα συμφέροντα της νομενκλατούρας πάνω από την παγκόσμια επανάσταση. Όσο η γραφειοκρατία σφετεριζόταν την εξουσία, γινόταν πιο συντηρητική και αντεπαναστατική (για να συντηρήσει την πολιτική παθητικότητα του προλεταριάτου, όρο για την εξουσία της), ξεκινώντας από την προδοσία των επαναστάσεων στον Μεσοπόλεμο (Ισπανία, Κίνα κ.ά.), φτάνοντας στην «ειρηνική συνύπαρξη» και την κατάπνιξη των εξεγέρσεων σε Αν. Γερμανία, Τσεχοσλοβακία, Πολωνία, στο όνομα μάλιστα του «σοσιαλισμού». β) Ποδοπατώντας τις δημοκρατικές ελευθερίες, που ήταν μια τεράστια υπηρεσία στο καπιταλιστικό σύστημα, δυσφημώντας τον σοσιαλισμό.

Η γραφειοκρατία ήθελε πλέον να γίνει κατέχουσα τάξη (όχι στρώμα-κάστα), ιδιοκτήτρια των μέσων παραγωγής. Εν μία νυκτί λάτρεψε ό,τι πριν έκανε πως απαρνιόταν. Όλα τα σταλινικά ΚΚ της Αν. Ευρώπης μετατράπηκαν λίγο ή πολύ σε ερείσματα της επερχόμενης αστικής εξουσίας, με πρώτο τον μέθυσο Πέλτσιν, που από σκληροπυρηνικός σταλινικός και μέλος του ΠΓ

του ΚΚΣΕ, έγινε φανατικός νεοφιλελεύθερος, ξεπουλώντας σοβιετικά εργοστάσια ακόμα και για 1 δολάριο!

Γρήγορα φανερώθηκε ότι όχι μόνο δεν ήρθε το «τέλος της Ιστορίας», αλλά ότι ο καπιταλισμός (παρά τα απίστευτα δεινά που φόρτωσε στις μάζες) μπαίνει σε νέες μεγάλες κρίσεις, μένει ζωντανός μόνο με μηχανική υποστήριξη. Με την πτώση του «υπαρκτού», αστοί και ιμπεριαλιστές ξεχύθηκαν να αρπάξουν κάθε πηγή πλούτου, διαλύοντας ένα ένα τα δικαιώματα και ελευθερίες που η εργατική τάξη είχε κερδίσει με αγώνες και αίμα. Η παγίωση του νεοφιλελευθερισμού ως μονόδρομου (TINA, There is No Alternative) έφερε ραγδαία αύξηση των ανισοτήτων, φτώχεια, ανεργία και εξαθλίωση για ολοένα μεγαλύτερα κοινωνικά στρώματα – και μια ακατάπαυστη ροή χρημάτων και πλούτου για το κεφάλαιο, εκτινάσσοντας την κερδοσκοπία και τον παρασιτισμό. Είναι να απορεί κανείς, ποιος μπορεί να πιστεύει σήμερα στο «αόρατο χέρι» της «ελεύθερης αγοράς», όταν όλοι οι νεοφιλελεύθεροι τρέχουν στο καταφύγιο του δημόσιου συστήματος υγείας και στο «ηρωικό υγειονομικό προσωπικό» εν μέσω της πανδημίας – και κυρίως, βέβαια, στον κρατικό κορβανά για αθρόα ενίσχυση! Ταυτόχρονα, οι στρατηγικές της Παγκοσμιοποίησης και της Νέας Τάξης Πραγμάτων, που εξαπολύθηκαν με πρωταγωνιστή τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, γέμισαν τον πλανήτη με επεμβάσεις και πολέμους, στρατιές θυμάτων, οικονομικά και κοινωνικά ερείπια, πριν οδηγηθούν σε αδιέξοδο και αποτυχία.

Ο «αέρας της αλλαγής» (wind of change) μετατράπηκε σε δυσωδία για τους λαούς του πρώην «υπαρκτού». Η πλειοψηφία τους, έχοντας ζήσει σχεδόν 30 χρόνια την «ελευθερία» του καπιταλισμού, βλέπει σήμερα αρνητικά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ. Με αυτό δεν δίνεται οποιαδήποτε άφεση αμαρτιών στις σταλινικές δικτατορίες, που είχαν γίνει αφόρητα καταπιεστικές και αναποτελεσματικές, αλλά δείχνεται η ανάγκη και ο πόθος για περισσότερα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα.

Όσο κι αν η διάλυση του πρώτου εργατικού κράτους επέφερε μεγάλα πλήγματα στις κομμουνιστικές αξίες. Όσο κι αν προσπαθούν εναγωνίως να ταυτίσουν τον κομμουνισμό με τον ναζισμό, αλλά και τον κομμουνισμό με τον σταλινισμό. Να είμαστε βέβαιοι ότι αυτό το πισωγύρισμα θα ξεπεραστεί. Παρά την άσχημη κατάσταση στο παγκόσμιο εργατικό κίνημα (κύρια στις οργανωμένες δυνάμεις), η κρίση του καπιταλιστικού συστήματος φουντώνει αγιάτρευτη, γεννάει νέα μεγάλα γεγονότα, αγώνες και κινήματα, εκρήξεις και εξεγέρσεις. Έχει περάσει ήδη μια γενιά, που έχει ζήσει μόνο τα απόνερα της αντικομμουνιστικής υστερίας του '90 και ταυτόχρονα βιώνει άγρια τη μεγαλύτερη κρίση στην ιστορία του καπιταλισμού. Η επανοικοδόμηση όμως, σε μια στέρα βάση, του κομμουνιστικού κινήματος και της σοσιαλιστικής επανάστασης είναι αδιανόητη χωρίς να ξεκαθαριστεί ο βρώμικος ρόλος του σταλινισμού. Οι επαναστάτες όλου του κόσμου έχουν γι' αυτό στα χέρια τους τα βασικά εργαλεία, που προσφέρει ο επαναστατικός μαρξισμός / τροτσικισμός και το ρεύμα της 4ης Διεθνούς.

■ X. M.

Η ελληνική επανάσταση του 1821 (μέρος ε')

> συνέχεια από το οπισθόφυλλο

Η Ναυμαχία του Ναβαρίνου

Η κυριαρχία του αιγυπτιακού στόλου, όχι μόνο στο Αιγαίο αλλά και ευρύτερα στην ανατολική μεσόγειο, έθετε εμπρακτα υπό αμφισβήτηση την αγγλική θαλασσοκρατία. Συνεπώς, η Αγγλία ήταν αναγκασμένη να ασκήσει πιο επιθετική πολιτική στους τούρκο-αιγυπτίους για τρεις κύριους λόγους. Πρώτον, ήθελε το μονοπώλιο της ναυτικής παρουσίας στη Μεσόγειο. Δεύτερον, η μη αποδοχή της συνθήκης από τον σουλτάνο και από τον Μεχμέτ Αλί έπληττε ανεπανόρθωτα το κύρος της βρετανικής κυβέρνησης. Και τρίτον, μετά την Έξοδο του Μεσολογγίου το φιλελληνικό κίνημα σε όλη την Ευρώπη είχε φουντώσει σημαντικά και ασκούσε πλέον έντονη πολιτική πίεση στις κυβερνήσεις των χωρών.

Τότε, οι Μεγάλες Δυνάμεις έδωσαν ρητές οδηγίες στους ναύαρχους που βρίσκονταν στο Αιγαίο να επιβάλλουν την Συνθήκη, πάση θυσία. Ταυτόχρονα, η ελληνική κυβέρνηση όταν έμαθε όλα αυτά, όχι μόνο δέχτηκε τους όρους της συνθήκης, αλλά αναθάρρησε και ξανάρχισε τις πολεμικές επιχειρήσεις, καθώς πληροφορήθηκε πως μόνο οι περιοχές που ήταν ελεύθερες θα περιέρχονταν στα σύνορα του νέου κράτους.

Με αυτά τα δεδομένα, στην προσπάθεια της επιβολής του τέλους των εχθροπραξιών, οι Σύμμαχοι έκαναν προσπάθειες για να πείσουν τον Ιμπραήμ να αποπλεύσει από την Πελοπόννησο, αλλά αυτός συνεχώς τις απέρριπτε και προχωρούσε, ως απάντηση, σε λεηλασίες και σφαγές. Η ανυποχώρητη στάση του, όμως, τους εξόργισε και η σύγκρουση πλέον ήταν αναπόφευκτη. Στις 20 Οκτωβρίου, οι συμμαχικοί στόλοι άρχισαν να μπαίνουν στο λιμάνι του Ναβαρίνου, όπου είχε αγκυροβολήσει ο Ιμπραήμ. Τότε, ο οθωμανικός στόλος άνοιξε πυρ. Η μάχη ξεκίνησε χωρίς τη σύμφωνη γνώμη των συμμαχικών κυβερνήσεων και μέσα σε τέσσερις ώρες ο τούρκο-αιγυπτιακός στόλος είχε καταστραφεί.

Το «Ναβαρίνο» έφερε αναστάτωση στις συμμαχικές κυβερνήσεις, ενώ την αποδοκίμασαν ακόμα και οι ναύαρχοι που συμμετείχαν σε αυτήν. Ο βασιλιάς της Αγγλίας, όταν έμαθε για την καταστροφή του αιγυπτιακού στόλου, την χαρακτήρισε ως ένα «θλιβερό γεγονός, απέναντι σε ένα πρώην σύμμαχο». Ο Γάλλος ναύαρχος κρίνοντας τον πολιτικό απόηχο της ναυμαχίας και βλέποντας ότι ωφελούσε τους Ρώσους και τους Άγγλους μετάνιωσε και χαρακτήρισε τη ναυμαχία ως «ένα γεγονός αισχρό ανάμεσα στους αιώνες».

Συμπερασματικά, το αποτέλεσμα της σύγκρουσης έπαιξε καθοριστικό ρόλο για την συνέχιση της Ελληνικής Επανάστασης. Η καταστροφή του στόλου του Ιμπραήμ και η «εμπλοκή των Μεγάλων Δυνάμεων» αναθάρρησε τον ελληνικό λαό και τον ώθησε να ανασυγκροτηθεί. Η ναυμαχία του Ναβαρίνου δεν πρόκειται ουσιαστικά για μία άμεση στοίχιση των Μεγάλων Δυνάμεων στο πλευρό της Ελλάδας, αλλά μόνο το προανάκρουσμα ενός νέου ρώσο-τουρκικού πολέμου, που η διεθνής διπλωματία δεν μπορούσε να αποτρέψει. Ο πόλεμος ξέσπασε το 1828 και ένα χρόνο μετά, στην Συνθήκη της Αδριανούπολης, η ηττημένη Τουρκία εξαναγκάστηκε, να αναγνωρίσει την αυτονομία της Ελλάδας.

Η Ελληνική επανάσταση του 1821 (μέρος ε')

Ο ρόλος των Μεγάλων Δυνάμεων κατά την ελληνική επανάσταση

■ Καρβούνης Γρηγόρης

Η διεθνής διπλωματία κατά τις αρχές του 19^{ου} αιώνα απασχολήθηκε έντονα με το Ανατολικό Ζήτημα, όσο και με έναν από τους βασικούς του κλάδους, το «Ελληνικό». Αυτό το ζήτημα αφορούσε κυρίως τις Μεγάλες Δυνάμεις, οι οποίες πάντοτε εποφθαλμιούσαν σημαντικά τμήματα – κλειδιά της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Τα οικονομικά και διπλωματικά συμφέροντα

Η Αγγλία και η Γαλλία επιζητούσαν διαρκώς τη διεύρυνση των θέσεων τους στην ανατολική λεκάνη της Μεσογείου, λόγω των εμπορικών δραστηριοτήτων τους προς την Ινδία. Η Ρωσία ήταν αναγκασμένη να έρχεται σε σύγκρουση με τους Οθωμανούς για την διεκδίκηση διαμφισβητούμενων περιοχών, όπως η Κριμαία και ο Καύκασος, ενώ παράλληλα αναζητούσε διακαώς διέξοδο στις θερμές θάλασσες, που εκεί έβρισκε εμπόδιο τον στόλο των Οθωμανών.

Παράλληλα, όμως, οι Μεγάλες Δυνάμεις, πέρα από τις επεκτατικές τους βλέψεις, είχαν να διαφυλάξουν και το status quo της περιόδου. Στο εσωτερικό τους είχαν δύο μεγάλους κινδύνους. Πρώτον, αρκετές καταπιεσμένες εθνότητες, που ασφυκτιούσαν από τις αυτοκρατορικές Αυλές της Ευρώπης και δεύτερον, την απειλή της διάδοσης των δημοκρατικών φρονημάτων. Κατά συνέπεια, η ευρωπαϊκή διπλωματία όχι μόνο δεν στήριζε, αλλά κυρίως αναθεμάτιζε τον ξεσηκωμό του 1821, καθώς πίστευαν ότι ο αγώνας των Ελλήνων θα μπορούσε να μεταδώσει τη φλόγα της εξέγερσης και στο εσωτερικό τους.

Το ξεκίνημα της ελληνικής επανάστασης βρήκε απέναντι του πρώτα απ' όλους τον Τσάρο της Ρωσίας, ο οποίος έσπευσε αμέσως να καταδικάσει το γεγονός. Με την εναντίωση της Ρωσίας, συγκροτήθηκε διπλωματική αποστολή για να συναντήσει τον Πάπα και τις δυτικές μοναρχίες. Όμως, και αυτός ο διπλωματικός ελιγμός απέτυχε. Η επίσημη Ευρώπη δεν ήθελε να ασχοληθεί με τον αγώνα της επαναστατημένης Ελλάδας, καθώς πίστευε ότι πρόκειται για ένα καρμποναρικό κίνημα.

Αντίθετα, μία σημαντική μερίδα κόσμου στις ευρωπαϊκές χώρες παρακολουθούσε με συμπάθεια την ελληνική επανάσταση. Έτσι ξεκίνησε να δημιουργείται και το σημαντικό ρεύμα του φιλελληνισμού. Αρκετοί ήταν αυτοί που λόγω ιδεολογικών φρονημάτων στήριξαν την επανάσταση και πάλεψαν με

ό,τι μέσα διέθεταν για να την ενισχύσουν. Υπήρχαν, επίσης, και άλλοι (συγγραφείς και άνθρωποι του πνεύματος) που στήριξαν τον αγώνα επειδή θαύμαζαν τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό. Σε όλες τις μεγάλες ευρωπαϊκές χώρες οι φιλέλληνες ανήκαν σε αυτές τις δύο μεγάλες κατηγορίες. Πολλοί μάλιστα από αυτούς ήρθαν και στην Ελλάδα για να πολεμήσουν για την ελευθερία τους ελληνικού λαού. Βέβαια, παράλληλα με αυτές τις δύο κατηγορίες υπήρχαν και «φιλέλληνες» που έβλεπαν την ελληνική επανάσταση ως μια επικερδή επιχείρηση, που θα «στήριζε» την επανάσταση με δυσβάσταχτα δάνεια και βαρύτατο οικονομικό έλεγχο.

Σε εκείνη την περίοδο, η Αγγλία επιδίωκε να ενισχύσει την κυριαρχία της στη Μεσόγειο. Κατείχε ήδη τα Επτάνησα, τα οποία αποτελούσαν μήλο της Έριδος και για άλλες χώρες όπως η Αυστροουγγαρία και η Ρωσία και ταυτόχρονα εποφθαλμιούσε την Αίγυπτο και την Παλαιστίνη για τα γεωπολιτικά και οικονομικά της συμφέροντα. Έτσι λοιπόν, το να ελέγξει την Πελοπόννησο θα ήταν ένα ισχυρό βήμα στην επεκτατική της πολιτική. Θα ενισχυόταν στη Μεσόγειο, θα ασκούσε μεγαλύτερη επιρροή στα Βαλκάνια, ώστε να ανακόψει την κάθοδο της τσαρικής Ρωσίας στο Αιγαίο.

Ο ρόλος των «ελληνικών» κομμάτων: αγγλικό, γαλλικό και ρωσικό

Ήδη από τα πρώτα χρόνια της επανάστασης, η κατάσταση στην Ελλάδα ήταν κρίσιμη. Η έλλειψη χρημάτων, πολεμοφοδίων, μαζί με τις κομματικές αντιπαραθέσεις και τους ταξικούς ανταγωνισμούς έθεταν σε κίνδυνο την εξέλιξη της επανάστασης. Αυτή την κατάσταση επιδεινώνει και η διπλωματική απομόνωση της επαναστατημένης Ελλάδας. Οι ολιγαρχικοί και οι караβοκυραίοι ήθελαν να καταπνίξουν τις ταξικές συγκρούσεις και να επιβάλλουν την «εθνική συμφιλίωση». Έτσι, κατέληξαν σταδιακά στην «λύση» να ζητήσουν κάποιον ηγεμόνα από την Ευρώπη για να γίνει βασιλιάς της Ελλάδας. Πίστευαν ότι έτσι, αφενός θα έμπαινε τάξη στο εσωτερικό και αφετέρου θα έσπαγε η διπλωματική απομόνωση.

Τότε, εφόσον δίνονταν από την ελληνική ηγεσία διαπιστευτήρια πως δεν πρόκειται για «Ιακωβίνους», η τσαρική αυλή άλλαξε σταδιακά στάση και άρχισε να ενδιαφέρεται περισσότερο για το ελληνικό ζήτημα. Έβλεπε, παράλληλα, κι άλλους δύο σημαντικούς παράγοντες: α) ότι ο βασικός ανταγωνιστής της, η Τουρκία, ήταν ανίκανη να σβήσει την εξέγερση και β) ότι οι Έλληνες οδηγούνταν προς την εγκατάλειψη της ρωσόφιλης πολιτικής τους και προσανατολιζόνταν προς τη Δυτική Ευρώπη.

Η ρωσική διπλωματία άλλαξε πλεύση και στη Συνδιάσκεψη της Βερόνας (Νοέμβριος του '22), ο Τσάρος πρότεινε η Ελλάδα να γίνει ημιαυτόνομη επαρχία της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, κατά τα πρότυπα της Μολδοβλαχίας και της Σερβίας. Αυτό ανησύχησε το κόμμα των φιλελεύθερων Άγγλων που επιδίωκαν μια πιο ευνοϊκή στάση απέναντι στην Ελλάδα. Συνεπώς, η αναμενόμενη αλλαγή της εξωτερικής πολιτικής της Αγγλίας, εμφανίζεται με την τοποθέτηση στο Υπουργείο

Εξωτερικών, του φιλελεύθερου Κάνινγκ.

Στα μέσα του 1823, ο Υπ. Εξωτερικών της Ρωσίας, Νέσελροντ, παρουσίασε εμπιστευτικά στις ευρωπαϊκές αυλές, μια «διευθέτηση» για το Ελληνικό ζήτημα, με εμπνευστή τον Οδυσσέα Ανδρούτσο, ηγετική φυσιογνωμία του ρωσικού κόμματος. Σύμφωνα με αυτήν, το μελλοντικό ελληνικό κράτος, θα περιλάμβανε τρεις ημιαυτόνομες, αλλά υποτελείς στον Σουλτάνο ηγεμονίες: μία στην Ανατολική Στερεά, υπό τον Οδυσσέα Ανδρούτσο, μία στην Δυτική, υπό τον Μάρκο Μπότσαρη και μια τρίτη, στην Πελοπόννησο, υπό τον Κολοκοτρώνη. Η πρόταση, όμως, δεν προχώρησε γιατί η κάθε χώρα είχε διαφορετικά πλάνα για το «ελληνικό».

Το 1824, ο Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος, ο οποίος γνώριζε πολύ καλά την ευρωπαϊκή εξωτερική πολιτική, συνομιλούσε επίμονα με τους παράγοντες των Τραπεζών και της πολιτικής σκηνής της Αγγλίας. Ήθελε να τους πείσει πως είναι προς το συμφέρον τους να προσεταιριστούν τους Έλληνες, για να γίνει η Ελλάδα «φράχτης ενάντια στην κάθοδο της Ρωσίας στην Μεσόγειο» και να περάσει πλήρως υπό την επιρροή τους.

Όμως, λίγους μήνες αργότερα, ένας νέος κίνδυνος ερχόταν για να συντρίψει την ελληνική επανάσταση. Έπειτα από έκκληση του Σουλτάνου Μαχμούτ Β', τον Φεβρουάριο του 1825, ο Ιμπραήμ, επικεφαλής μίας τεράστιας στρατιάς Αιγυπτίων που αριθμούσε γύρω στις 35.000 άνδρες, αποβιβάστηκε στην Πελοπόννησο. Μέσα σε λιγότερο από 1 χρόνο είχε κάψει σχεδόν όλη την Πελοπόννησο, ενώ στις αρχές του 1826 κατέλαβε και το Μεσολόγγι.

Τότε οι ολιγαρχικοί βρήκαν την ευκαιρία να εκδηλώσουν τα ξενόδουλα και μοναρχικά τους φρονήματα, παρακάμπτοντας την λαϊκή ετυμηγορία των Εθνοσυνελεύσεων. Την διετία 1825-26, τα τρία «ελληνικά» κόμματα των Μεγάλων Δυνάμεων, δημιούργησαν μικρές διπλωματικές επιτροπές με στόχο να ζητήσουν ένα πρίγκιπα της Ευρώπης για βασιλιά της Ελλάδας. Η μία επιτροπή ζητούσε πρίγκιπα από την αγγλική Αυλή, η άλλη από την γαλλική και η τρίτη, του ρωσικού, τον Ιωάννη Καποδίστρια για Κυβερνήτη της Ελλάδας.

Το γεγονός ότι ο Καποδίστριας ήταν Έλληνας και εκείνη την περίοδο δεν «βρισκόταν» στην υπηρεσία του Τσάρου, οδήγησε στο να γίνει δεκτή η πρόταση του ρωσικού κόμματος. Τότε οι Μεγάλες Δυνάμεις αναγκάστηκαν να ασχοληθούν στενότερα με το ελληνικό ζήτημα. Τον Ιούνιο του 1827, προχώρησαν στην κοινή υπογραφή της Συνθήκης του Λονδίνου, που προέβλεπε να μεσολαβήσουν και να προτείνουν στον Σουλτάνο αρχικά την ειρήνευση μεταξύ των δύο χωρών και δεύτερον ορισμένες περιοχές της Ελλάδας να γίνουν ημιανεξάρτητες, αλλά να παραμείνουν φόρου υποτελείς στον Σουλτάνο. Ο τελευταίος απέρριψε καθολικά την πρόταση, καθώς ο Αιγυπτιακός στόλος κυριαρχούσε αδιαμφισβήτητα στο Αιγαίο.

> συνέχεια στη σελ. 15

